

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Zaten ölmüş olan bir köpeği
yaralayamazsınız*

Köpekler Ağladığında

Markus Zusak

Çeviren: Nilgün Birgül

Markus Zusak
Köpekler
Ağladığında

*Adım Cameron. Her zaman bir kızın ruhunun
derinliklerinde boğulmak istediğimi
söylemişimdir ama buna yaklaşamadım bile,
hatta bir kıza dokunduğum bile söylenemez.
Arkadaşım yok.
İki ağabeyimin gölgesinde yaşıyorum.*

Cameron artık büyümek, başkalarının gölgelerinden uzaklaşmak
ve kendi olmak istemektedir. Ağabeyleri ve ona bir ezikmiş gibi
davranan insanlar olmasa bu daha kolay gerçekleşebilir elbette.
Bir de kızlar var tabii. Özellikle de ağabeyi Rube'un yeni sevgilisi
Octavia. Cameron ona sırlıslıkla âşık. Fakat Octavia gibi bir kız
Cameron gibi birine asla yüz vermez...
Yoksa verir mi?

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

12

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-501-8

9 786053 485018

internette sipariş: okuoku.com

“Sözcüklerin ve Cameron’ın saf deneyimlerinin ardındaki gerçek duygular çok güçlü... Gençler, aile içinde kendini kanıtlamaya ve romantizmin sırrını keşfetmeye çalışan Cameron’la kendilerini özdeşleştirecekler.”

Booklist

“Zusak’ın ilk aşk masalı, bir çocuğun dünyevi tutkularıyla acılarının karmaşık ve özgün tasvirine dönüşüyor.”

Publishers Weekly

“Zusak düz yazıyı adeta ehlileştirirmiş gibi kullanırken, ivme ve hızın kontrolünü kaybetmeden Cam’in duygusal değişimlerini bize yansıtıyor.”

Bulletin

Köpekler Ağladığında

*Zaten ölmüş olan
bir köpeği
yaralayamazsınız*

Markus Zusak

1975 yılında Avustralya'da doğdu. Bugüne kadar 20'den fazla dile çevrilen, içlerinde *Kitap Hırsızı* ile *Hiç Kimse Sıradan Değildir*'in de bulunduğu beş kitap yazdı. Mizahi dili ve farklı üslubuyla tüm dünyanın gözlerini üzerine çekmeyi başaran yazar, kitaplarıyla pek çok ödülün sahibi oldu. Yazar, ailesiyle birlikte Sydney'de yaşamaktadır.

*Zaten ölmüş olan bir köpeği
yaralayamazsınız*

Markus Zusak

Çeviri: Nilgün Birgül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Köpekler Ağladığında .

Markus Zusak

1. Baskı: Kasım 2014
ISBN: 978-605-348-501-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MARKUS ZUSAK

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ecem Basın Yayın Reklamcılık
Hadımköy Yolu Mahallesi San. 1 Bulvarı
169. Sokak No: 3 Büyüçekmece-İSTANBUL
Tel: 0 212 886 20 10 - 0212 886 20 05
Matbaa Sertifika No: 16266

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Getting The Girl
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nilgün Birgül
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

*Zaten ölmüş olan bir köpeği
yaralayamazsınız*

Markus Zusak

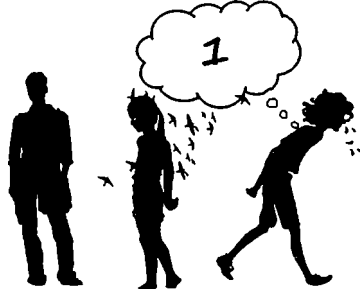
Çeviri: Nilgün Birgül

*ANNA McFARLANE VE NEW YORK'TAKİ
ARKADAŞLARIMA DENEYİMLERİ,
YARATICILIKLARI VE BANA OLAN İNANÇLARI İÇİN
ÖZELLİKLE TEŞEKKÜRLER.*

Scout'a
Ve
Annemle Babama

Biradan buz küpleri yapmak Rube'un sevgilisinin fikriydi, benim değil.

İsterseniz bununla başlayalım.

Bu yüzden hezimete uğrayan yine ben oldum.

İşte sürekli, *büyüdüğüm bir an gelecek*, diye düşünsem de henüz büyümедim. Değişen bir şey yok.

Bütün samimiyetimle, Cameron Wolfe'un (ben oluyorum) kendini toparlayacağı bir zaman gelecek mi, diye merak ediyorum. Farklı bir benle ilgili anlık görüntüler oldu. Farklıydım, çünkü bu zaman aralıklarında gerçekten başarılı biri olduğumu düşündüm.

Oysa gerçek üzücüydü.

Gerçek, bütün can yakıcı iç vahşetiyle bana ben olduğumu ve başarının benim için doğal olmadığını söylüyordu. Zihnimin yankılarında ve çiğnenmiş ayak izlerinde bunun için mücadele etmek zorundaydım. Bir anlamda, yolunda giden anların keyfini sürmeye bakmalıydım.

Kendime dokundum.

Azıcık.

Tamam.

Tamam.

Çok.

(İnsanların alınabileceği gerçeği yüzünden, bu tür şeyleri bu kadar çabuk itiraf etmemem gerektiğini söyleyenler var. Buna karşılık bütün söyleyeceğim ise, nedenmiş o? Gerçeği söylememek neden? Aksi halde, hiçbir anlamı yok. Var mı?

Var mı?)

Sadece, bir gün bir kızın bana dokunmasını istiyordum. Bana iğrenç, kopuk, onu etkilemek için yarı gülümseyip yarı uluyan bir ezik gibi bakmasını istemiyordum.

Kızın parmakları...

Hayalimde, daima yumuşacıklardı ve göğsümden karnıma doğru iniyorlardı. Bacaklarımda dolanan tırnaklarını hissetmekse harika bir duyguydu, her yerimi ürpertiyorlardı. Bunu sürekli hayal ediyor ama sadece şehvetten kaynaklandığına inanmayı reddediyordum. Sebebi ise, kızın ellerinin daima kalbimde son bulmasıydı. Her defasında, bana dokunmasını istediğim yerin orası olduğunu tekrarlıyordum.

Seks de vardı kuşkusuz.

Çıplaklık.

Her yerde, düşüncelerimin içinde ve dışında.

Ancak her şey sona erdiğinde, hasretini çektiğim şey onun sesinin fısıltısı ve kollarımda kıvrılmış bir insandı. Yine de bu, benim için sadece gerçeğin ağız dolusu bir ifadesi değildi. İmgeleri yutuyor ve kendi zihnimin derinliklerinde yüyüyordum. Bir kadının içinde mutluluktan boğulabileceğimi hissediyordum.

Tanrım, nasıl istiyordum.

Ona verebileceğim aşkın duygu ve zevk selinde, bir kadının içinde boğulmak istiyordum. Kalp atışlarının şiddetiyle beni parçalamasını istiyordum. İstedğim buydu. Olmak istediğim buydu.

Yine de.

Değildim.

Başıma gelen ağız dolusu tek gerçek ise, ara sıra bir bakış, kendi dağınık umutlarım ve düşlerimdi.

Biradan buz küpleri.

Kuşkusuz.

Bir şey unuttuğumu biliyordum.

Rüzgâr hâlâ soğuk esse de, kış için ılık bir gündü. Güneş ısıtıyor, adeta titreşiyordu.

Arka bahçede oturmuş, pazar gününün futbol haberlerini dinliyorduk ve açıkçası ben de ağabeyimin son kız arkadaşının bacaklarına, kalçasına, dudaklarına ve göğüslerine bakıyordum.

Sözünü ettiğim ağabeyim Rube (Ruben Wolfe) malum

kış boyunca neredeyse birkaç haftada bir kız arkadaş değiş-tiriyordu. Bizim odadayken bazen onların seslerini duyuyordum; bir çığlık, bir inleme ve hatta kendinden geçerken yükselen fısıldaşmalar. Bu kıزدan başından beri hoşlandığımı hatırlıyorum. İsmi güzeldi. Octavia. Sokak sanatçısıydı ve Rube'un eve getirdiği bazı sürtüklerle karşılaştınca iyi bir insandı.

Onunla ilk kez sonbahar sonunda, bir cumartesi öğleden sonra, limanda karşılaştık. İnsanların, ayakucuna serdiği ceketin üstüne para atması için mızıkaya çalışıyordu. Ceketin üstünde epey para vardı. Rube ve ben onu seyrediyorduk çünkü acayip iyiydi ve mızıkayı adeta inletiyordu. İnsanlar etrafında toplanıp çalmayı bitirdiğinde onu alkışlıyorlardı. Hatta Rube'la ben bile ona para attık, bir kez bastonlu bir ihtiyarın ardından ve bir de Japon turistlerden önce.

Rube ona baktı.

Kız, Rube'a baktı.

Genelde sadece bu kadarla kalır, çünkü o Rube. Ağabeyim aslında hiçbir şey söylemez ya da yapmaz. Sadece bir yerde dikilir ya da bir yerlerini kaşır. Hatta bir sakarlık bile yapsa kız onu beğenir. Rube'da şeytan tüyü vardır ve Octavia'yla da öyle olmuştu.

Rube ona, "Bu aralar nerede yaşıyorsun?" diye sormuştu.

Okyanus yeşili gözlerini kaldırdığını hatırlıyorum.

"Güneyde, Hurtsville'de." Onu çoktan tavlamaştı bile. Farkındaydım. "Sen?"

Rube dönmüş ve parmağıyla işaret etmişti. “Merkez İstasyon’un arkasındaki berbat sokakları biliyor musun?”

Kız başıyla onaylamıştı.

“Eh, işte biz buyuz.” Sadece Rube, o berbat sokakların kulağa dünyanın en güzel yeri gibi gelmesini sağlayabilirdi ve Rube ile Octavia bu sözlerin ardından başladılar.

Onunla ilgili en güzel şeylerden biri, varlığını gerçekten kabullenmesiydi. Beni Rube’la arasına sıkışmış bir engel gibi görmüyordu. Her zaman, “Nasıl gidiyor, Cam?” diye sorardı.

İşin gerçeği.

Rube onların hiçbirini sevmemi.

Hiçbirini umursamamı.

Sıradaki o olduğu için her birini istedi, bir sonraki bir öncekinden daha iyiye neden istemeyecekti ki?

Kadınlar konusunda Rube’la aynı fikirde olmadığımızı söylemeye gerek yok.

Hâlâ.

Ben, Octavia’yı her zaman sevdim.

İçeri girip buzdolabını açtığımız ve üç günlük çorba, bir havuç, yeşil bir şey ve VB marka bira kutusunu bulduğumuz günü sevdim. Hepimiz eğilip bakmıştık.

“Mükemmel.”

Bunu dalga geçerek söyleyen Rube’du.

“Şu nedir?” diye sordu Octavia.

“Ne?”

“Şu yeşil şey.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Avokado?”

“Çok büyük,” dedim.

“Kahretsin, nedir *bu*?” diye tekrar sordu Octavia.

“Kimin umurunda?” diye araya girdi Rube. Gözü bira kutusundaydı. Baktığı tek yeşil şey biranın etiketiydi.

“O babamın,” dedim, buzdolabına bakmaya devam ederek. Hiçbirimiz kıpırdamadık.

“Yani?”

“Yani Sarah ve annemle birlikte Steve’in maçını seyretmeye gittiler. Döndüğünde içmek isteyecektir.”

“Öyle, ama gelirken yolda birkaç tane alabilir.”

Dönüp uzaklaşırken Octavia’nın göğsü omzuma değdi. Öyle güzeldi ki içim ürperdi.

Birden Rube uzanıp birayı kavradı. “Denemeye değer,” dedi. “Nasılsa bugünlerde ihtiyarın iyiliği üstünde.”

Haklıydı.

Geçen sene bu zamanlar, işsiz olduğu için çok mutsuzdu. Bu sene fazlasıyla iş çıkıyordu ve bazı cumartesi günleri benden yardım istediğinde ona yardım ediyordum. Rube da ediyordu. Babam tesisatçıdır.

Hepimiz mutfak masasında oturduk.

Rube.

Octavia.

Ben.

Masanın tam ortasında duran bira kutusu buğulanıyordu.

“Pekâlâ?”

Soran Rube’du.

“Pekâlâ ne?”

“Bu birayla ne halt edeceğiz, seni geri zekâlî pislik?”

“Sakin ol, tamam mı?”

Yüzümüzü ekşiterek gülümsedik.

Octavia bile gülümsedi çünkü Rube’la benim konuşma tarzımıza alışmıştı, en azından Rube’un benimle konuşma tarzına.

“Üçe mi böleceğiz?” diye devam etti Rube. “Yoksa sırayla gezdirecek miyiz?”

İşte o zaman Octavia harika fikrini ortaya attı:

“Buz küpleri haline getirmeye ne dersiniz?”

“Berbat bir şaka mı bu?” diye sordu Rube.

“Elbette değil.”

“Biradan buz küpleri mi?” Rube omuz silkip düşündü.

“Tamam, olabilir. Yeterince sıcak, ha? Şu plastik buz zimbırtılarından yeterince var mı? Hani şu saplı olanlardan?”

Octavia çoktan mutfak dolaplarını karıştırmaya başlamış ve aradığını bulmuştu. “Başardım,” diye sırıttı (düzgün, bembeyaz, seksi dişleri ve güzel bir ağzı vardı).

“Tamam.”

Artık iş ciddiye binmişti.

Rube birayı açtı ve sıvıyı dökmek üzereydi, kuşkusuz eşit miktarlarda.

Müdahale.

Ben.

“Bunları yıkamamız filan gerekmiyor mu?”

“Neden?”

“Muhtemelen o dolabın içinde on yıldır duruyorlardır.”

“Ne olmuş?”

“Muhtemelen pis ve küflüdürler ve ...”

“Şu lanet olası birayı boşaltabilir miyim artık?”

Bir kez daha hep birlikte gülüştük ve sonunda Rube, birayı buz kaplarının içine, eşit miktarda, titizlikle boşalttıktan sonra tepetaklak duracak şekilde çubuklarını yerleştirdi.

“Tamam,” dedi. “Şükürler olsun.” Yavaşça buzdolabına doğru yürüdü.

“Buzluk bölümüne,” dedim.

Yarı yolda durarak yavaşça ve dikkatlice geri döndü, ardından da şöyle dedi: “*Buzdolabından* az önce aldığım ve *buz* kalıplarına döktüğüm birayı tekrar buzdolabına geri koyacak kadar acınacak durumda olduğumu ciddi olarak mı düşünüyorsun?”

“Belli olmaz.”

Tekrar dönüp yürümeye devam etti. “Octavia, buzluğu açiver.”

Açtı.

“Teşekkürler, aşkım.”

“Sorun değil.”

Artık donmaları için beklemekten başka yapacak şey kalmamıştı.

Octavia, Rube’la konuşana kadar bir süre mutfakta oturduk.

“Bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordu. Kızların çoğu bunu benim uzamam için ipucu olarak söylerdi, ama Octavia söz konusu olunca emin değildim. Yine de ortadan kayboldum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Rube.

“Emin değilim.”

Mutfaktan çıkıp ceketimi alarak ön verandaya yürüdüm ve kapıyı açarken dönüp seslendim: “Belki köpek pistine. Belki sadece dolaşırım.”

“Öyle olsun.”

“Sonra görüşürüz, Cam.”

Rube’a ve Octavia’ya son bir bakış attım, ikisinin de gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Octavia, Rube’u arzuluyordu. Rube da kızı. Bu kadar basit, gerçekten.

“Görüşürüz,” diyerek çıktım.

Tel kapı arkamdan kapandı.

Ayaklarımı sürüdüm.

Kollarımı cekete uzattım.

Ilık ceketin kollarına.

Yaka buruşuk.

Eller cepte.

Tamam.

Yürüdüm.

Çok geçmeden, akşam gökyüzüne çöktü ve şehir kendini içine kapadı. Nereye gittiğimi biliyordum. Bilmeden, düşünmeden biliyordum. Bir kızın evine gidiyordum. Geçen sene köpek pistinde tanıştığımız bir kızdı.

Seviyordu.

Seviyordu.

Beni değil.

Rube'u seviyordu.

Hatta bir keresinde Rube'la konuşurken benim için ezik demişti ve ağabeyim onu azarlayarak itip kakarken ben çaktırmadan dinlemiştim.

Son zamanlarda yaptığım şey, yolun öbür tarafındaki evinin karşısında dikilmek. Dikiliyor, seyrediyor ve umut ediyordum. Bir süre sonra perdeler kapandığında oradan ayrılıyordum. Adı Stephanie.

O akşam, sanırım buz küplerinin akşamıydı, her zamankinden biraz daha fazla kalıp seyrettim. Orada durup onunla birlikte eve yürüdüğümü ve ona kapıyı açtığımı hayal ettim. Hayali abartmış olmalıyım ki, bir sancı içimi dışıma çıkardı.

Öylece dikildim.

Ruhum dışarıda.

Bedenim içeride.

“Her neyse.”

Ortalama bir yürüyüşü, çünkü o Glebe’de yaşıyordu, bense Merkez yakınlarında, bakımsız mazgalları olan ve tam arkasından tren yolu geçen küçük bir sokakta. Gerçi hem mesafeye hem de sokağa alışmışım. Bir anlamda, geldiğim yerle gurur duyuyordum. Küçük bir ev. Berbat bir yol. Wolfe ailesi.

Eve doğru yürürken dakikalar birbirini kovaladı ve babamın panelvanını kapının önünde görünce gülümsedim bile.

Son zamanlarda gerçekten herkesin keyfi yerinde.

Büyük ağabeyim Steve.

Ablam Sarah.

Bayan Wolfe, metanetli Bayan Wolfe, geçinmek için ev temizliğine giden ve hastanede çalışan annem.

Rube.

Babam.

Ve ben.

O akşam eve yürürken bazı sebeplerden kendimi huzurlu hissediyordum. Bütün ailem adına mutluydum çünkü gerçekten her şey yolunda gidiyordu. Hepsi için.

Bir tren hızla geçerken bütün şehrin sesini duyduğumu hissettim.

Üstüme doğru geldi, sonra sessizce kayıp gitti.

Her şey, her zaman kayıp gidermiş gibi görünüyor.

Sana doğru geliyor, biraz kalıyor ve sonra tekrar gidiyorlar.

O gün tren bir dost gibi görünmüştü, gittiğindeyse içimde bir şeylerin boşaldığını hissettim. Yolda yapayalnızdım ve hâlâ huzurlu hissettiğim halde, o kısa mutluluk gitmiş, bir hüznün yavaşça, inadına içimi parçalamaya başlamıştı. Gök yüzünde parlayan şehir ışıkları kollarını bana doğru uzatıyordu ama asla ulaşamayacaklarını biliyordum.

Kendimi toparlayıp öndeki verandaya doğru yürüdüm. İçeride, buz küpleri ve ortadan kaybolan bira hakkında konuşuyorlardı. Her ne kadar bir kutu ya da bir şişe birayı bitirmeyi asla başaramasam da kendi payımı yemek için sabırsızlanıyordum. (Susuzluğum birden geçiyordu. Rube bir seferinde demişti ki, “Benim de geçiyor oğlum, ama içmeye devam ediyorum.”) Bu durumda, buz küpleri en azından biraz ilginç bir fikirdi, o yüzden içeriye girip denemeye hazırdım.

“Eve döndüğümde o birayı içmeyi hayal ediyordum.”

Tam içeri girecekken babamın söylediklerini duydum. Devam ederken sesinde hafif bir piçlik hissediliyordu. “*Benim* biramdan, pardon *son* biramdan buz küpleri yapmak kimin dâhiyane fikriydi? Kimdi o?”

Bir duraksama.

Uzunca.

Sessizlik.

Sonunda, tam ben içeri girerken cevap geliyor. “Ben.”

Tek soru şu: Bunu söyleyen kim?

Rube?

Octavia?

Hayır.

Benim.

Nedenini sormayın, ama Octavia'nın babam Clifford Wolfe tarafından pataklamasına (sözlü olarak elbette) gönlüm razı olmazdı. Muhtemelen bu konuda ona nazik davranacaktı ama riski göze almaya değmezdi. Ben olduğumu düşünmesi daha iyiydi, gülünç şeyler yapmama alıştı.

“Neden şaşırmadım?” diye sordu bana dönerek. Söz konusu buz küplerini elinde tutuyordu.

Gülümsedi.

Emin olun, bu iyiye işaret.

Sonra güldü ve devam etti: “Pekâlâ Cameron, senin payını yersem sorun olmaz herhalde?”

“Tabii ki hayır.” Bu tür durumlarda daima, “Tabii ki hayır,” denir çünkü ihtiyarın aslında, “senin payını mı alayım yoksa farklı yüzlerce biçimde burnundan mı getireyim?” diye sordüğünü anında çözersin. Doğal olarak, riske girmezsin.

Buz küpleri paylaşılırken önce Octavia, sonra da Rube'la hafiften birbirimize gülümsedik.

Rube kendi buz küpünü bana uzatarak, “Isırır mısın?” diye sordu, ama geri çevirdim.

Odadan çıkarken babamı duydum: “Aslında bayağı güzelmış.”

Piç.

Rube, Octavia gidip de odamızda yalnız kaldığımızda, “Nereye gittin?” diye sordu. İkimiz de yatağımızda uzanmış konuşuyorduk.

“Biraz dolaştım.”

“Glebe taraflarında mı?”

Ona doğru baktım. “Ne demek bu?”

“Şu demek,” diye iç çekti Rube. “Bir keresinde Octavia ve ben sırf meraktan seni izledik. Bir evin karşısında dikilip pencereden içeri baktığını gördük. Yalnızın dik âlâsı bir piçsin, değil mi?”

İşte o anda dakikalar bükülüp kıvrıldı, uzaklarda neredeyse sessizce uğuldayan trafiği duyabiliyordum. Bütün bunlardan çok uzakta. Beni zerre kadar umursamayan bir kızın evinin etrafında ne halt ettiğimi tartışan Cameron ve Ruben Wolfe’dan uzaklarda.

Yutkundum, nefes aldım ve ağabeyime cevap verdim.

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle.”

Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu veya örtbas edebileceğim bir şey. Yalnızca kısa bir bekleyiş, gerçek ve duygu anı vardı, ardından gülümseyip devam ettim. “Şu Stephanie denen kız.”

“Sürtük,” diye haykırdı Rube.

“Biliyorum, ama...”

“Biliyorum,” diye araya girdi Rube. “Senden nefret ettiği ve ezik dediği halde bir şey fark etmiyor. Ne hissettiğin değişmiyor.”

Ne hissettiğin değişmiyor.

Odaya bir sessizlik çökmeden önce Rube'un söylediği en doğru şeydi.

Yan komşunun arka bahçesinde havlayan köpeğin sesi duyuluyordu. Nefret etmekten keyif aldığımız ama yine de haftanın birkaç günü yürüyüşe çıkardığımız Pomeranyalı zavallı Miffy'ydi bu.

"Miffy'nin sesi üzgün geliyor," dedi Rube bir süre sonra.

"Evet," diyerek biraz gülmeye çalıştım.

Yalnızın dik âlâsı bir piç. Yalnızın dik âlâsı bir piç.

Rube'un söyledikleri bir çekiç gibi dövmeye başlayana kadar içimde yankılanıp durdu.

Daha sonra, kalkıp öndeki verandada oturdum ve trafiğin gölgelerini izlerken, kendi kendime açlığım sürdükçe bu halimin normal olduğunu söyledim. İçime bir şey hücum ediyor gibiydi. Göremediğim, bilemediğim ve anlayamadığım bir şey. Oradaydı ve kanıma karışıyordu.

Birdenbire zihnimden hızla sözcükler dökülmeye başladı. Düşüncelerimin üstüne kondular ve orada onları toplamaya başladım.

Sözcükler, gece vakti bile yatağымda beni uyandırdılar.

Sözcükler tavana kendilerini resmettiler.

Zihnimdeki hatıra sayfalarında kendilerini yaktılar.

Ertesi gün uyandığымda, yırtık bir kâğıt parçasının üzerine sözcükleri aktardım ve bence, dünya o sabah renk değişti.

CAMERON'DAN İNCİLER

Şehir sokakları gerçeklerle dolu ve bazen onların arasında yürüyorum. Bazen, onlar benim içimde yürüyor. Kızları, seksi ve arasındakileri düşünmeye kalktığımda, düşünceler bazen kana benziyor. Düşüncelerimi beni kirletecek, katledecek ve sonra yeniden diriltecekmiş gibi toparlıyorum.

Bazen durup dünyanın döndüğünü hissediyorum ve onu döndüren eller olduğunu düşünüyorum.

Bence dünyayı kendimiz döndürüyoruz ve döndürürken ellerimizle parmaklarımız kirleniyor, çalışmaktan bileklerimiz ağrıyor.

Dünyanın bir fabrika gibi olduğunu hissediyorum.

Tanrı'nın ışığının fabrikası ve biz orada sadece işçiyiz.

Gerçeği ölçüyorum; bu dünyaya kıyasla çok küçüğüm, ama bilinçliyim.

Geceyle gündüz birbiriyle kavga ettikçe, yara bereler saat ve dakika olarak ortaya çıkıyor. Her günün sonunda ise, yalnız olmadığımı anlıyorum.

Aslında hiç kimsenin yalnız olmaktan hoşlanmadığını söylüyorlar ve ben onlardan biri olduğumu biliyorum. Unutmamak gerekir ki, bu sert bir şeyler içeriyor. Çilekeş, güçlü ve sansürlenmemiş şeyler.

Bir başka gerçekse, benim bir hayvan olduğum.

İnsansı bir hayvan.

Yabani düşünceleri ve gökyüzüne uzanan hırpani saçlarıyla.

Tanrım, kadınların tenini nasıl da istiyorum! Dudaklarımda, ellerimde ve parmaklarımda istiyorum. Onların tadına bakmak istiyorum...

Fakat sonra –sonra–

Bunun ötesinde.

Yeterli değil!

Evet, bunu yaptığımda, ona dair her şeyin gözümün önünde dolup taşarak titremesini ve vermesini istiyorum; benim de yapmaya hazır olduğum gibi.

Ancak şu an için, mutluluk taş atmayı sürdürüyor.

Kendini koruyor.

Bekliyorum.

Büyük ağabeyim Steven Wolfe taşaklı heriflerdendir. Başarılıdır. Zekidir. Azimlidir.

Hiçbir şey Steve'e engel olmayı başaramaz. Bu onun sadece *içinde* değil, üstünde, çevresinde, her yeredir. Hissedebilir, kokusunu alabilirsiniz. Sesi tok ve ölçülüdür, ayrıca onunla ilgili her şey, “Yoluma çıkamazsınız,” der. İnsanlarla dostça konuşur ama ona oyun oynamaya kalktığınızı hissettiği anda iş biter. Birisi onu ezmeye kalkarsa, iki mislini yapacağına bahse girebilirsiniz. Steve asla unutmaz.

Öte yandan, bana gelince...

O konuda pek Steve gibi olduğum söylenemez.

Aylak dolaşıyorum denebilir.

Yaptığım şey bu.

Kendi adıma, bunun fazla arkadaşım olmamasından, aslında hiç olmamasından kaynaklandığını düşünüyorum. Gerçekten.

Bir arkadaş grubunun içinde olmak için yanıp tutuştu-

ğum dönemler vardı. Canımı ortaya koyacak böyle bir grup istiyordum. Asla olmadı. Küçükken Greg diye bir arkadaşım vardı ve fena adam sayılmazdı. Aslında birlikte çok şey yaptık. Sonra yollarımız ayrıldı. Sanırım böyle şeyler her zaman oluyor. Abartmaya değmez. Bir anlamda ben Wolfe sürüsünün bir üyesiyim ve bu yeterli. Ailemden biri için düşünmeden canımı vereceğimi biliyorum.

Her zaman.

Her yerde.

En iyi arkadaşım Rube.

Öte yandan Steve'in pek çok arkadaşı var, ama onların hiçbirisi için canını vermez, çünkü onların kendisi için canını vereceğine güvenmez. Bu anlamda, en az benim kadar yalnız.

O yalnız.

Ben yalnız.

Sadece çevresinde her zaman insanlar var. Hepsi bu. (Arkadaş denen insanları kastediyorum elbette.)

Her neyse, bütün bunları anlatıyor olmamın sebebi, bazı akşamlar aylak aylak dolaşırken bizim evden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Steve'in dairesine uğruyor olmam. Bunu genellikle, kızın evinin etrafında dolanmak fazlasıyla acı vermeye başladığında yaparım.

Steve'in ikinci katta güzel bir evi ve aynı yeri paylaştığı bir kız arkadaşı var. Kız genelde orada olmaz çünkü çalıştığı

şirket onu sık sık iş gezilerine ve bu tür şeylere gönderir. Onun her zaman çok sevimli bir kız olduğunu düşünmüşümdür, öyle olmalı çünkü oraya gittiğimde bana hoşgörölü davranır. İsmi Sal ve çok güzel bacakları var. Bu asla aklımdan çıkmayan bir gerçek.

“Selam, Cam.”

“Selam, Steve.”

Ne zaman oraya gitsem aynı şeyleri söyleriz ve Steve her zaman evdedir.

Buz küpleri olayının ertesi akşamı gittiğimde de farklı değildi. Aşağıdan kapıyı çaldım, beni yukarı çağırdı. Her zamanki şeyleri söyledik.

İşin komiği, süreç içinde en azından biraz daha konuşabilir hale geldik. İlkinde, orada oturup sade kahve içtik ve hiçbir şey söylemedik. İkimiz de kahvelerimize gözlerimizi dikip seslerimizin hissiz ve sessiz çıkmasına izin verdik. Kafamda her zaman Steve’in Wolfe ailesindeki herkese karşı bir çeşit nefret duyduğuna dair şüphe vardı çünkü ondan başka başarılı kimse yoktu; en azından dünyanın gözünde. Bu, bizden utanması için iyi bir sebep olabilirdi. Hiçbir zaman emin olamadım.

Son dönemlerde, Steve bir yıl daha futbol oynamaya karar verdiği için, futbol sahasına gidip topla çalıştığımız bile oluyordu. (Daha doğrusu, topa Steve vuruyordu, ben ona geri atıyordum.) Oraya gidiyorduk; Steve ışıkları açıyordu ve

hava ayaz, yerler buz kaplı, ciğerlerimiz kış rüzgârından parçalanmış olsa da uzun süre orada kalıyorduk. Çok geç kalırsak beni eve bile bırakıyordu.

Kimin nasıl olduğunu sormazdı. Asla. Steve daha net sorardı.

“Annem hâlâ ölesiye çalışıyor mu?”

“Evet.”

“Babam yeterince iş alıyor mu?”

“Evet.”

“Sarah hâlâ kendini sokaklara vurup eve sarhoş, duman altı, leş gibi kulüp kokusuyla dönüyor mu?”

“Yoo, bıraktı. Sürekli fazla mesaiye kalıyor ve keyfi yerinde.”

“Rube hâlâ Bay Heyecan mı? Bir kızdı diğerine atlıyor mu? Bir dövüşten diğerine?”

“Yok, onunla başa çıkacak kimse yok artık.” Rube, kesinlikle şehrin bu bölgesindeki en iyi boksörlerden biriydi. Bunu kanıtlamıştı. Defalarca. “Fakat kızlar konusunda haklısın.”

“Elbette,” diye başıyla onayladı. Bu aşamada ortam daima biraz gerilir, yani sıra beni sormaya gelince.

Ne sorabilirdi ki?

“Hâlâ arkadaşın yok mu Cameron?”

“Hâlâ yapayalnız mısın Cameron?”

“Hâlâ aylak mı dolaşıyorsun?”

“Hâlâ çarşafların altında ellerin işbaşında mı?”

Hayır.

Her defasında sakınır, tıpkı söz ettiğim akşam olduğu gibi.

Sonra sordu: “Ya sen?” Derin bir soluk. “İyi gidiyor mu?”

“Evet,” diye başımla onayladım. “Her zaman.”

Bunu yeni bir sessizlik izledi, ben hafta sonu kiminle maçı olduğunu sorana kadar.

Daha önce dediğim gibi, Steve bir yıl daha futbol oynamaya karar verdi. Sezon başında eski takımına dönmesi için ona yalvardılar. Öyle çok yalvardılar ki, sonunda yelkenleri suya indirdi ve o günden beri takım maç kaybetmedi. İşte Steve böyle biri.

O pazartesi akşamı, sözcükler hâlâ cebimdeydi, çünkü gittiğim her yere onları da götürmeye karar vermişim. Hâlâ o kırıksık kâğıt parçasının üstündeydiler ve sık sık orada olup olmadıklarını kontrol ediyordum. Bir an, Steve’in masasında otururken, ona bundan söz etmeyi düşündüm. Kendimi sözcüklerin, *iyi* olduğumu, buna değer olduğumu hissetmemi sağladığını anlatırken hayal ettim fakat hiçbir şey söylemedim. Kesinlikle hiçbir şey söylemedim, *hepimizin bir süreliğine de olsa hasretini çektiğimiz bir şey* olduğunu düşünmemeye rağmen. *Sorunsuzluk. Şöyle böylelik.* Bir aynanın içine bakma ve her şey orada olduğu için istememe, ihtiyaç duymama durumu.

Elimde sözcüklerle, hissettiğim şey buydu.

Başım la onayladım. Olma ihtimalini düşünerek.

“Ne?” diye sordu Steve.

“Hiçbir şey.”

“Öyle olsun.”

Telefon çaldı.

Steve: “Alo.”

Karşı taraf: “Evet, benim.”

“Kimdir bu *benim*?”

Rube’du.

Steve biliyordu.

Ben de biliyordum.

Telefondan hayli uzak olduğum halde Rube olduğunu söyleyebilirdim, çünkü yüksek sesle konuşur, özellikle telefonda.

“Cameron orada mı?”

“Evet.”

“Stadyuma gidiyor musunuz?”

“Belki.” Bu noktada Steve dönüp bana baktı, başım la onayladım. “Evet, gidiyoruz,” diye cevap verdi.

“On dakika içinde orada olurum.”

“Tamam. Hoşça kal.”

“Hoşça kal.”

İçten içe, sadece Steve’le ikimizin gitmesini tercih ettiğimi düşünüyorum. Rube daima parlak çocuktur, sürekli yeni

bir şeyler bulup işi savsaklamayı başarır. Oysa Steve ve ben, sessiz bir yoğunluktan hoşlanırsınız. Tek bir söz etmediğimiz bile olur –tek yaptığım topa düz ve sert vurmak olsa da, üstündeki kirin ve kokunun göğsüme yumruk gibi inmesine izin veririm– ama bu duyguyu, konuşulmayan ve gerçek bir şeyin parçası olma fikrini severim.

Rube’la da bu tür anlar yaşamadım değil. Onunla sayısız harika zamanlarımız oldu. Sanırım Steve’le olunca, bu tür şeyleri hak etmek gerekiyor. Bunun için sonsuza kadar beklemeniz bile gerekebilir. Daha önce dediğim gibi, başka sebepler yüzünden; o Steve.

Birkaç dakika sonra zemin kata doğru inerken, “Dünkü maç yüzünden her yanımda ağrıyor. Yaklaşık beş kez göğsüme darbe aldım,” dedi.

Steve’in maçları hep böyle olurdu. Karşı takım onu indirmek için özellikle sert oynar, Steve daima ayağa kalkardı.

Sokağa çıkıp Rube’u beklemeye başladık.

“Selam, çocuklar.”

Yanımıza geldiğinde, Rube koştuğu için hafifçe pufliyordu. Eskisine göre çok daha kısa olmasına rağmen, kürk gibi kıvrırcık ve gür saçları son derece çekiciydi. Üstünde sadece bir eşofman altı, bir forma ve spor ayakkabıları vardı. Soğuk yüzünden, ağızından buhar çıkıyordu.

Yürümeye başladık. Steve her zamanki Steve’di. Stada giderken hep yaptığı gibi, aynı eski kot pantolonunu ve flanel

tişörtünü giymişti. Gözleri hedefe kilitlenmiş sahayı tarıyordu. Saçları kısa ve diken gibi, görünüşü sertti. Dimdik, uzun boylu ve sokaklarda birlikte yürümek isteyeceğiniz tiplerdendi.

Özellikle şehirde.

Özellikle karanlıkta.

Sonra ben vardım.

Belki o akşam beni tanımlamanın en iyi yolu yine ağabeylerime bakmaktı. İkisi de disiplinliydi. Rube'un, yerinde duramayan, *her ne olursa olsun ben hazırım*, tarzı vardı, Steve'in ise, *benim canımı yakmak için yapabileceğin hiçbir şey yok* tarzı.

Bense dikkatimi pek çok farklı konuda toplamaya çalışarak, hafif yokuş yolda er ya da geç ayaklarımın üstünde durmayı başarıyordum. Saçlarım dimdik, kıvrırcık ve karıştı. Rube'la aynı formayı (sadece benimki biraz daha solmuştu), eski kot pantolonumu, botlarımı ve yağmurluğumu giymiştim. Ağabeylerim gibi görünme şansım olmasa bile yine de bende bir *şeyler* vardı.

Sözcüklerim cebimdeydi.

Belki sahip olduğum şey buydu.

Bu ve bunun yanında, şehri tek başıma binlerce kez dolaşmış olduğumu bilmek ve bu sokakları herkesten daha yoğun bir duyguyla, tıpkı kendi içimde dolaşır gibi rahatça gezebilmek. Bu olduğundan son derece eminim, görüntüden

ziyade bir duygu.

Steve stadyumda gollük vuruşlar yaptı.

Rube gollük vuruşlar yaptı.

Ben topları onlara geri yolladım.

Steve vuruş yaptığında, top yükselerek direkleri aştı. Mesafe tayini mükemmel, temiz bir atıştı ve aşağı inerken, uyuşukluk veren bir güçle göğsüme çarptı. Öte yandan, Rube'un atışı alçak ve falsoluydu. Dönerek gidiyordu ama onun atışları da her seferinde gol oluyordu.

Topa her yerden vuruyorlardı. Önden. Uzaktan. Hatta saha sınırlarının ötesinden.

“Hey Cam,” diye seslendi Rube bir ara. “Gel, bir vuruş yap.”

“Hayır ahbap, ben iyiyim.”

Yine de beni zorladılar. Yirmi metre dışarı, yirmi metre sola. Kalbim küt küt atarak hareketlendim. Ayağımı uzatıp vuruşumu yaptım ve top direklere doğru yola çıktı.

Kavislendi.

Büküldü.

Sağ direklerle çarpışıp çimlere düştü.

Sessizlik.

Steve sessizliği bozdu, “İyi atıştı, Cameron.” Üçümüz orada durup ıslak, ağlayan çimlerin üzerinde bekledik.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu.

Sekiz buçukta Rube gitti ve ben yedi atış daha yaptım.

Saat dokuz buçukta Steve hâlâ direklerin ardındaydı ve ben hâlâ topu aralarından geçirememiştim. Gökyüzündeki karanlık kümeler giderek büyüyordu; sahada sadece Steve’le ben kalmıştık.

Ağabeyimin topu her geri gönderişinde, bir şikâyet emaresi arıyordum ama hiç gelmiyordu. Küçükken bana, işe yaramaz, derdi. Umutsuz. Oysa o akşam yaptığı tek şey, topu geri atıp beklemektir.

Top nihayet yolunu bulup direklerin arasına düştüğünde Steve onu yakalayıp durdu.

Gülümseliyordu.

Başıyla onaylamamış, takdir etmemişti.

Henüz.

Az sonra, topu koltuğunun altına alarak yürümeye başladı ve yaklaşık on metre yaklaştığında yüzündeki o ifadeyi gördüm.

Gözleri bana farklı bakıyordu.

İftiharla.

Sonra.

Ben hiç kimsenin yüzünün böyle karıştığını görmedim.

Gururla.

BİR VERANDA AKŞAMINDA **HASRET VE TUTKU**

Bu akşam bu sözcükleri yazarken öndeki verandada oturuyorum. Kollarımdan içeri buz gibi rüzgâr giriyor, kalem elimde titriyor.

Şehir soğuk ve karanlık.

Sokaklar uyuşmuş ve gökyüzü giderek çöküyor. Kapkaranlık gökyüzü.

Yanı başımda, direklerin yirmi uzakta ve yirmi soldaki hatırasına bakıyorum. Dağılmış bir yüz ve gerçekleşmek üzere olan bir şeyin sınırında olduğumu görüyorum.

Kendime söylüyorum:

Bu sözcükler adımlar olsun çünkü gidecek çok yolum var. Sözcükler bozuk yollarda yürüsün, ağlayan çayırırlarda ilerlesin. Duman soludukları kış akşamlarına karşı koysun. Yorulup düştüklerinde, yenilgiyi kabul etsinler ve gözlerini dört açarak çevremde toplansınlar.

Bu sözcüklerin eyleme dönüşmelerini istiyorum.

Kendime diyorum ki, onları ete ve kemiğe dönüştür, onlara hasret ve tutku ver, böylece gece boyunca bana dair yazıp kavgı edebilsinler.

İbne. Nonoş. Otuz birci.

Biri *üstüne gelmek*, seni paylamak, ya da sadece aşağılamak istiyorsa, bunlar bizim mahallede sıkça duyacağınız sözcüklerdir. Şehrin bu yakasında yaşayan sıra dışı, kural tanımaz biriyseniz de sizi böyle seslenirler. Yanlışlıkla birinin canını sıktıysanız ve karşınızdakinin söyleyecek daha iyi bir şeyi yoksa, yine bu sözcüklere maruz kalabilirsiniz. Eminim her yerde aynıdır, ama başka yerler için konuşamam. Bildiğim tek yer burası.

Bu şehir.

Bu sokaklar.

Birazdan bunu neden söylediğimi anlayacaksınız...

O hafta perşembe günü, gidip saçlarımı kestirmeye karar verdim. Bu her zaman tehlikeli bir karardır, özellikle saçınız benimki gibi müzmin bir inatçıysa ve havaya dikiliyorsa. Sonucun hüsrana olmaması için dua eder ve bütün kal-

binizle, berberin talimatlarınızı göz ardı edip sizi kasap gibi doğramamasını dilersiniz. Ancak bu almak zorunda olduğunuz bir risktir.

“Harlow, dostum,” dedi berber, dükkândan içeri, şehrin derinliklerine doğru girdiğimde. “Bekle biraz, işim uzun sürmez.”

Dağınık bekleme alanında epeyce dergi vardı ama baskı tarihlerine bakınca yıllardır orada durduklarını söyleyebilirdiniz. *Time*, *Rolling Stone*, balıkçılıkla ilgili bir şeyler, *Who Weekly*, bilgisayar dergileri, *Black and White*, *Surfing Life* ve her zaman favorim olan *Inside Sport*. Tabii ki *Inside Sport* dergisiyle ilgili en güzel şey spor değil, kapağındaki yarı çıplak kadın. Daima formdadır ve gözlerinde tutku vardır. Mayosu güzel ve açık saçık, bacakları uzun, bronz ve zariftir. Sadece hayalinizde dokunup mıncıklayabileceğiniz göğüslerine sahiptir. (Üzgünüm, ama doğru.) İnanılmaz güzel kalçası, altın rengi dümdüz bir karnı ve sadece hayalinizde emebileceğiniz bir boynu vardır. Dudakları mutlaka dolgun ve arzuludur. Gözleri tek bir şey söyler: “Al beni.”

Kendinize, *Inside Sport*’un içinde güzel makaleler olduğunu hatırlatırsınız ama bunun yalan olduğunu bilirsiniz. Elbette derginin içinde güzel yazılar vardır, ama dergiyi asla bu yüzden almazsınız. Daima kadın yüzünden alırsınız. Daima. Bu konuda bana güvenin.

O yüzden, etrafı kolaçan edip kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra, *Inside Sport* dergisini alarak çabucak

açıp iyi bir makale var mı diye içeriğini tarıyormuş gibi yaptım. Tahmin edilebileceği gibi, kadının hangi sayfada olduğunu arıyordum.

Yetmiş altı.

“Tamam, dostum,” dedi berber.

“Ben mi?”

“Bekleyen başka kimse yok, var mı?”

Evet, ama diye düşündüm umutsuzca, henüz yetmiş altıncı sayfaya bakmadım!

Faydasızdı.

Berber hazırды ve bekletmemeniz gereken biri varsa, o da saçınızı kesecek olan adamdır. Bütün güç ondadır. Aslında, Tanrı bile olabilir. *O tür* bir gücü vardır. Berberlik okulunda geçirilen birkaç aydan sonra, adam on ya da on beş dakikalığına hayatınızdaki en önemli kişi olur. Altın kural: İşini zorlaştırma, yoksa bedelini fena ödersin.

Dergiyi hemen masanın üstüne, berberin benim ne tür bir sapık olduğumu anlamaması için kapağı alta gelecek biçimde attım. En azından dergileri düzeltene kadar bilmeyecekti.

Sandalyeye oturup (neredeyse elektrikli sandalye kadar tehlikeli geliyor) kapaktaki kadını düşündüm.

“Kısa mı?” diye sordu berber.

“Hayır dostum. Lütfen, çok kısa olmasın. Sadece hava veya dikilmesini önleyecek kadar.”

“Söylemesi kolay, ha?”

“Öyle.”

Karşılıklı dostça bakiştık; makas, sandalye ve berberden oluşan ateş hattında kendimi biraz daha rahatlamış hissettim.

Berber kesmeye başladığında, ben de kapaktaki kadını hayal etmeye başladım. Bu konu hakkındaki fikrim şuydu: Kadının fiziksel özelliklerini açıkça arzulamıştım ve hâlâ arzuluyordum. Yine de, gerçekten inanıyorum ki, bir kız için duyduğum arzunun *o bölümü* ruhumun yüzeyinde bir yerlerindeyken; onu mutlu etme, iyi davranma ve ruhunun derinliklerine dalma bölümü çok daha keskin ve daha derinlerde.

Buna gerçekten inanıyorum.

Gerçekten.

Ancak şimdi bunu düşünmekten vazgeçip berberle konuşmalıyım. Berbere gitmenin kurallarından bir diğeri de budur. Onunla konuşur ve sizi sevmesini sağlarsanız, belki yaptığı işi mahvetmez. Her durumda bunu umarsınız. Hemen başaracaksınız diye bir şey yok ama işe yarayabilir, o yüzden denersiniz. Berberlerde hiçbir şeyin garantisi yoktur. Hangi tarafından bakarsanız bakın, bu bir kumardır. Konuşmaya başlamalıyım, hem de bir an önce.

“İşler nasıl?” diye sordum, berber gür saçlarımin arasında yol açmaya çalışırken.

“Of, bilirsin dostum.” Durdu ve aynadan bana gülümsedi. “Şöyle böyle. Hayatımı idame ettirecek kadar. En önemli şey bu.”

Sonra bir süre daha konuştuk ve berber bana ne kadar süredir şehirde çalıştığını, insanların nasıl değiştiğini anlattı. Söylediği her şeyi ya başımın tehlikeli bir hareketiyle ya da sessiz bir, “Evet, çok haklısın,” cümlesiyle onayladım. Doğruyu söylemek gerekirse çok sevimli bir adamdı. Kocamandı. Bol kıllıydı. Boğuk bir sesi vardı.

Dükkânın üst katında oturup oturmadığını sorunca cevap verdi. “Evet, son yirmi beş yıldır.” O zaman ona biraz acıdım çünkü gözümde hiçbir yere gitmediğini, hiçbir şey yapmadığını, sadece saç kestiğini canlandırdım. Tek başına yemek yediğini... Muhtemelen mikrodalga yemekleri (Tanrı bağışlasın, Bayan Wolfe’un yemeklerinden bile daha kötü olabilirlerdi).

“Hiç evlenip evlenmediğinizi sormamda bir sakınca var mı?” dedim.

“Tabii ki yok,” diye cevap verdi. “Bir karım vardı, ama birkaç yıl önce öldü. Her hafta sonu mezarlığa giderim, ama çiçek götürmem. Konuşmam.” Hafifçe göğüs geçirdi, çok içtendi. Gerçekten. “O yaşarken, elimden geleni yaptığımı düşünmek isterim, anlarsın ya?”

Başımla onayladım.

“Biri öldükten sonra artık anlamı yok. Birlikteyken, hâlâ yaşarken yapmalısın.”

Birkaç saniyeliğine kesmeyi bıraktı, böylece riske girmeden başımla onaylamayı sürdürdüm ve sordum, “Peki

oraya, mezarlığa gittiğinde ne yapıyorsun?”

Gülümsedi. “Sadece hatırlıyorum, hepsi bu.”

Bu güzel, diye düşündüm ama ona söylemedim. Sadece arkamda duran adama aynadan gülümsedim. Elinden gelen her şeyi yaptığını bilen bu kocaman kıllı adamı mezarlıkta dururken gözümün önünde canlandırdım. Karanlık, sıkıntılı bir havada kendimi de onun yanında dururken düşündüm. O, beyaz berber önlüğünü giymişti. Bense her zamanki gibi. Kot pantolon. Atlet. Yağmurluk.

“Tamam mı?” diye sordu aynadaki görüntüme.

“Tamam mı?” diye sordu dükkâna.

Gerçeğe geri dönüp cevap verdim, “Evet, çok teşekkürler. Güzel oldu.” Oysa kırk sekiz saat içinde tekrar dikileceklerini biliyordum. Yine de mutluydum, ama sadece saç kesimi yüzünden değil. Muhabbet yüzünden.

Ayaklarımın dibinde birikmiş saçlara on iki dolar ödedim ve ona, “Çok teşekkürler. Sizinle konuşmak güzeldi,” dedim.

“Benim için de.” Kıllı ve iri berber gülümseyince kendimi dergi konusunda suçlu hissettim. Tek umudum ruhumun derinliklerini anlayabilmesiydi. Sonuçta o bir berberdi. Taksi şoförleri ve iğrenç radyo yorumcularıyla birlikte, berberlerin de ülke yönetimi hakkında söyleyecek şeyleri olması gerekirdi. Ona bir kez daha teşekkür edip vedalaştım.

Dışarı çıktığımda, hâlâ gün ortasıydı, öyleyse, *neden ol-*

masın, diye düşündüm. Glebe'e doğru yollanabilirdim.

Oraya gidip kızın evinin karşısında dikildiğimi söylemeye gerek yok.

Stephanie.

Güneşin şehrin arkasında kayboluşunun en güzel izlendiği yerlerden biriydi ve bir süre sonra bir duvarın üstüne çöküp tekrar berberi düşünmeye başladım.

Bunun önemi, berberin ve benim aslında benzer şeyleri yapıyor olmamızdan kaynaklanıyordu, sadece ben hepsini tersinden yapıyordum. O hatırlıyordu. Ben bekliyordum. (Umut dolu, neredeyse gülünç bir beklenti, itiraf ediyorum.)

Karanlık basınca, akşam yemeği için eve gitmeye karar verdim. Galiba kalıntı biftek ve öylesine kaynatılmış sebze vardı.

Kalktım.

Ellerimi ceplerime soktum.

Sonra sırayla baktım, umutlandım ve yürüdüm.

İçler acısı, biliyorum ama sanırım benim hayatım buydu. İnkâr edecek bir durum yok.

Nihayet oradan uzaklaştığımda, düşündüğümünden daha geç olmuştu; eve dönmek için otobüse binmeye karar verdim. Durakta evrak çantalı bir adam, üst üste sigara tüttüren bir kadın, marangoz ya da işçiye benzeyen bir adam daha ve beklerken birbirine eğilmiş öpüşen bir çift vardı.

Elimde değil.

Onları izledim.

Açıkça değil, kuşkuşuz. Çaktırmadan arada bir göz attım.
Lanet olsun.

Yakalandım.

“*Sen neye bakıyorsun?*” diye beni azarladı adam. “*Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?*”

Yok.

Cevabım buydu.

Kesinlikle yoktu.

“*Ha?*”

Sonra kız da burnunu soktu.

“*Neden gidip başkasını dikizlemiyorsun, seni ucube?*”
Sarı saçları, sokak ışığında kıstığı yeşil gözleri ve kör bir bıçak gibi çıkan sesi vardı. Beni onunla dövüyordu. “*Seni otuz birci.*”

Tipik.

Buralarda bu yakıştırmayı sürekli duyarsınız ama bu kez canımı yaktı. Sanırım söyleyenin bir kız olması yüzünden. Bilmiyorum. Sanki oraya bunun için gelmiş gibi, moral bozucuydu. Huzur içinde otobüs bile bekleyemiyorduk.

Tamam, tamam. Onlara kibar ve sert biçimde gereken cevabı vermeliydim ama yapmadım. Yapamadım. Acayip Wolfe tarzı, kabul. Ne kadar vahşi bir köpek olduğumu ortaya çıkardım. Bütün yaptığım, son birkaç taciz atışı yapıp yapmayacaklarını anlamak için gözücuyla bakmaktı.

Adam da sarışındı. Kısa ya da uzun değildi. Üstünde koyu renk pantolon, siyah ceket, bot ve alaycı bir ifade vardı.

Bu arada, evrak çantalı adam saatine baktı. Tiryaki bir si-gara daha yaktı. İşçi ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

Otobüs geldiğinde başka bir şey söylenmemiştii. Herkes öne atıldı, ben en sona kaldım.

“Üzgünüm.”

Otobüse binip ödeme yapmaya kalktığımda, şoför bana ücretin arttığını ve paramın yetmediğini söyledi.

İndim, kederle gülümsedim ve orada öylece durdum.

Otobüs neredeyse boştu, son bir hakaret.

Yürümeye başlarken otobüsün kalkıp yolda ilerlemesini seyrettim. Kafamdan bir sürü düşünce geçiyordu, bazıları şöyleydi:

- Akşam yemeğine ne kadar geç kalacağım.
- Nerede kaldığımı soran olup olmayacağı.
- Babamın cumartesi günü Rube’la benim ona yardım etmemizi isteyip istemeyeceğı.
- Stephanie denen kızın dışarı çıkarak beni görüp görmeyeceğı (tabii orada olduğumdan haberi varsa).
- Rube’un Octavia’dan kurtulmasının ne kadar süreceğı.
- Pazartesi akşamı göz göze geldiğimiz anı, Steve’in de benim kadar sık hatırlayıp hatırlamadığı.
- Son zamanlarda Sarah’nın iyi olup olmadığı (Bir süredir konuşamadık).
- Bayan Wolfe’u hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığım ve bu kadar yalnız birine dönüştüğümü bilip bilmediğı.
- Ve, dükkânın üst katındaki berberin neler hissettiğı.

Yürürken ve sonra koşmaya başladığımda, beni taciz eden çifte karşı hiç kötü duygular beslemediğimi fark ettim. Beslemem gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Bazen içimde daha fazla köpek ruhuna ihtiyaç duyduğumu hissediyorum.

MEZARLIK

Zihnimde bir mezarlık var ve masmavi gökyüzünde, pamuktan bulutlarla öfkeli bir güneşin olduğu bir günde, kendi mezarımı görebiliyorum.

İnsanlar o mezarın önünden geçip gidiyor.

Konuşuyorlar, dönüyorlar ve ufuk sıcaklığının altında boğunlarını büküp ölümü dile getiriyorlar.

Söyleyip inandıkları ve çevrelerindeki insanlara anlattıkları şeylerin etrafına parmaklık örerken, yüreklerine salınan korkuyu görebiliyorum. Sadece belirli şeyler sıcak çimlerde anlam bulabiliyor.

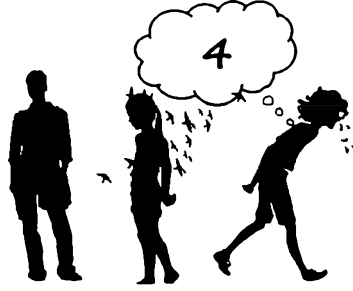
Yazıyor ve mezarımın üstüne bir gölge düşene kadar bu hayalin devam etmesini umuyorum.

Çiçek yok.

Konuşmak yok.

Sadece tek bir kişi.

Hatırlıyor.

“Bu köpek tam bir utanç kaynağı.” Rube bunu söylediğinde bazı şeylerin asla değişmeyeceğini biliyordum. Sadece sessizce gidiyor ve tekrar geri dönüyorlar.

Otobüs durağı olayından sonra eve döndüğümde akşam yemeğini yedim ve ardından Rube’la birlikte komşumuzun minik köpeği Miffy’yi olağan yürüyüşüne çıkardık. Her zamanki gibi, tanınmamak için kapüşonlarımızı başımıza geçirdik çünkü Rube’un dediğine göre Miffy’nin görünüşü kesinlikle katlanılır gibi değildi.

“Keith başka bir köpek aldığında...” dedi. “Ona bir Rottweiler almasını söyleyeceğiz. Veya bir Doberman. En azından, insan içine çıkabileceğimiz bir şey.”

Kavşakta durduk.

Rube, Miffy’ye eğildi.

Abartılı bir samimiyetle dedi ki, “Küçük, çirkin bir pisliksin Miffy, ha? Değil mi? Evet, öylesin. Öyle olduğunu biliyorsun.” Köpek dudaklarını yaladı ve gerçek bir mutlulukla

hızlı hızlı nefes aldı. Keşke Rube'un ona ne söylediği hakkında biraz fikri olsaydı. Yolun karşısına geçtik.

Ben ayaklarımı sürüyordum.

Rube salınarak yürüyordu.

Miffy zıplarken zincirin şingirtisi soluğuna karıştı.

Ona baktığımda, hayret verecek derecede kürklü bir kemirgenin vücudunu görüyordum. Santrifüjlü kurutma makinesinde binlerce tur atmış gibiydi. Sorun şu ki, her şeye rağmen bu köpeği seviyorduk. O akşam bile, eve döndüğümüzde Sarah'nın bitiremediği biftek parçasını ona verdim. Ne yazık ki Miffy'nin zavallı küçük dişleri için fazla sertti ve hayvan neredeyse boğuluyordu.

"Kahretsin, Cam," diye güldü Rube. "Bu sefil, küçük yaratığa ne yapmaya çalışıyorsun? Zavallı boğulacak."

"Sorun olmaz, diye düşündüm."

"Tabii kıcımın kenarı. Şunun haline bak." Parmağıyla işaret etti. "Şuna bir bak!"

"Peki, ne yapacağım?"

Rube'un bir fikri vardı. "Belki ağzından çıkarıp, bir parça çiğneyip *ondan sonra* vermelisin."

"Ne?" Rube'a baktım. "*Onu* ağzıma sokmamı mı istiyorsun?"

"Aynen."

"Belki *sen* yapmalısın."

"Asla."

Sonuç olarak, Miffy'nin biraz boğulmasına izin verdik. Sonuçta, o kadar da ciddi görünmüyordu.

“Karakterini geliştirir,” diye fikrini belirtti Rube. “Hiçbir şey, bir köpeği boğulmak kadar güçlü kılamaz.” İkimiz de ilgiyle Miffy'nin bifleği bitirmesini izledik.

İşi bittiğinde ve kendini boğmadığına emin olduğu-muzda, onu evine götürdük.

Rube, “Onu çitin üstünden atalım,” dedi ama ikimiz de bunu asla yapmayacağımızı biliyorduk. Bir köpeğin kendini neredeyse boğmasını seyretmekle, onu çitin üstünden atmak arasında fark vardır. Ayrıca, komşumuz Keith bize karşı sertleşebilirdi. Keith, özellikle bu köpek söz konusu olduğunda, biraz antipatik olabiliyor. Bu kadar katı bir adamın, böyle tüylü bir köpeğe sahip olduğunu tahmin edemezsiniz ama bu yüzden karısını suçladığına bahse girerim.

Bardaki delikanlılara, “Karımın köpeği,” dediğini gözümün önüne getirebiliyorum. “Neyse ki komşunun dallama oğulları onu gezdiriyorlar, yaşlı anneleri onları buna zorluyor.” Keith sert bir adam olabilir ama yine de idare eder.

Sert erkeklerden söz etmişken, babamın önümüzdeki cumartesi bizim yardımımızı istediği ortaya çıktı. Şu sıralar ödeme konusunda gayet bonkör davranıyor ve sürekli mutlu. Daha önce de söylediğim gibi, bir zamanlar iş alabilmek için çok mücadele ederdi ve çok mutsuzdu; oysa artık onunla çalışmak iyi oluyordu. Bazen, eşek gibi çalışmışsak, öğle ye-

meği için balık ve patates yemeye gidiyor; babamın küçük, kırmızı pis soğutucusunun üstünde kart oynuyorduk. Cliff Wolfe eşek gibi çalışmaya çok meraklıdır; açık konuşmak gerekirse, Rube ve ben de öyle. Ayrıca, her ne kadar çoğunlukla ihtiyar kazansa da, balık-patates ve kart oyunlarına meraklıyızdır. Ya o kazanır ya da oyun çok uzadığı için kısa keser. Bazı konularda yapacak bir şey yoktur.

Söylemediğim şey ise, Rube'un bir işi daha olduğu. Geçen sene okulu bıraktı ve final sınavlarında berbat notlar almak pahasına bir inşaatçının yanında çırak olarak işe başladı.

Notların eline ulaştığı günü hatırlıyorum.

Bizim evin pis, yan yatmış bahçe kapısının yanında zarfı açtı.

“Nasıl gitmiş?” diye sordum.

“Şöyle, Cam,” diye gülümsedi, halinden çok memnun bir ifadeyle. “İki sözcükle özetleyebilirim. İlk sözcük *tamamen*. İkinci sözcük ise *boktan*.”

Yine de bir iş buldu.

Hemencecik.

Tipik Rube.

Cumartesi günleri bizim ihtiyarla çalışmak zorunda değildi ama nedense çalışıyordu. Belki de saygı göstergesiydi. Babam sordu, Rube da evet dedi. Belki tembel olduğunun düşünülmesini istemiyordu. Bilemiyorum.

Her koşulda, o hafta sonu bizim ihtiyar Cliff'le çalışacak-

tık. Bizi sabah erkenden nazikçe kaldırdı. Hava hâlâ karanlıktı.

Babamın tuvaletteki işinin bitmesini beklerken (koku anlamında, genellikle korkunç bir halde bırakır) Rube’la birlikte kartları erken çıkarmaya karar verdik.

Rube mutfak masasının üstünde kartları dağıtırken, birkaç hafta önce kahvaltı esnasında oynarken olanları hatırladım. Kötü bir fikir değildi, ama hâlâ yarı uykulu olduğum için bütün mısır gevreklerimi destenin üstüne dökmeyi başarmıştım. Şimdi bile kartlardan birkaçının üstüne yapışmış bir kuru gevrek vardı.

Rube onu aldı.

İnceledi.

“Ha?”

Ben: “Biliyorum.”

“Acınacak haldesin.”

“Biliyorum.” Kabullenmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Tuvaletin sifonu çekildi, su aktı ve babam dışarı çıktı.

“Gidiyor muyuz?”

Başımızla onaylayıp kartları topladık.

İşe gittiğimizde, Rube ve ben harıl harıl çalışırken konuşur ve güleriz. Gülmek için Rube’un her zaman iyi olduğunu itiraf ediyorum. Bana, sürekli kulaklarını kemirmekten hoşlanan eski bir kız arkadaşından söz etti.

“Sonunda ona bir dünya sakız almak zorunda kaldım,

yoksa kulaklarımdan olacaktım.”

Octavia, diye düşündüm.

Birkaç haftaya kadar, işi bitip buruşturularak atıldığında, onunla ilgili nasıl bir öykü anlatacağını merak ettim. Meraklı gözleri, dağınık saçları, biçimli bacakları ve güzel ayaklarıyla *Octavia*. Onunla ilgili nasıl bir tuhafılıktan bahsedeceğini gerçekten merak ediyordum. Belki sinemaya gittiklerinde bacağına dokunmuştu ya da parmaklarını onun parmaklarına geçirmek istemişti. Bilmiyordum.

Birden oldu.

Ağzımı açtım.

“Rube?”

“Ne?”

İşi bırakıp bana baktı.

“*Octavia*’yla daha ne kadar sürer?”

“Bir hafta. Bilemedin iki.”

Çalışmaya devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu ve gün öylece geçti.

Öğle yemeğindeki balık yağlı ve nefisti.

Patatesler bol tuzluydu ve sirkeyle ıslatılmıştı.

Yedikten sonra babam gazeteye bakarken Rube televizyon rehberini aldı, bense zihnimde biraz daha sözcük yazmaya başladım. Bugün daha fazla kart oynamayacaktık.

O akşam, Bayan Wolfe bana okulun nasıl gittiğini sordu ve ben, annemi hayal kırıklığına uğratarak uğratmadığım hak-

kında o haftanın başındaki düşüncelerime geri döndüm. Bir an, *yazmaya başladığım sözcüklerden birilerine söz etmeli miyim acaba*, diye düşündüm ama yapamadım. Yazdıklarım, kulağıma iyi olduğumu fısıldayan tek şey olsa da bir şekilde utanıyordum. Bundan hiç kimseye söz etmedim.

Yemekten artakalanlar bayatlamaya başlamadan önce birlikte masayı topladık ve annem bana okumaya başladığı *My Brother Jack* adlı kitaptan söz etti. Kitap iki erkek kardeş hakkındaydı ve içlerinden biri, artık büyüdüğü halde, kendi haline ve yaşam biçimine hâlâ hayıflanıyordu.

“Bir gün sen de büyüyeceksin,” dedi sözlerini bitirmeden önce. “Ama kendine çok sert davranma,” dedi son olarak.

O çıktıktan sonra tek başıma mutfakta durdum ve Bayan Wolfe’un ne kadar parlak olduğunu fark ettim. Zeki-parlak ya da başka çeşit bir parlak değil. Sadece parlak, çünkü kendisiydi ve yaşlanan gözlerinin çevresindeki kırışıklar bile nezaketin renklerini taşıyordu. Onu parlak yapan buydu.

“Selam, Cameron.” Bir süre sonra ablam Sarah içeri girdi. “Yarın Steve’in maçına gitmeyi düşünür müsün?”

“Tamam,” diye cevap verdim. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

“Güzel.”

Pazar günü, Steve’in her zamanki gibi maçı vardı ama içerde değil, Maroubra deplasmanında oynayacaktı. Seyretmeye giden sadece Sarah ve ben vardık. Önce Steve’in evine

gittik, o bizi arabayla stadyuma götürdü.

O maçta büyük bir şey oldu.

NEZAKETİN RENGİ

Ara sıra nezaketin rengini düşündüğümde, gölge ve kontrastların kişinin üstünde olmadığını fark ediyorum. İçinden geliyor.

Mutfağınızda durup dizüstü çöktüğünüzü hissettiğiniz oldu mu?

Bilemiyorum.

Elbette bildiğim birkaç şey var.

Balık ve kızarmış patates yediğimde, parmaklarımın ve boğazımın yağ içinde kaldığını biliyorum. Yağın muhteşem çirkinliği kayarak mideme iniyor ama bizim ihtiyar yüzüme bakıp gülümsediğinde tamamen hoş görülüyor ve bu yağı hiçbir şeye değişmeyeceğimi biliyorum.

Aynaya baktığımda, beceriksizliğin ve belirsizliğin ve öz-
lemin renklerini görüyorum.

Bu sayfaların arasında bir uzman olsa, sadece bir yere ait olmak istediğimi söyler.

Fakat işin gerçeği, ait olmak istediğimden emin değilim. Diğer herkes gibi.

Beni korkutan bu.

Steve'in evine giderken, ablam Sarah'nın hayatının nasıl olduğunu merak ediyordum. Birlikte yürüyorduk ve yanımızdan geçen erkeklerin çoğu ona bakıyordu. Geçtikten sonra dönüp ikinci kez vücuduna göz atanların sayısı da hayli kabarıktı. Görünüşe göre, ablam onlar için bundan ibaretti. Bu düşünce beni biraz rahatsız etti (konuşabildiğim için değil) ve onun asla bu tarz bir hayat sürmemesini diledim.

"Kahrolası sapıklar," dedi ablam.

Bu bana umut verdi.

Durum şu ki, bence hepimiz sapığız. Bütün erkekler. Bütün kadınlar. Benim gibi bütün küçük, huysuz piçler. Babamın, ya da annemin sapık olduğunu düşünmek komik ama bir yerlerde, ruhlarının çatlak bir yerinde, ara sıra kaydıklarına, hatta dibine daldıklarına eminim. Bana gelince... Bazen orada yaşadığımı düşünüyorum. Belki hepimiz öyleyiz. Hayatımda herhangi bir güzellik varsa, bu oradan çıkmaya çalışıyor olmamdır.

Her zamanki gibi, eve ulaştığımızda Steve hemen aşağı indi. Önce balkondaydı, başını kaldırıp bizi gördüğü anda ise elinde anahtarlarla yanımızdaydı. Steve hayatı boyunca hiçbir şey için, asla geç kalmamıştır.

Malzemelerini bagaja attı ve yola koyulduk.

Pazar günleri bile tıkalı olan Clevelend Caddesi'ne çıktık. Steve araba kullanırken radyo açmaz. İnsanlar önüne atladı, otobüsler önünü kesti ama hiçbir şey onu tahrik etmedi. Hiç bağırmadı, korna çalmadı. Steve'e göre bu tür şeyler yersizdir.

Benim için o gün Maroubra Stadyumu'nda olmak güzeldi. Steve'i ve davranışlarını seyretmek güzeldi. Tıpkı yazdığım sözcüklerin iyi hissetmemi ve her şeyi farklı görmemi sağlaması gibi, bende daha fazla merak duygusu uyandırıyordu. İnsanların nasıl davrandığını ve konuştuğunu, onlara verilen tepkileri görmek istiyordum. Steve dikkate alınması gereken, iyi bir insandı.

Sahanın etrafına iple çit çevrilmişti. Sarah'yla benim durduğum yerden Steve'in diğer takım elemanlarına yaklaşmasını izliyordum. Herkes ona doğru bakıyordu ve kısaca bir şeyler söylediler. Sadece bir ya da iki kişi biraz daha uzun konuştu. Steve onların kenarında dururken onlarla yakın olmadığını söyleyebilirdim. Hiçbiriyle. Yine de onu seviyorlardı. Saygı duyuyorlardı. İstese onlarla birlikte eğlenebilir, herkesin sözünü dinlediği biri olabilirdi.

Fakat orada bunun bir anlamı yoktu.

Steve için yoktu.

Oysa maça, topu istediğini söylediğinde alıyordu. Daha büyük şeyler yapılması gerektiğinde, Steve yapıyordu. Kolay maçlarda diğerleri parlayabilirdi ama işler zora girdiğinde, Steve tek başına bile olsa, oradaydı.

Hazırlandılar, tezahüratlar yükseldi ve iki takım da soyunma odalarından dışarı çıktı. Steve takımın kaptanıydı ve tıpkı düşündüğüm gibi, sahada daha çok konuşuyordu. Asla azarlamıyordu. Onun sürekli diğer oyuncuya ne yapması gerektiğine dair bir şeyler söylediğini görüyordum. Hepsi dinliyordu.

Maç başladığında saat üçtü.

Hayli kalabalık vardı, çoğu ya bira içiyor ya kıymalı börek yiyor ya da ikisini birden yapıyordu. Bağıra çağıra konuşuyorlar, ağızlarındaki lokmaları düşürüyor ya da tükürük saçıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, ilk birkaç dakika içinde Steve'in uzak durduğu bir arbede yaşandı. Bütün oyuncular, zıplayarak Steve'in boğazına bir darbe indiren adama doğru koştu ve yumruklar havada uçtu.

Steve sadece ayağa kalkıp uzaklaşmakla yetindi.

Çömeldi.

Tükürdü.

Sonra kalktı, penaltıyı kullandı ve iki misli hızlı koştu.

Ardı arkası kesilmeden onun ismini haykırıyorlardı.

“Wolfe. Dikkat et, Wolfe.”

Her seferinde onunla ilgilenmesi, canını yakması için birkaç oyuncu gönderiyorlardı.

Steve, her seferinde ayağa kalkıp devam ediyordu.

Birkaç kez rakiplerini yarıp diğer takım arkadaşlarının sayı yapmasını sağlayınca Sarah ve ben gülümsedik. Devre arasında Steve’in takımı hayli öndeydi. Günün önemli olayı meydana geldiğinde ikinci yarının ortası geçmişti.

Gökyüzündeki bulutlar kararmıştı ve yağmur yağmak üzereydi.

İnsanlar soğuktan birbirine sokulmaya başlamıştı.

Sert bir rüzgâr sessizce kol geziyordu.

Dudaklarının kenarı domates soslu ve dizleri yaralı çocuklar arkamızda topa vurup peşinde koşuyorlardı.

Steve rakip oyuncuların durduğu sahanın kaleye olabildiğinçe uzak bir noktasından gol vuruşu için arkadaşlarını hizaladı.

Onunla alay ettiler.

Küfür ettiler.

İşe yaramaz olduğunu söylediler.

Gol vuruşunu yapmak üzere harekete geçtiğinde, kafasına bir bira kutusu atıldı. İçindeki bira etrafa saçılırken, kutu ağabeyimin yanağında patladı.

Steve durdu.

Tam adımını atarken.

Buz kesti.

Hiç acele etmeden eğilerek kutuyu aldı ve inceledi. Sonra bir anda sesleri kesilen, kutunun geldiği gruba doğru dönüp onlara bakmadan kutuyu sahanın kenarına bırakıp tekrar hizaya geçti.

Steve hareketlenip topa vururken herkes onu izledi.

Top havalanıp direklerin arasında hızla yükselirken Steve yanındakilere baktı. Birkaç saniye onları süzdükten sonra, yarı dolu, yarı boş bira kutusunu olduğu yerde bırakarak oyuna geri döndü.

Olayı sonuna kadar izlerken, Steve'in bakışında öfke olmadığını gördüm. Aksine, eğlenmişti. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi. İsteddiği her şeyi söyleyebilirdi. Onlarla dalaşıp kutuyu geri fırlatabilirdi.

Fakat bu, *onların* kolaylıkla yapabileceği bir şeydi.

Oysa hiçbiri tekrar sahaya dönüp, vuruşunu yapıp, tam direklerin ortasından geçirip, “Hani? Benim için başka bir şeyiniz var mı?” dercesine dönüp onlara bakamazdı.

Steve onları böyle yeniyordu.

Böyle kazanıyordu.

Onların asla yapamayacağı tek şeyi yapıyordu.

Bunu fark ettiğimde, gülmekten kendimi alamadım. Beni gören Sarah da gülmeye başladı. Koca sahada sadece ikimiz gülüyorduk. Diğerleri için maç devam ediyordu.

Maç devam etti, yağmur yağmadı ve Steve'in takımı maçı büyük farkla kazandı.

Maçın sonunda Steve arkadaşlarıyla vedalaştı. Belki diğer oyuncularla bir şeyler içmeye gidebilirdi ama herkes gitmeyeceğini biliyordu. Biz eve gidiyorduk.

Araba her zamankinden daha sessizdi. Steve ya da Sarah'nın ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben fırlatılan bira kutusunu düşünmeden edemiyordum. Topun direklerin arasından yükselerek geçişini ve Steve'in yüzündeki hoşnut ifadeyi unutamıyordum. Sarah torpidoya uzanıp radyo eşliğinde şarkı mırıldanmaya başladığında bile, kafamdaki en yüksek ses zihnime kazman o bakıştı. Arabayı sürerken yüzünde aynı ifade vardı ve nedense Steve'in de aynı şeyi düşündüğünü hissettim. Hatta onun gülümseyeceğini umdum ama gülümsemedi.

Aksine, Steve bizi eve bırakana kadar sessizliği bozan olmadı.

"Teşekkürler," dedi Sarah.

"Sorun değil. Geldiğiniz için teşekkürler."

Tam arabadan inmek üzereydim ki, Steve bana engel oldu.

"Cam?" diyerek beni durdurdu.

"Evet?"

Aynadan bana bakıyordu ve konuşurken gözlerini görebiliyordum.

“Bir dakika bekle.”

Bu daha önce hiç olmamıştı, o yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bana o bakışın anlamını mı söyleyecekti? Yoksa o insanları böylesine aptal yerine koymanın nasıl bir duygu olduğunu mu? Bana başarılı olmanın sırrım mı anlatacaktı?

Tabii ki hayır.

En azından öyle bir şey değildi.

Konuşurken bakışları yumuşak ve samimiydi. Steven Wolfe hakkında böyle hissetmek bana tuhaf geliyordu.

Steve, “Senin yaşındayken dört serseri beni dövdü. Beni bir binanın arkasına götürüp hâlâ bilmediğim bir sebeple dövdüler,” dedikten sonra bir an durdu. Kesinlikle duygusal değildi. Diğer çocukların ondan nasıl nefret ettiğine ve o yüzden böyle olduğuna dair bana hüznü bir öykü anlatmıyordu. Sadece bana bir şey söylemeye çalışıyordu. “Orada iki büklüm uzanırken, bana yaptıklarını her birine ödeteceğime yemin ettim. Bunu sürekli zihnimde tekrarlayıp durdum ve ne yapmak istediğimi düşündüm. Her sabah ve her gece. Sonunda hazır olduğumda teker teker gidip canlarına okudum. Üçünü hakladıktan sonra, sıra dördüncüye gelmişti ve o barışmak için yalvardı.” Tazelenen anılarla bakışları biraz sertleşti. “Onu da patakladım, hatta diğer üçünden daha beter.”

Sustu.

Konuşmayı bıraktı, devamını bekliyordum, sonra hep-

sinin bu kadar olduğunu fark edince başımla onayladım.

Aynadaki gözlerine bakarak.

Bir an, *neden bana bunları anlatıyor*, diye merak ettim.

Mutlu ya da gururlu bir görüntüsü yoktu. Belki sadece daha önce gördüğüm hoşnutluk ifadesi. Belki birine söylediği için memnundu, çünkü az önce bana anlattıklarını fazla kimseyle paylaşmış gibi görünmüyordu. Emin olamazdım. Her zamanki gibi.

Sonunda arabadan indiğimde, *ağabeyimi tanıyan biri var mı*, diye düşündüm. Sal'in onu tanıyıp tanımadığını merak ettim.

Tek bildiğim, Steve o gün benimle konuşmuştu ve bu güzel bir duyguydu.

Hayır, çok iyi bir duyguydu.

Giderken ona el salladım ama yolun yarısını kat etmişti bile. Eve geldiğimde Octavia mutfakta oturuyordu.

• Rube yoktu.

Sona ermiş gibiydi.

Octavia güzel görünüyordu.

SOKAK ÇOCUKLARI

Bu şehirde binlerce sokak olmalı.

Karanlık sokaklar her yerde.

Çoğunda insanlar kavga etmiş, yumruklaşmış, çoktan yere yığılmış olan bedenlere tekme atmaya devam etmiş...

Peki, ya kişinin içindeki sokaklar?

Bir çocuğun içindeki?

Bir insanın?

Kaç kere kendimi hırpaladım? Merak ediyorum. Kaç kere elleri ceplerinde hiçbir şey yapmadan titreyen binaların, kamburunu çıkaran evlerin arasındaki o sokaklardan birinde yığılıp kaldım?

Bu akşam, o sokakların arasında koşuyorum.

Yaralı arabaları geçiyorum.

Biçimsiz aydınlatılmış merdivenlerden iniyorum.

Oraya ulaşana kadar.

Hissediyorum.

Biliyorum.

Kendimi en derin, en karanlık sokakta uzanırken görüyorum. Zemininden hafif bir meltem üfürüyor. Çöplere fırlıyor, onları kaldırıp savuruyor. Kalk, diyorum kendime.

Kalk.

Yavaşça kalkıyorum. Cameron Wolfe olmanın iyi bir şey olduğuna kendimi ikna ediyorum ve tekrar arzuya kapılıyorum.

Bu sokaklarda beni dövecek ya da yardım edecek başka hiç kimsenin olmadığını fark ediyorum.

Sadece ben varım.

Üç sözcük:

Lanet olası Miffy.

Onu yürüyüşe çıkaracak havada değildim, özellikle de uzun süre Rube’u beklemek zorunda kalacaksam.

Önce, Octavia’yla birlikte mutfakta oturdum.

O gün öğleden sonra Rube’la çıkacağını düşündüğü için fazla bir şey ilgisini çekmiyordu. Rube’un aklından çıkmış olmalıydı. En azından, ona söylediğim buydu. Ya ben? Ben biliyordum. Rube bilerek gelmemiştı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Geç gelir.

Tartışır.

Onlara bu saçmalıklara ihtiyacı olmadığını söyler.

Rube için iyi bir yöntemdir. Kötü adam olmayı umursamaz.

İkram edecek artakalan yemekler vardı ama Octavia kalmadı. Onunla birlikte dışarı çıktım ve bir süre öndeki veran-

dada durarak konuştuk, hatta ara sıra gülüştük. Sanırım yan evdeki Miffy bizi duydu, gezdirilmeyi bekliyordu. Sesi önce tedirgin çıkıyordu, sonra kıyameti koparmaya başladı.

“Gidip onu alayım,” dedim ve piç kurusunu almak için çabucak yan tarafa geçtim.

Geri döndüğümde Octavia’nın titrediğini fark ettim.

Octavia köpeği okşarken ceketimi çıkarıp ona verdim. Kabul etti ve çok geçmeden dedi ki, “Sıcacık, Cam.” İçimi delegecek gibi baktı. “Uzun süredir hissettiğim en sıcak şey...”

Bir anlamda, ceketten söz etmediğini umdum, öyle düşünmemek daha iyiydi. Öyle düşündüğünüz zaman, kendinizi insanların evinin karşısında dikilip asla gelmeyecek birini beklerken buluyorsunuz.

Bahçe kapısına doğru yürürken ceketi geri verdi ve ona kapıyı açtım.

Ay gökyüzüne yapıştırılmış gibiydi. “Aslında geri gelmenin bir anlamı yok, değil mi?” dedi Octavia.

“Neden?” diye karşılık verdim.

“Bana neden deme, Cameron.” Önce uzaklara, sonra bana baktı. “Bunun için üzülme.” Octavia ellerini bahçe kapısına yaslayıp, sesi titremeye başladığında bile harika görünüyordu. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Ondan gerçekten hoşlandığımı ifade etmek istiyorum. Onun için, Rube’un ona yaptıkları için üzülüyordum. Bir an, gözleriyle bana gülümsedi. Öyle hissetmedikleri halde, insanların iyi

olduklarını sanmanız için paylaştıkları incinmiş tebessümlerden.

Sonra gitti.

Kapıdan çıktığında ona seslendim. “Octavia?”

Arkasına döndü.

“Tekrar gelecek misin?”

“Belki,” diye gülümsedi. “Bir gün.”

Sokağımızda yürüyüp giderken soğuk, acımasız ve güzeldi. Birkaç saniye boyunca, ona yaptıkları yüzünden ağa-beyim Rube’dan nefret ettim.

Ayrıca, yavaşça sokakta yürüyüşünü izlerken, Rube’un Octavia’yla birlikte, Stephanie’nin Glebe’deki evinin önünde beklemeye giderken beni takip ettiklerini hatırladım. Onların beni nasıl seyrettiklerini gözümde canlandırabiliyordum. Ben seyrederken onlar beni seyrediyorlardı. Muhtemelen içler acısı durumda olduğumu düşünmüştü. Rube’un dediği gibi, yalnızın dik âlâsı bir piç. Belki şimdi, sokakta yürüyüp giderken neler hissettiğimi biliyordu.

Yine de bir şekilde, kafasında sadece Rube olduğunu biliyordum. Ben değil. Belki vücudunda gezen ellerini, verdiği ürpertiği düşünüyordu. Belki hatırladığı bir kahkaha ya da bir sohbetten bir alıntıydı. Asla bilemeyecektim. Tekrar oturdum, Miffy kucağıma zıpladı. Ben Octavia’yı izlerken Miffy beni izliyordu. Octavia tamamen gözden kaybolduğunda, Miffy’nin bana bakışı çok açıktı.

“Ne?” diye sordum ama elbette cevap vermedi. Köpek beni gerçekten suçüstü yakalamış gibi bakıyordu ama çok geçmeden iğrenç aslına dönerek yüzüme karşı esnedi. “Nefesin lağım gibi kokuyor,” dedim ve Rube’u bekledim.

Rube yemeğe geç geldi. Bunun için ve Octavia’yı yüzüstü bıraktığı için bizim ihtiyardan zılgıt yedi. Ben konunun dışında kalmaya özen göstererek Rube dışarı çıkana kadar Miffy’yle takıldım.

Akşam ayazı iyice çökmüştü ve hiç havamda değildim.

Dışarısı kapüşonlarımızı takacak ve soluduğumuz havanın ağzımızdan çıkan buharını seyredecek kadar soğuktu.

Miffy’nin ağzından da buhar çıkıyordu, özellikle hafifçe öksürdüğünde. Eve gitmek için adımlarımızı sıklaştırdığımızda bunu fark ettik.

Sonra, televizyon seyrettik.

Ağabeyime baktım. Hissetti.

, “Ne?” diye sordu.

Ben kanepedeydim, Rube ise delik koltukta oturuyordu.

“Octavia gitti mi?”

Baktı.

Önce uzaklara. Sonra bana.

Evet.

Cevap buydu ve Rube yüksek sesle söylemesi gerekmediğini biliyordu.

“Yeni biri var mı?”

Yine cevap vermek zorunda değildi.

“Adı ne?”

Bir süre bekledi, sonra konuştu. “Julia... ama sakın ol Cam, henüz hiçbir şey yapmadım.”

Başımınla onayladım.

Onayladım, yutkundum ve Octavia için bütün kalbimle böyle olmamasını diledim. Bu noktada Rube umurumda değildi. Sadece zavallı kızı düşünüyordum ve aklıma Sarah’ın birkaç yıl önce bir adam tarafından terk edilişi geldi. Ablamın, özellikle başka bir kız olduğunu öğrendiğinde, nasıl dağıldığını hatırladım.

Rube ve ben bunu yapan adamdan nefret etmiştik.

Onu öldürmek istemiştik.

Özellikle Rube.

Artık Rube bizzat o adamdı.

Bir an bundan söz etmeyi düşündüm ama bütün yaptığım orada aptal gibi oturup yan yan Rube’un yüzüne bakmak oldu. Hiçbir pişmanlık ifadesi yoktu. Yaptığıyla ilgili herhangi bir düşünce emaresi de yoktu.

Julia.

Neye benzediğini merak ettim.

Rube’un tek derdi, Octavia’nın ne olup bittiğini öğrenme isteğiydi. Octavia hafta arası geri geldi.

Bahçeye çıktılar ve birkaç dakika sonra Octavia tek başına geri döndü. Beni görünce, “Görüşürüz Cameron,” dedi

ve bir kez daha, önceki akşamki gibi, yüreklendirici tebesümüyle bana gülümsedi. Ancak bu kez, yeşil gözleri daha ıslaktı. Sıvı giderek artıyor ama dökülmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Kendini toparlayarak, antrede durup tekrarladı. “Görüşürüz.”

“Hayır, görüşmeyiz.” Ben de ona gülümsedim. İkimiz de insanların Cameron Wolfe’la görüşmediğini biliyorduk, en azından şehir sokaklarında fazlasıyla dolaşmadıkları sürece.

Bu kez gittiğinde, bana dışarı çıkmamamı söyledi ama gizlice öndeki verandada durup onun gözden kayboluşunu seyrettim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Rube’un sevgilisi Octavia’yı son defa gördüğümü düşündüm.

Yanıliyordum.

YÜZÜSTÜ BIRAKMAK

Bazen, adi şehir sokağında sürekli beklediğim Glebe'deki kızı daha sık düşünüyorum. Beni görüp görmediğini merak ediyorum.

Beni görüyor mu, biliyor mu ya da evinin karşısında durduğum, oturduğum, boşuna beklediğim gerçeğinden hoşlanıyor mu, diye merak ediyorum. Oradan uzaklaşırken gi-dişimi seyretmek için perdeyi hafifçe kenara çekiyor mu, diye merak ediyorum.

Tanrım, bunu çok fazla hayal ediyorum.

O kadar fazla ki, beni kiskacına alıyor.

Yine de pes etmiyorum.

Yoluma devam ediyorum çünkü yaptığım şey bu. Hiç kimseye orada olduğumu söylemiyor, haykırmıyor, göstermiyorum. Ellerimi asla yumruk yapıp ürkütücü ön kapısına vurmuyorum.

Ben mi?

Yoluma devam ediyor ve asla pes etmiyorum.

Neden biliyor musunuz?

Çünkü beni seyretmek için orada olmamasından korkuyorum.

Bakmadan yürüdüğüm sürece, en azından hâlâ biraz umut var.

Julia, hiç şüphe yok ki, tam bir şıfıntıydı. Onun hakkında söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Bir şıfıntı (bilmiyorsanız diye söylüyorum), sürtük ya da şıllık tarzı bir kızdır ama tam olarak orospu olduğu söylenemez. Sürekli sakız çiğner. Aşırı derecede içki, etrafa karşı gösteriş olsun diye sigara içer. Yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle size ibne, nonoş ya da otuz birci der. Daracık kot pantolon ve dekolte giyer, ampullerinin görünmesini umursamaz. Takı: Ortalamadan abartılıya uzanır, belki isyankâr kişiliği sergilemek amacıyla burun veya kaşa hızma takılabilir. Sonra makyaj vardır. Bazen *badana* şeklindedir, özellikle yüzde sivilce filan çıkmışsa. Aslında bir şıfıntı çok çirkin değildir ama yaptıkları ve söyledikleriyle kendini çirkin göstermeye eğilimi vardır.

Ya Julia?

Ne diyebilirim?

Güzeldi. Sarışındı.

Şıfıntıdan bir derece fazlaydı.

“Demek Cameron bu,” dedi beni ilk gördüğünde. Dişçilerin ısrarla tavsiye ettiği şekersiz sakızlardan çiğniyordu.

“Selam,” dedim ve Rube bana göz kırptı. Bu göz kırpmının ne anlama geldiğini biliyordum. *Fena değil, ha*, gibi bir şey ya da, *reddetmek zor, değil mi?* ya da daha basiti: *Tam avuçlarıma göre, ne dersin?* Pislik.

Tahmin edeceğiniz gibi oradan olabildiğince çabuk uzaklaştım çünkü kız daha o anda sinirime dokunmaya başlamıştı. Tek umudum, ben Stephanie’nin evini gözetlerken Rube’un onu beni görmeye getirmemesiydi. Octavia’yla başa çıkabilirdim, en azından bir nebze kaliteliydi. Nazikti. Ancak bu asla. Büyük ihtimalle bu kız da bana, *yalnızın dik âlâsı piç*, demeye başlayacaktı. Belki, “Başka işin yok mu senin?” diyecek ya da Rube’un karizmasından bir nebze kendine de bulaşsın diye, onun daha önce söylediği bir şeyi tekrarlayacaktı. Asla. Ona fırsat vermeyecektim. Bu kıza asla (*Tanrı* biliyor ya bir aşamada, *ona bir bak*, dedim. Daha önce görmediysen, bu kızda *Inside Sport* vücudu var).

Ama hayır.

Kararım kesin.

Pis bir koku gibi onlara yapışmaktansa, sinemaya gidip pis bir koku gibi takılmaya karar verdim.

Soğuk, rüzgârlı, babamın bana ihtiyaç duymadığı bir cumartesi günü, biraz Glebe’de takıldım ve eve dönmeden önce, aynı gün tam üç film seyrettim. Akşam olunca bod-

ruma indim ve bir süre, içimde dönüp duran bütün duyguları yazdım.

Rube eve dönüp karşımdaki yatağına kendini bırakmadan önce ben çoktan yatmıştım. Işığı söndürmek için kalktı-
ğımda bana sordu: “Evet, Cam?”

“Evet, ne?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ne hakkında?”

“Julia hakkında.”

“Şey,” diye başladım, ama bu konuda onu kutlamayı düşünmüyordum, ayrıca karışmak da istemiyordum.

Odanın dargın karanlığı sendeledi, tökezledi ve ben cevap verdim. “İyidir herhalde.”

“İyidir?!” Sesi heyecanla yükseldi. “Bana sorarsan tam bir felaket.”

“Ama sormadım, değil mi?” dedim. “Sen *bana* sordun ve ben de cevap verdim.”

“Ukala dümbeleği.”

Güldüm.

“Kaşınıyor musun?”

“Tabii ki hayır.”

“Kaşınmasan iyi olur...” Rube’un sesi giderek soldu ve zonklayan gecenin içinde beni yalnız bırakarak uyuyakaldı.

Saatlerce uyku tutmadan öylece uzanarak berberde gördüğüm derginin kapağındaki mankeni ve sinemadaki bir rek-

lamda gördüğüm süper modeli düşündüm. Zihnimde, onlarla beraberdim. Onlarla. Tek başıma. Hatta bir süre Julia'yı bile düşündüm ama bu kadarı fazlaydı. Demek istediğim, sapıklık başka, sapıklık başka. Benim için bile.

Sabah olduğunda, gece Rube'la konuştuklarımız unutulmuştu bile. Rube çıkmadan önce dilim dilim jambon yuttu, bense evde kaldım çünkü ertesi gün okul için yapılacak işlerim vardı.

Elbette Rube'un Julia'yla beraber olduğunu biliyordum ve düzen devam ediyordu.

Yaklaşık iki haftanın ardından her şey normale döndü. Her zamanki rutin haline.

Babam tesisat işinde çok yoğun çalışıyordu.

Bayan Wolfe de aynıydı, hem evlere temizliğe gidiyor hem de hastanede birkaç vardiya temizlik yapıyordu.

Sarah mesaiye kalıyordu.

Steve futbol maçlarını kazanmaya, ofisinde çalışmaya ve daairesinde Sal'le yaşamaya devam ediyordu.

Rube, Julia'yla çıkıyordu.

Ben hâlâ sözcüklerimi yazmaya devam ediyordum. Bazen odamda, bazen bodrumda. Birkaç kez yine Glebe'e gittim, artık her şeyden daha fazla alışkanlık haline gelmişti. Ancak kısa süre sonra, her şeyi değiştiren bir olay meydana geldi.

Bunu... nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Her şey çok normal ama aynı zamanda alışılmışın dışında gibiydi.

Her zamanki gibi şehrin sokaklarını arşınılıyordum.

Nereye gittiğimi düşünmeye gerek bile duymadan Glebe'e doğru saptım.

Oraya gittim, oturdum, kalktım, bekledim. Hatta bir şeylerin, herhangi bir şey, olması için yalvardım.

Bir perşembe akşamı, günün son ışıkları gökyüzünde can çekişirken, arka çaprazımda biri olduğunu hissettim. Bir ağacın ardında gizlenmiş biri, bir gölge vardı.

Arkama döndüm.

Baktım.

"Rube?" diye sordum. "Sen misin, Rube?"

Ancak Rube değildi.

Günün son ışıkları arasında bana doğru yavaşça yürüyen kişiyi gördüğümde tuğla duvarın üzerinde oturuyordum. Gelen Octavia'ydı.

Octavia'ydı ve gelip yanıma oturdu.

"Selam, Cameron," dedi.

"Selam, Octavia," dedim. Şok olmuştum.

Sessizlik aramıza girip bir an için ikimize birden fısıldadı.

Yüreğim ağzımdan çıkacak gibi oluyordu.

Sonra tekrar aşağı iniyordu.

Daha aşağı.

Octavia gözümü diktiğim Stephanie'nin penceresine doğru baktı.

"Hiç mi?" diye sorduğunda neyi kastettiğini biliyordum.

"Hayır, bu akşam değil," diye cevap verdim.

"Başka akşam?"

Elimde değildi.

Yemin ederim elimde değildi...

Geri zekâlı kocaman bir damla ayaklanıp gözümden aşağı yuvarlandı, sendeleyerek yüzümü geçti ve ağzıma ulaştı. Tadını hissediyordum. Dudaklarımda tuzlu tadı vardı.

"Cameron?"

Ona baktım.

"İyi misin?"

O anda tek yapabildiğim şey doğruyu söylemekti.

Dedim ki, "Bu akşam gelmeyecek, ya da başka bir akşam ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Hatta Rube'dan alıntı bile yaptım. "Ne hissettiğin değişmiyor, o kız benim için hiçbir şey hissetmese de. Bütün söyleyebileceğim bu..." Başımı ölmekte olan gökyüzüne doğru çevirerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Mutlu etmek, içinde boğulmak için neden bu Glebe'li kızı seçtiğimi merak etmeye başlamıştım.

"Cam?" dedi Octavia.

"Cam?"

Ona bakmam için ısrar ediyordu ama henüz hazır değil-

dim. Onun yerine, ayağa kalkıp eve doğru baktım. Işıklar yandı, perdeler çekildi ve kız her zamanki gibi ortada yoktu.

Yine de yanı başımda bir kız vardı, o da ayağa kalkmıştı ve birlikte tuğla duvarın yanında duruyorduk. Yüzüme baktı ve ona bakmamı sağladı. Bir kez daha sordu.

“Cam?”

Sonunda, sessizce, ürkerek, cevap verdim. “Evet?”

Octavia’nın yüzü gecenin sessizliğinde bana doğru haykırıyordu: “Onun yerine benim evimin karşısında bekler misin?”

KÖMÜR KARASI GÖKYÜZÜ

Bazen yanlış yere gidersin ama doğru yol gelip seni bulur. Takılıp düşebilirsin ya da onunla konuşabilirsin. Hatta gün geceye soyunurken gelip elini tutmanı, yanlış yerde durduğunu, içinde bulunduğun yanılsamayı unutmanı isteyebilir.

Zihnimdeki karmaşayı, onun içinden geçip önümde duran ve sesinin duyulmasını sağlayan kızı düşünüyorum.

Tuğla duvarları hatırlıyorum.

Sadece durup baktığın, kendini ondan soyutlarken dünyanın seni unutmasını seyrettiğin anlar var. Üstesinden geldiğin ve olduğun kişiyi yok ettiğin anlar.

Sana sesleniyor ama orada değilsin.

Hiçbir şey duymuyorsun. Hiçbir şey görmüyorsun.

Başka yere gitmişsin. Kendini farklı tanımladığın, hiçbir şeyin sana dokunamadığı bir yere. Başka hiçbir şey düşüncelerini yönlendiremiyor. Bir an için, kömür karası dümdüz bir gökyüzünde, sadece kendisin.

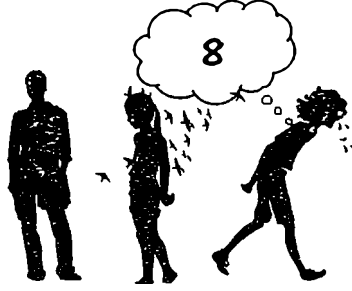
Sonra yine düz bir yeryüzünde, dünyanın artık seni tanımadığı bir yerdesin. İsmi her zamanki gibi. Görüntü ve sesin aynı ama sen artık aynı değilsin. Şehir rüzgârı seslenmeye başladığında, artık sadece kenarlara çarpıyor.

Birleştiriyor.

Sana rağmen değil, sana doğru esiyor.

Bazen, sadece seni çağırdığını hissediyorsun.

İçime işledi.

Bu kadar basit.

Sözleri bana ulaştı, ruhumu yürekten kavradı ve vücudumdan çekip aldı.

Sözcükler ve ses ve Octavia ve ben.

Ve sessiz, gölge düşmüş sokaktaki ruhum. Yavaşça elimi tutup nazikçe kendi elinin üstüne koyduğunda, onu sadece seyredebildim.

Onu bütünüyle içime çektim.

Hava soğuktu ve ağzından buhar çıkıyordu. Gülümserken saçları yüzüne düşüyordu, son derece güzel ve gerçek. Birden, gördüğüm en insan gözler onun gözleri oluverdi, dudakları sözcükler olmaksızın fısıldıyordu. Avcumun içinde, tenimde atan nabzını hissedebiliyordum. Omuzları düşüktü, giderek karanlık çöken şehir sokaklarında benimle birlikte duruyordu. Eli elimdeydi ve bekliyordu.

Sokak ışıkları göz kırptı.

Ben kıpırdamıyordum. Ona bakarak tamamen hareketsiz duruyordum. Önümde duran onun gerçekliğine bakıyordum.

Kendimi dışa vurup sözcüklerimi yoluna dökmek istiyor ama hiçbir şey söylemiyordum. Bu kız bana dünyanın en muhteşem sorusunu sormuştu ve benim nutkum tutulmuştu.

“Evet,” demek istedim: Haykırmak, onu kollarıma alıp tutmak ve söylemek istedim. “Evet, evet. Her zaman gelip evinin karşısında beklemek isterim,” Oysa hiçbir şey diemedim. Sesim, ağzıma giden yolu bulduğu halde dışarı çıkmıyordu. Sürekli orada bir yerde sendeliyor, sonra kayboluyor ya da tekrar yutuluyordu.

Zaman kesilip açılmıştı. Parçalar halinde çevremde dökülüyordu ve bir an sonra neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk hareketi Octavia mı yapacaktı yoksa ben mi bilmiyordum. Çömelip dökülen her parçayı ceplerime doldurmak istiyordum. Bir biçimde, yakınlarda bir yerde, ruhumun sesini duyabiliyordum. Bana ne söylemem, ne yapmam gerektiğini anlatıyordu ama onu anlayamıyordum. Çevremdeki sessizlik çok güçlüydü. Bir an elimi tutan parmaklarını biraz daha sıkıldığını anlayanaya kadar, beni boğdu.

Sonra geçti.

Yavaşça elini gevşetti ve bitti.

Elim yavaşça geri düştü ve bıraktığı anda yanıma çarptı.

Önce bana baktı, sonra uzaklara.

Kırılmış mıydı? Konuşmamı mı bekliyordu? Tekrar

elini tutmamı mı istiyordu? Onu kendime çekmemi mi istiyordu?

Sorular üstüme hücum ediyordu ama yine de hiçbir şey yapamıyordum. Bir şeylerin değişmesini bekleyen umutsuz, bahtsız bir budala gibi öylece dikiliyordum.

Sonunda gecenin yakıcı sessizliğini bozan Octavia oldu. Sessiz, cesur bir sesi.

“Sadece...” dedi. Tereddüt etti. “Sadece bunu düşün Cam.” Ve bir an düşündükten sonra, son bir bakışın ardından dönüp uzaklaştı.

Seyrettim.

Bacaklarını.

Yürüyen ayaklarını.

Karanlıkta sırtına dökülen saçlarını.

Sesi ve sorusu aklımdaydı, içimden yukarı doğru bir şeyler yükseldiğini hissettim. İçimde haykırıyor, beni yakıyor, üşütüyor, kendini oradan oraya vuruyordu. Neden hiçbir şey söylememiştim?

Neden hiçbir şey söylemedin, diye kendime küfrettim.

Artık ayak seslerini duyabiliyordum.

Ayağını kaldırıyor ve sonra hafifçe sürterek tren istasyonuna doğru ilerliyordu.

“Cameron.”

Bir ses beni çağırıyordu.

“Cameron!”

Ellerimin ceplerimde olduğunu çok net hatırlıyorum ve sağ tarafıma baktığımda, elleri cebinde tuğla duvarın önünde duran ruhumu gördüğüme yemin edebilirim. Söyleyecekleri vardı.

“Ne halt ediyorsun?” diye sordu bana.

“Ne?”

“Ne demek *ne*? Peşinden gitmeyecek misin?”

“Gidemem.” Yere baktım, eski pabuçlarıma ve kot pantolonumun yorgun paçalarına. Bakarken cevap verdim. “Zaten artık çok geç.”

Ruhum bana yaklaştı. “Lanet olsun çocuk!” Sözleri zalimdi. Yüzünü sesle ilişkilendirmek için başımı kaldırıp bakmak zorunda kaldım. “Orada dikilmiş bundan daha ilgisiz olamayacak bir kızın evinin önünde bekliyorsun ve gerçek bir şey geldiğinde dağılıyorsun! *Sen* ne biçim bir insansın?”

Sonra sustu.

,Ses birden sustu.

Söylemek istediğini söylemişti. Ellerimiz ceplerimizde, sessizlik dilimizde, duvarın önünde dikilmeye devam ettik.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Zaman Octavia’nın ayak sesleri gibi düşüncelerimi tırmalıyordu.

Sonunda kıpırdadım.

Yaklaşık on beş dakika geçmişti.

Muhtemelen son görüşüm olduğunu bilerek, eve bir kez daha baktıktan sonra sokağın ayazında ve elektrik tellerinin

altında Redfern İstasyonu'na doğru yürümeye başladım. Sokak ışıkları vurduğunda evlerin vitraylı pencereleri ışıldıyordu ve ben, koşmaya başlarken ayaklarımın havaya kalkıp tekrar yola inişini, arkamda bir yerlerdeyse ruhumun nefesini ve ayak seslerini duyabiliyordum. Bir an önce istasyona varmalıydım. Mecburdum.

Koştum.

Tekrar tekrar *Octavia* ismini düşünerek soğuk havanın ciğerlerime çarpmasına izin verdim. Kollarım da bacaklarım kadar ağrıyana kadar, beynim içine hücum eden kan yüzünden zonklayana kadar koştum.

“Octavia,” dedim.

Kendi kendime.

Koşmaya devam ettim.

Üniversiteyi geçtim.

Kapalı dükkânları geçtim.

Beni soymaya niyetliymiş gibi görünen birkaç adamı geçtim.

“Hadi,” dedim kendime yavaşlamaya başladığımı düşününce ve Octavia'nın bacaklarını, ayak izlerini görmek için dikkatle baktım.

İstasyona ulaştığımda kapılardan insan yığınları akıyordu. Bavul taşıyan bir adamla elinde çiçek olan bir kadının arasından geçmeyi başardım. Illawarra hattına yönelip bütün takım elbiseleri, evrak çantalarını, günü bitirmiş farklı par-

fümleri ve saç spreylelerini geçerek yürüyen merdivenden aşağı koştum.

Neredeyse uçarak girişe ulaştım.

Şu kahrolası kalabalığa bak, diye düşündüm, ama yavaş yavaş perona doğru yaklaşmayı başardım. Tren geldiğinde insanlar sıkış sıkış ilerledi ve yollarına çıktığım için başlarını salladılar. Birinin koltuk altı terine benzeyen berbat bir koku yüzümü yaladı ama ben yine de bakınarak kalabalığın arasına daldım.

“Yoldan çekil,” diye hırladı biri ve bana seçenek bırakmadı.

Trene bindim.

Bindim ve tıka basa dolu orta kompartımanda, iğrenç ter kokusunun sahibi olduğu açıkça belli olan bıyıklı bir adamın yanında durdum.

Tren ve ben hareket edene kadar ikimiz de yağlı metal direğe tutunduk.

“Pardon,” dedim. “Affedersiniz.” Ve vagonda ilerlemeye başladım. Trenin önce alt katlarını tarayıp sonra yukarı çıkmayı düşündüm. Hurstville’e giden tek tren buydu. Buna binmiş olmalıydı.

Bindiğim vagonda ve bir sonrakinde yoktu.

Vagonların arasındaki kapıları açarak birinden diğerine geçtim ve her vagona girmeden önce çevremde öksüren soğuk tünel havasını soluyarak ilerledim. Bir keresinde az

kalsın kapıyı bana çok yaklaşan ruhumun yüzüne çarpıyordum.

“İşte!”

İnsan kalabalığının hapsolduğu banliyö treninde sesin bana işaret ettiğini duydum.

Tren zangırdarak tünelden çıkıp akşamın solgun karanlığına atıldığı anda onu gördüm. Tıpkı birkaç vagon ötede benim durduğum gibi duruyor ama diğer tarafa bakıyordu. Alt kattan bacaklarını görebiliyordum.

Adım.

Adım.

Ona doğru yaklaşarak basamaklara ulaştım ve tırmanmaya başladım.

Çok geçmeden onu tamamen görebileceğim bir noktaya geldim.

Ayakta durmuş trenin pis camından dışarı bakıyordu. Aklından neler geçtiğini merak ettim.

Yaklaştım. Ensesini ve nefes alıp verişini görebiliyordum. Tren sarsılıp ışıklar göz kırparak kayıp giderken, direği tutan parmaklarını gördüm.

Octavia dedim içimden.

Ruhum beni öne doğru itti.

“Hadi,” dedi ama artık bana kafa tutamazdı, emir veremezdi, artık hiçbir şey isteyemezdi. Sadece doğru olanı, yapmam gerekeni söylüyordu.

“Tamam,” diye fısıldadım.

Biraz daha yaklaşıp arkasında durdum.

Flanel tişörtü.

Ensesinin derisi. Sırtına dökülen karışık saçları.

Omzu...

Uzanıp ona dokundum.

Arkasına döndü. Ona baktım ve içimde bir duygu sarsıntısı oldu. Tanrım, ne kadar güzeldi. Kendi sesimi duydum. Diyordu ki: “Senin evinin karşısında bekleyeceğim, Octavia.” Hatta gülümsedim. “Gelip yarın orada bekleyeceğim.”

İşte o zaman bir an için gözlerini kapadı ve sonra o da gülümsedi. “Bu iyi olur, Cam.” Sesi sakindi.

Ona yaklaştım, karnının üstünden tişörtünü tutup ona yaslandım. Rahatlamıştım.

Bir sonraki durakta inmem gerektiğini söyledim.

“Yarın görüşür müyüz?” diye sordu.

Başım la onayladım.

Tren kapıları açıldı, indim. Tekrar kapandıklarında hangi istasyonda olduğum hakkında bir fikrim yoktu ama tren sürüklenerek uzaklaşırken peronun ne kadar soğuk olduğunu fark ettim.

Birden dikkatimi çekti.

Ruhum.

Yoktu.

Her yerde aradım, sonra farkına vardım.

Benimle birlikte trenden inmemişt i. Hâlâ Octavia’yla birlikte vagondaydı.

RAYLAR

Kalabalık bir tren bana doğru sürükleniyor.

Artık sahibi benim. Vagonların içinde yaşıyor, beni eve götürmelerine izin veriyorum.

Trende yeterince uzun kalırsam, kalabalık yavaşça boşalıyor; titreşen floresan ışıkların altında ve raylarda kayan metal tekerleklerin üstünde sadece o ve ben kalana kadar.

Tren soluk alıyor.

Konuşuyor.

Sesi hatıralardan ve şu anın sözcüklerinden oluşuyor.

Yukarıda kıvılcımlar çakıp aşağı doğru süzülüyor.

Biz duruyoruz.

Onu tişörtünden tutuyorum.

Ruhum omzumdan fısıldıyor.

Kendimi trenden indiğimde bile, içinde koşarken buluyorum. Yorgunlukla anlaşma yapıyorum ve bunu daima hatırlamayı garantiliyorum.

Sonunda tren iyice hızlanıyor. Gözlerimin önünde sarsılarak kayboluyor ve ben, sözcüklerin arasında eğiliyorum. Ellerimin dizlerime düşmesine izin veriyorum. Havayı derinden içime çekiyorum. Tadı o kadar güzel ki, yeterince hızlı soluyamıyorum.

“Vay,” dedi Rube, o akşam eve dönebildiğimde. “Hangi cehennemdeydin? Sence de biraz geç olmadı mı?”

“Biliyorum,” diye başımla onaylıyorum.

Bayan Wolfe, “Tencerede çorba var,” diye araya giriyor.

Kapağını kaldırıyorum, bu genelde yapabileceğiniz en kötü şey. Yine de mutfak engelini aşmak da işe yarıyor çünkü sorulara cevap verecek havada değilim, özellikle Rube’un sorularına. Ona ne söyleyeceğim? “Şey, anlarsın ya, dostum. Eski sevgilinle beraberdim. Sorun etmezsin, değil mi?” Asla.

Çorba birkaç dakikada hazırды, tek başıma oturdum ve yedim.

Yerken, olanları düşünmeye başladım. Demek istediğim, her gün bu tür şeyler *senin* başına gelmez ve geldiğinde, inanmakta zorluk çekersin.

Sesi bana ulaşmaya devam ediyordu.

“Cameron?”

“Cameron?”

Birkaç kez duyduktan sonra dönüp baktığımda, benimle konuşanın Sarah olduğunu gördüm.

“İyi misin?” diye sordu.

Ona gülümseyerek, “Elbette,” dedim ve bulaşıkları yıkadık.

Sonra Rube’la birlikte Miffy’yi almaya gidip tekrar hırlıtlıya solumaya başlayana kadar gezdirdik.

“Çok kötü görünüyor. Belki grip filan olmuştur,” diye fikir yürüttü Rube. “Belki de belsoğukluğu.”

“Belsoğukluğu nedir?”

“Emin değilim. Galiba bir tür seks hastalığı.”

“Bence o değildir.”

Miffy’yi Keith’e geri götürdüğümüzde, öksürerek tüy yumaklarını çıkardığını söyledi. Bu mantıklıydı çünkü hayvanın yüzde doksanı kürk, geri kalanı biraz etti. Biraz kemik, biraz havlama, inleme ve hepsi bu. Fakat çoğunluk kürk. Keddiden betardi.

, Onu son bir kez okşayıp ayrıldık.

Ön verandaya geldiğimizde Rube’a Julia’yla arasının nasıl olduğunu sordum.

“Şıfıntı,” demesini umdum ama demeyeceğini biliyordum.

“Eh, fena sayılmaz. Anlarsın ya,” diye karşılık verdi. “En iyisi değil ama en kötüsü de değil. Aslında şikâyetim yok.” Rube için, bir kızın muhteşemden sıradana dönüşmesi fazla uzun sürmezdi.

“Öyle olsun.”

Bir an, neredeyse Octavia’yı derecelendirmesini isteyecektim ama onunla Rube’un ilgilendiği gibi ilgilenmiyordum, o yüzden anlamı yoktu. Önemi yoktu. Benim için önemli olan, düşüncelerinin beni bulma biçimiydi. Olanlara kendimi inandırdıktan sonra, onu düşünmekten kendimi alamaz olmuştum.

Glebe’deki sokakta ortaya çıkması.

Sorusu.

Tren.

Hepsi.

Birkaç yaz önce babamın dışarı koyduğu eski kanepede bir süre oturup trafiğin akışını seyrettik.

Şıfıntı kılıklı bir kız geçerken bizi, “Ne bakıyorsunuz?” diyerek azarladı.

“Hiç,” diye cevap verdi Rube. Kız sebepsiz küfrederek yoluna devam ederken güldük.

Düşüncelerim içe yöneldi.

Octavia her geçen anla birlikte bana ulaşmanın bir yolunu buluyordu. Hatta Rube tekrar konuşmaya başladığında ben trene geri dönmüştüm ve insanlar, ter ve takım elbiseler arasında kendime yol açmaya çalışıyordum.

“Cumartesi günü babamla çalışıyor muyuz?” diyen Rube düşüncelerimi böldü.

“Evet, bundan eminim,” dedim ve Rube kalkıp içeri

girdi. Ben bir süre daha verandada kaldım. Bir sonraki geceyi ve Octavia'nın evinin karşısında beklediğimi düşündüm.

O gece uyuyamadım.

Örtüler üstüme yapıştı, döndükçe onlara dolandım. Bir an geldi, kalkıp bir süre mutfakta oturdum. Saat sabahın ikisi olmuştu ve Bayan Wolfe tuvalete kalktığı anda mutfakta kim var diye bakmaya geldi.

“Selam,” diye fısıldadım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Uyuyamadım.”

“Peki, ama birazdan yatağına dön, tamam mı?”

Masanın üstünde kendi kendine çalan radyoyla birlikte bir süre daha oturdum. Bütün gecem Octavia'yla doluydu. Kendi mutfağında beni düşünerek oturup oturmadığını merak ettim.

Belki evet.

Belki hayır.

Her durumda, ertesi gün oraya gidecektim, saatler düşündüğümünden çok daha yavaş geçiyordu.

Yatağıma dönüp bekledim. Güneşin doğuşuyla beraber kalktım ve gün yavaşça geçmeye başladı. Okul her zamanki gibi esprilerden, piçlerden, itiş kakıştan ve gülüşmelerden ibaretti.

Öğleden sonra, birkaç endişeli saniye boyunca Octavia'nın soyadından emin olmadığım için adını rehberde bu-

lamayacağımdan korktum. Hatırlayınca rahatladım. Ash'di. Octavia Ash. Adresi alınca haritadan sokağa baktım ve kaybolmadığım sürece istasyondan on dakikalık yürüyüş mesafesinde olduğunu keşfettim.

Biraz rahatlamak için, çitin üstünden atlayıp bir süre Miffy'yi okşadım. Bir anlamda gergindim. Hem de ölesiye gergin. Ters gidebilecek her şeyi düşünüyordum. Tren raydan çıkabilirdi. Doğru evi bulamayabilirdim. Yanlış evin önünde durabilirdim. Sırtüstü dönüp karnını kaşıtırken sanki gülümseyen tüy yumağını okşarken aklımdan bunlar geçiyordu.

“Bana şans dile Miffy,” dedim, gitmek için kalkarken. Oysa Miffy'nin bütün yaptığı, bana yaslanıp, *okşamaya devam et seni tembel pislik*, der gibi bakmaktı. Yine de çitin üstünden atlayıp eve döndüm. O akşam Steve'e uğrayabileceğimi söyleyen bir not bıraktım, böylece beni merak etmezlerdi. (İşin ters tarafı, kendimi gerçekten orada bulabilirdim.)

Üstümde her zamanki kıyafetim vardı. Eski bir kot pantolon, bir forma, yağmurluğum ve eski pabuçlarım.

Çıkmadan önce banyoya gidip dikilen saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama bu yerçekimine karşı koymakla eşdeğeri. Ne yaparsam yapayım dikiliyorlardı. Köpek postu kadar gür ve her zaman bir miktar dağınıktı. Bu konuda fazla yapabileceğim bir şey yoktu. *Ayrıca*, diye düşündüm, *dün olduğum gibi görünmeye çalışmalıyım. Dün yeterince iyiysen, bugün de iyiym demektir.*

Hallolmuştı. Gidiyordum.

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve sineklik zangırdadı. Sanki her bir kapı beni o evde yaşadığım eski hayattan defetmeye çalışıyordu. Adeta yeni bir dünyaya savruluyordum. Kırık ve yana eğilmiş bahçe kapısı gıcırdayarak açılıp beni dışarı bıraktı. Kapıyı yavaşça kapadım. Çıkmıştım ve sokağın yaklaşık elli metre ötesinden dönüp yaşadığım eve şöyle bir baktım. Artık aynı ev değildi. Olamazdı. Yürümeye devam ettim.

Sokakta trafik yavaşça yanımda ilerliyordu ve bir noktada, tamamen tıkanıldığında, bir taksinin içindeki yolcu camdan dışarı tükürdü ve tam ayağımın yanına geldi.

“Tanrım,” dedi adam. “Kusura bakma, ahbap.”

Sadece şöyle bir bakıp, “Sorun değil,” dedim. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Bugün olmazdı. Farklı bir yaşamın kokusunu alıyordum ve hiç kimse beni ondan uzaklaştıramazdı. Onun peşine düşerdim. Arayıp bulur, tadına bakar, yalayıp yutardım. Adam yüzüme tükürse bile, silip yoluma devam ederdim.

Hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı.

Pişmanlığa yer yoktu.

Merkez İstasyon’a ulaşım biletimi alarak metroya doğru ilerlerken henüz öğleden sonraydı. Peron yirmi beş.

Orada durup tünelden çıkan trenin soğuk esintisini hissedene kadar peronun arkasında bekledim. Kükremesi, içime işleyip giderek hafif bir iç çekişe dönüşene kadar kulaklarımı doldurdu.

Eski bir trendi.

Berbat bir şey.

Son vagonun alt katında, radyosundan caz dinleyen yaşlı bir adam vardı. Bana, “Merhaba,” dedi (herhangi bir toplu taşıma aracında çok nadir görülen bir durumdur) ve o gün işlerin yolunda gideceğini anladım. Bunu hak ettiğimi düşündüm.

Düşüncelerim trenle birlikte yön değiştirdi.

Yüreğim kendini zapt etti.

Hurtsville’e gelince kalkıp trenden indim ve Octavia’nın sokağını sorun çıkmadan bulunca şaşırdım. Yön bulmak söz konusu olduğunda, genellikle kötü bir örneğimdir. Her eve tek tek bakarak hangisinin Howell Sokağı on üç numara olduğunu tahmin etmeye çalıştım.

Bulduğumda, evin en az benim yaşadığım ev kadar küçük ve kırmızı tuğladan olduğunu gördüm. Hava kararıyordu. Ellerim ceplerimde, umutla bekleyerek orada durdum. Bir çit, bir bahçe kapısı, kısa kesilmiş çimler ve bir patika vardı. Dışarı çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başladım.

İstasyondan insanlar gelmeye başladılar.

Yanımdan geçtiler.

Sonunda, tıpkı önceki gün olduğu gibi sokağa karanlık çökmeye başladığında, eve sırtımı döndüm ve çite yarı oturur biçimde yaslandım. Birkaç dakika sonra o geldi.

Kapının açıldığını ve ayak seslerini zar zor duydum ama

arkama yaklaşıp dokunma hizasında durduğunu hissederken kesinlikle yanılmıyordum. Enseme dokunan harika elini ve tenimdeki sesini hatırladığımda hâlâ ürperiyorum.

“Selam, Cameron,” dediğinde ona döndüm. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedim. Sesim kuru ve çatlaktı.

Gülümsediğimi hatırlıyorum, yüreğim kendi kanında yüzüyordu. Artık çekinmek yoktu. Zihnimde binlerce kez bu tür anların provasını yapmıştım ve şu anda gerçeğini yaşıyordum. Bunu mahvetme şansım yoktu. İzin veremezdim.

Çit boyunca yürüyüp kapıdan girdim ve Octavia’ya ulaştığımda elini tutup avucuma alarak ağzıma yaklaştırdım, parmaklarını ve bileğini, sakar dudaklarım elverdiğince nazik bir şekilde öptüm.

Gözleri kocaman açıldı.

Yüzündeki ifade biraz daha yakınlaştı.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Gel,” dedi, beni bahçe kapısından çıkararak. “Bu akşam fazla vaktimiz yok.” Patıkaya yöneldik.

Sokak boyunca yürüyüp eski bir parka geldiğimizde, ben hâlâ ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bütün düşünebildiğim hava durumu gibi saçma sapan şeylerdi ama kendimi o kadar küçültmeyecektim. Neyse ki sessizliğin sorun olmadığını anlatmak ister gibi, hâlâ gülüm-

süyordu. Onu kazanmak için *laf olsun* diye öyküler uydurmak ya da iltifat etmek zorunda değildim. Sadece yürüyor ve gülümsüyordu, sessizlikten mutluydu.

Parkta uzun bir süre oturduk.

Ona ceketimi verip giymesine yardım ettim ama hepsi bu kadar.

Tek kelime etmedik.

Hiçbir şey.

Başka ne umduğumu bilmiyorum ama bununla nasıl yüzleşeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir kızın yanında nasıl davranılacağını bilmiyordum çünkü bana göre, onun ne istediği tam bir sırdı. Bütün bildiğim, onu istediğimdi. Bu işin basit kısmıydı. Oysa ne yapmak gerektiğini bilmek? Bununla nasıl başa çıkabilirdim? Bana kim söyleyebilirdi?

Bence sorunum uzun süredir yaşadığım içsel yalnızlıktan kaynaklanıyordu. Kızları daima uzaktan seyrediyor, kokularını alacak kadar bile yaklaşmıyordum. Elbette onları *istiyordum* ama onlara gerçekten sahip olamadığım için mutsuz hissetsem de bu bir çeşit rahatlık sağlıyordu. Baskı yoktu. Huzursuzluk yoktu. Bir anlamda, nasıl olacağını hayal etmek, gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydı. En ideal durumları yaratabiliyor, onları kazanmak için istediğim gibi davranabiliyordum.

Gerçek olmadığı sürece, istediğin her şeyi yapabilirsin.

Gerçek *olduğunda*, düşününü hiçbir şey hafifletmez. Seninle yer arasına hiçbir şey girmez ve o akşam parkta, hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim. Kontrolü bu kadar kaybettiğimi hiç hissetmemiştim. Her şey olması gerektiği gibi ve her zaman öyle olacaktı gibi görünüyordu.

Daha önce hayat kız tavlamaktan (en azından ummaktan) ibaretti.

Onları tanımak ya da aslında ne olduklarını *anlamaktan* ibaret değil.

Oysa şimdi çok farklıydı.

Şimdi *tek* bir kızdan ve ne yapacağını hesaplamaktan ibaretti.

Bir süre düşündüm. Zor bir atılım yapıp söyleyecek bir şeyler bulmalıydım. Düşünceler beni olduğum yere mıhlamış, öylece bırakmıştı. Sonunda, kendimi her şeyin değişeceğine ikna etmeye çalıştım. Hiçbir şey kendi kendine değişmez ya, neyse.

Tamam, dedim kendi kendime, toparlanmaya çalıştım.

Hatta gerçekten doğru yaptığım şeylerin listesini bile çıkarmaya başladım.

Önceki gün onu trene kadar takip etmiştim. Onunla konuşmuş, evinin önünde bekleyeceğimi söylemiştim.

Tanrım, elini bile öpmüştüm.

Oysa şimdi konuşmak zorunda olduğum halde söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Neden söyleyecek bir şey bulamıyorsun, seni geri zekâlı pıslık, diye sordum kendime.

İçten içe yalvardım.

Defalarca.

Onunla kıymık içindeki park bankında oturmuş ne yapacağımı düşünürken, kendi içimde çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

Bir ara ağzımı açacak oldum ama dışarı hiçbir şey çıkmadı.

Sonunda ona baktım ve tek bir şey söyleyebildim, “Üzgünüm, Octavia. Bu kadar işe yaramaz biri olduğum için çok üzgünüm.”

Başını iki yana salladı ve benimle aynı fikirde olmadığını gördüm.

Sessizce konuştu: “Konuşmak zorunda değilsin, Cameron.” Gözlerimin içine baktı. “Tek bir söz söylemesen de ne kadar iyi yürekli olduğunu biliyorum.”

İşte o zaman gece yarıldı ve gökyüzü parçalar halinde etrafıma saçıldı.

KIZ TAVLAMAK

Sürekli kafa patlatıyorum, sessizlik ve kız tavlama hakkında.

Tavlamak.

Tavlamak.

Genç ve pislik olduğunuz zamanlar, her şey bir kıza sahip olmaktan ibarettir... ya da en azından herkes öyle söyler. Düşündükleri bu olmayabilir ama söyledikleri budur.

Oysa bana göre bundan biraz daha fazla. Onu duymak ve tanımak isterim.

Anlamak isterim.

Ne yapmalı.

Ne söylemeli.

Nasıl olacağını bilmeden içler acısı bir halde çıplak sessizliğin ortasında durmak istemiyorum. Bağlarımdan kurtulmak istiyorum. Sessizlikten sıyrılmak istiyorum ve bunu hemen şimdi istiyorum.

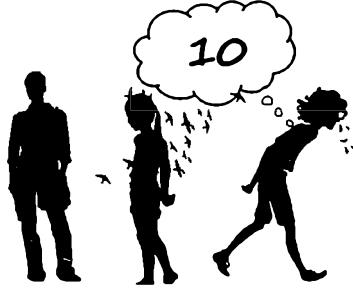
Yine de sanırım her zamanki gibi beklemek zorunda kalacağım.

Hiç belli olmaz.

Belki bir gün anlarım.

Bir gün kızı tavlardım.

Bir gün dünyayı bile... ama bundan şüpheliyim.

Sarah anladı.

O akşam döndüğümde, bakar bakmaz tahmin etti. Ya-
nından hızla geçip Rube’la paylaştığım odama doğru git-
meye çalışırken pat diye söyledi.

Komikti.

İnanılmazdı.

Nasıl bu kadar emin olabilirdi? O kadar emindi ki içeri
girdiğimde beni durdurdu, elini kalbime koyup sırtarak fı-
sıldadı. “Söyle bana, Cameron. Kalbinin bu kadar hızlı at-
masını sağlayan kız kim?”

Ben de ona sırttım. Şok olmuş, utanmış, şaşırmıştım.

“Hiç kimse,” diye inkâr ettim.

“Hah.” Ve kısa bir gülüş.

Hah.

Başka şey söylemeden elini çekip dönerken hâlâ gülüm-
süyordu.

“Aferin, Cameron.” Uzaklaşırken böyle dedi ve son bir

kez bana baktı. “Bunu hak ediyorsun. Gerçekten ediyorsun, ciddiym.” Sarah giderken, gökyüzü parçaları etrafıma saçıldıktan hemen sonra ne olduğunu hatırlayarak orada durdum.

Hava giderek soğurken Octavia ve ben bir süre daha bankta oturduk. Ancak o titremeye başlayınca kalkıp eve doğru yürümeye başladık. Bir noktada parmakları benimkilerle dokundu ve hafifçe elimi tuttu.

İçeri girmeden önce, “Gelmek istersen, pazar günü limanda olacağım. Öğlen gibi orada olurum,” dedi.

“Tamam,” diye karşılık verdim. Şimdiden orada durmuş mızıka çalışını ve insanların ceketinin üstüne para atışını hayal edebiliyordum. Parlak mavi gökyüzü. Güneşin aşağı uzanan elleri. Hepsini görebiliyordum.

“Ve Cameron?” dedi.

Hayalimden geri döndüm.

“Seni bekleyeceğim.” Bakışlarını önce yere, sonra tekrar bana çevirdi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Yavaşça başımla onayladım.

‘Konuşmak için ve olabildiğim biçimde onunla olabilmem için beni bekleyecekti. Zamana bağlı olduğunu umut etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

“Teşekkürler,” dedim ve Octavia onun içeri girişini izlemem yerine, kapıda durup son bir kez bakmak için her dönüşümde bana el salladı. Ben de her dönüşümde ona fısıldadım: “Hoşça kal, Octavia.” Köşeyi dönüp kendi başıma kalana kadar.

Eve dönüş anıları gece tren yolculuğunun belirsizliğiyle

gölgelenmişti. Raylar üstünde dönen ve yuvarlanan trenin takırtıları hâlâ zihnimin içinde, geldiğim ama artık aynı olmayan yere doğru yol alıyordu.

Sarah'nın anında hissetmesi garipti. Evde duruş biçimimden, bendeki değişikliği hemen fark etti. Belki değişik hareket ediyor ve konuşuyordum, bilmiyorum. Yine de *farklıydım*.

Sözcüklerim vardı.

Octavia vardı.

Bir anlamda, artık kendime yalvarmıyor gibiydim. İyilik kırıntıları için dilenmiyordum. Kendime sabırlı olmam gerektiğini söyledim çünkü sonunda olmak istediğim yere yakın bir yerde duruyordum. Bunun için mücadele etmişim ve neredeyse oraya varmak üzereydim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rube eve geldi ve her zamanki gibi yatağa yığıldı.

Ayakkabılarını bile çıkarmadı.

Tişörtü yarım yamalak giyilmişti.

Hafif bira, sigara ve aslında kızlar zaten ona âşık oldukları için ihtiyaç duymadığı, her zamanki ucuz losyonundan kokuyordu.

Yüksek sesle soluyor, uykusunda gülümsüyordu.

Tipik Rube'du. Tipik bir cuma akşamıydı.

Her zamanki gibi ışığı açık bıraktığından kalkıp kapadım.

İkimiz de sabah babamın daha hava karanlıkken bizi kaldıracığını biliyorduk. Ben ayrıca Rube'un kalktığında huysuz ve yorgun olmasına rağmen harika görüneceğini bi-

liyordum. Ağabeyim bunu başarmanın yolunu biliyor ve bu canımı çok sıkıyordu. .

Orada, onun karşısında uzanırken, Octavia'yla yaşadıklarımızı öğrenirse neler olacağını düşündüm. Uzun bir ihtimal listesi yaptım, çünkü daha önce neler olduğu, o anda neler yaşadığı ya da sonra neler olacağına bağlı olarak Rube herhangi bir şey söyleyebilirdi.

Enseme okkalı bir şamar patlatıp, “Aklından neler geçiyor, Cam?” diyebilirdi. Bir şaplak daha. “Ağabeyinin eski sevgiliyle bu tür şeyler yapılmaz!” Bir şaplak daha ve her ihtimale karşı, bir tane daha.

Belki sadece omuz silkebilirdi. O kadar. Sessiz, öfkesiz, ruhsuz, gülmeden, gülümsemeden.

Hatta sırtımı sıvazlayıp şöyle diyebilirdi, “Aferin, Cam. İşe girişmenin zamanı gelmişti.”

Veya belki nutku da tutulabilirdi.

İmkânsız.

Rube'un asla nutku tutulmazdı.

Düşünebileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoksa büyük ihtimalle bana dönüp haykırırdı: “Octavia mı? Sahi mi?!”

Başımla onaylardım.

“Sahi mi?!”

“Evet.”

“Vay canına, bu harika yahu!”

Yavaşça uykuya dalarken, bu farklı durumlar kafamdan geçiyordu. Ertesi sabah saat altı buçukta sert bir el beni dürtükleyerek uyandırana kadar, her şey rüyalarımda toplandı.

İhtiyar adam.

Clifford Wolfe.

“Kalkma zamanı,” dedi sesi karanlığın içinden. “Şu tembel piçi de uyandır.” Parmağını Rube’a uzatmıştı ama gülümsediğine bahse girebilirdim. Babam, Rube ve benim için, birbirimize piç demek, sevgimizi ifade etmek anlamına geliyordu.

İş, kıyıdaki Bronte’deydi.

Rube ve ben, radyo dinleyerek bütün gün evin içinde çok sıkı çalıştık.

Öğle yemeği için hep birlikte sahile yürüdük ve babam vazife gereği balık ve patateslerimizi aldı. İşimiz bittiğinde, Rube’la ellerimizdeki yağlı temizlemek için kıyı şeridinde indik.

Rube, beni su hakkında, “Acayip donduruyor,” diyerek uyardı ama yine de avuçlarını içine daldırıp suyu yüzüne çarptı ve parmaklarını sarı, gür saçlarının arasından geçirdi.

Sahil boyunca kıyıya vurmuş deniz kabukları vardı. Onları karıştırıp saklamak üzere en iyilerini seçmeye başladım.

Rube bana baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sadece birkaç kabuk topluyorum.”

Kuşkuyla beni süzdü. “Nesin sen, ibne filan mı?”

Elimdeki kabuklara baktım. “Nesi yanlış?”

“Tanrım,” diye güldü. “Gerçekten öylesin, değil mi?”

Ona bakıp ben de güldükten sonra temiz, pürüzsüz ve üstünde hoş bir kaplan deseni olan bir kabuk seçtim. Tam ortası delikti.

“Şuna bak,” dedim, ona doğru tutarak.

“Fena değil,” diye itiraf etti Rube ve birlikte okyanusu seyrederken ağabeyim, “Bir şeyin yok, Cameron,” dedi.

Geri dönmeden önce bütün yapabildiğim, birkaç saniye boyunca ona bakmaktan ibaretti. İhtiyar adam, işbaşı yapmamız için çoktan, “Hey,” diye bağırıyordu. Kumda yürüyüp tekrar sokağa çıktık. O gün ilerleyen saatlerde Rube bana bazı şeyler söyledi. Octavia hakkında.

Ona şimdiye kadar kaç sevgilisi olduğunu sormuştum ve konu böyle masumane başlamıştı.

“Bilemiyorum,” diye cevap verdi. “Hiç saymadım ki. Belki on iki ya da on üç.”

Bir süre için sadece iş sesi duyuldu ama ağabeyimin de benim gibi aklından kızları geçirdiğini ve her kıza zihninde parmaklarıyla dokunduğunu söyleyebilirdim.

- Tam ortasında ona sordum.

“Rube?”

“Kapa çeneni, konsantre olmaya çalışıyorum.”

Onu umursamayıp devam ettim. Artık başlamıştım ve

durmayacaktım. Sordum. “Octavia’yı neden terk ettin?”

Rube kazmayı bırakırken zihninden ne söylemesi gerektiğini geçirdiğine bahse girebilirdim. Sonunda cevabı verdi. “Doğruyu söylemek gerekirse, Cam... *O beni terk etti.* Geri döndüğü o akşam, diğerleri gibi ağlayıp devam etmek isteyeceğini sanmıştım.” Başını iki yana salladı. “Yanılmışım. Geldi ve beni gerçekten şok etti. Bana, uğraşmaya değmediğimi söyledi.” Bir an omuz silkip devam etti. “İşin komiği, giderken o kadar muhteşem görünüyordu ki, neredeyse peşinden koşacaktım.” İşte o zaman ilk kez, gözlerimin içine baktı. “Daha önce hiç olmamıştı. Nasıl desem, Cam? Sanırım ilk kez, gerçekten değerli bir şeyi kaybettiğimi hissettim.”

Başım la onayladım ve sustum, hatta kazmaya vaktinden önce başladım. Kaybı ve kazancı, aralarındaki her şeyi düşünmeye başladım. Doğal olarak, kendimi bunları unutmaya zorladım.

Kafamı en çok karıştıran şey, Rube’un bu konuda hâlâ bu kadar sakin olabilmesiydi. Onun yerinde ben olsaydım, Octavia gibi bir kızın benden ayrılmasının verdiği acıyla paramparça olup dağılırdım. Perişan olurdum.

Ancak o bendim.

Rube’a göre bir sonraki iyi şey gelmiş ve onu almıştı. Sanırım bu konuda yanlış bir şey yoktu. Şu an Rube için tek sorun, yanılmıyorsam, Julia denen kızın takıntılarıyla birlikte

gelmiş olmasıydı ve bir bedeli vardı.

“Anladığım kadarıyla benimle çıkmaya başladığında hâlâ başka bir herifle beraberdi,” diye belirtti duygusuzca. “Canterbury Yolu’ndan bir kodaman.”

“Kodaman mı?” diye sordum. “Kodaman da ne?”

Rube küreğinin üstüne abandı. “Oradaki tipleri bilirsin; çeteler, takma isimler, zincirler. O tür pislikler.” Bir an gülümsedi, belki bir meydan okuma arzusundaydı. “Anlaşılan bu herif, kız kendisine ilgisini kaybetti diye *beni* öldürmeye niyetliymiş. Tanrı aşkına, yanlış bir şey yapmışım gibi. Kız bana zaten bir sahibi olduğunu söylemedi.”

“Sadece dikkatli ol,” dedim. Sesimin tonundan, Julia denen bu kıza bayılmadığımı bir kez daha hissederek hemen sordu.

“Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Neden?”

Onu elde etmek için Octavia’yı kırdın, diye düşündüm, ama söylemedim.

“Bilmiyorum. Onunla ilgili içimde kötü bir his var, hepsi bu.”

“Benim için endişelenme,” diye karşılık verdi Rube. Her şeyin yolunda gideceğini söyleyen her zamanki sırtmasıyla bana baktı. “Başa çıkarım.”

Anlaşılabacağı üzere, sahilden aldığım kabuklardan sa-

dece birini sakladım. Üstünde kaplan deseni olanı. Eve döndüğümde, onu odamın penceresinden ışığa tuttum. Bununla ne yapacağımı biliyordum.

Ertesi gün Merkez’e yürüyüp Circular Quay trenine binerken deniz kabuğu cebimdeydi. Üstünden yorgun feribotlar geçerken ikiye ayrılan ve sonra tekrar eski haline dönen körfezin suyu koyu maviydi. Rıhtımlarda insan kaynıyordu ve her yerde sokak çalgıcıları vardı. İyi olanlar, harika olanlar ve umutsuz olanlar. Biraz zaman aldı ama sonunda onu gördüm. Octavia, Rocks’a giden kaldırımdaydı. Herkes onun büyüleyici mızıkasına kapılıp çevresinde toplanmıştı.

Tam bir şarkıyı bitirip insanlar yere serdiği eski ceketine para atmaya başladığında onun yanına ulaştım. Onlara gülümseyip teşekkür etti ve dinleyiciler yavaşça uzaklaşmaya başladılar.

Orada olduğumu fark etmeden hemen yeni bir parçaya başladı ve tekrar çevresinde insanlar toplanmaya başladı. Bu kez o kadar kalabalık değildi. Güneş, dalgalı saçlarını çevreliyordu ve ben mızıkanın üstünde kayan dudaklarını izliyordum. Boynuna, yumuşak flanel tişörtüne baktım. Kalabalığın arasındaki boşlukta kalçasının ve bacaklarının görüntüsünü çaldım. Şarkının içinde bana seslendiğini duyabiliyordum, “Tamam, Cameron. Bekleyebilirim.” Ayrıca bana iyi yürekli dediğini de duyuyordum ve önce tereddütle, sonra hiç düşünmeden kalabalığın içine daldım.

Soluk aldım, durdum ve çömeldim. Octavia Ash'e dünyadaki en yakın kişiydim. O mızıkasını çalarken, ben önünde diz çökmüştüm.

Beni görünce dudaklarına bir tebessüm yerleştiğini hissettim.

Kalp atışlarım hızlandı.

Yavaşça cebime uzanıp kaplan desenli kabuğu çıkararak para atılan ceketin üzerine koyarken genzim yanıyordu.

Kabuğu bıraktığımda üstüne güneş vurdu, dönüp kalabalığa karışacağım sırada müzik sustu. Tam ortasında şarkıyı kesmişti.

Dünya birden sessizleşti ve ben tekrar kıza döndüm.

Çömeldi, mızıkasını paraların arasına koyup kabuğu aldı.

Ellerinin arasında tuttu.

Dudaklarına götürdü.

Yavaşça öptü.

Sonra, sağ eliyle ceketimi tutup beni kendine doğru çekti ve öptü. Nefesi nefesime karıştı ve çevremizdeki sesler kulağımda yankılanırken, ağzının yumuşaklığı, sıcaklığı, ıslaklığı ve açıklığı beni kavradı. Bir an bunun ne olduğunu merak ettim, Octavia içime dolarken ben bütün benliğimle ona doğru aktım. İkimiz de diz çöktük, ellerim kalçasını kavradı. Ağzı benim ağzıma uzanmaya, dokunmaya devam etti. Birleşmeye. Sağ eli artık yüzümdeydi, tutup kendine yaklaştırıyordu.

Çevremizdeki sesler yükselmeye, bizi diğer dünyadan ayıran bir duvar örmeye devam ediyordu. Birden bu sesin ne olduğunu anladım. Ses açık, temiz ve muhteşimdi.

Alkışlayan insanların sesiydi.

ALKIŞ TUTAN ELLER

Alkışlayan ellerin sesini özel kılan nedir?

Sadece bir deri diğerine vuruyor, o halde neden içinizde gelgitler oluşturuyor? Neden sizi parçalara ayırırken aynı zamanda yukarı doğru yükseltiyor?

Belki insanların elleriyle yaptıkları en soylu şeylerden biri olduğu içindir.

Demek istediğim bunu bir düşünün.

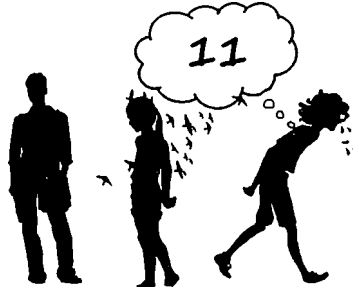
İnsanlar ellerini yumruk yapar.

Elleriyle dövüşür, çalar, birbirini yaralar.

İnsanların alkışladığı anlar, bir arada durup başkalarını takdir ettikleri nadir anlardır.

Bence bazı şeyleri ellerinde tutmak için oradadırlar.

Anları ellerinde tutarlar, hatırlamak için.

“Bugüne kadar bana verilen en iyi şey,” dedi, yukarı kaldırıp deliğinden bana bakarak. Beni tekrar öptü, hafifçe dudaklarımdan ve sonra bir kez boynumdan. Kulağıma fısıldadı: “Teşekkürler, Cameron.” Onun dudaklarını sevdim, özellikle üstlerine güneş vurduğunda ve bana gülümsediğinde. Rube’la beraberken hiç böyle gülümsediğini görmemiştim ve bu tebessümü benden başka hiç kimseye paylaşmamasını diledim. Elimde değildi.

Artık insanlar gitmişti, Octavia’nın ceketindeki paraları topladık. Elli altı doların biraz üstündeydi. Tüm sözcüklerim hâlâ ceketimin sol cebinde duruyordu, o tekrar çalmaya başladığında yazdıklarım da dahil. Parmaklarımla onları sımsıkı tutuyor, koruyordum.

“Hadi, gidelim,” dedi ve deniz boyunca köprüye doğru yürümeye başladık. Bulut gölgeleri, suyun üzerinde güneşin unuttuğu delikler gibi sinsice dolaşıyordu. Yanımdaki kız hâlâ kabuğa bakıyordu ve kalp atışlarım adeta kaburgalarımı

zorlayan parmaklar gibiydi. Yavaşladıklarında bile çok güçlüydüler. Bu hoşuma gitmişti.

Köprünün altında duvara yaslanıp oturduk, Octavia bacaklarını uzattı, ben toplayıp çenemi dizlerime yasladım. Ona baktım ve ışığın nasıl tenine düşüp yüzüne dökülen saçlarına dokunduğunu fark ettim. Bal rengiydiler. Denizi hatırlatan yeşil gözleri vardı –kapalı bir günde limanın rengi gibi– ve teni bronzlaşmıştı. Güldüğü zaman sağ tarafın çapraşık olduğu fark edilen güzel dişleri vardı (Bunu daha önce hiç fark etmemiştim). Boynu pürüzsüzdü ve kavalkemiklerinde birkaç yara vardı. Güzel dizler ve kalçalar. Kızların kalçalarını severim ama özellikle Octavia’ninkini seviyorum. Ben...

İşte yine başladı.

Aramızdaki.

Sessizlik.

Kendini limanın duvarlarına çarpan suyun sesinden başka bir şey yoktu. Sonunda Octavia’ya baktım ve sessizce, “Benim tek söylemek istediğim...” dedim.

Tereddüt.

Uzun bir tereddüt.

Konuşmak istiyordu, bunu hissediyordum. Gözlerindeki yalvarmadan ve dudaklarındaki hafif kıpırtıdan hissedebiliyordum. Bir şeyler söylemek için ölüyor ama kendini tutuyordu. Sonunda cümlemi bitirdim.

“Benim tek söylemek istediğim...” Genzimi temizle-

dim, ama sesim hâlâ çatlak çıkıyordu. “Teşekkürler.”

“Ne için?”

Biraz çekindim. “Beni istediğin için.”

Dönüp baktı ve kısa bir süre gözlerini bana dikti. Parmakları bileğime dokundu, sonra ilerleyerek benim parmaklarımı arasına aldı. Ardından, düşünüp taşınarak konuştu.

Bir an gülümsedi ve dedi ki, “Saçlarını beğeniyorum, Cameron. Yatıştırmak için istediğin kadar uğraş, ben havaya dikilmelerini seviyorum. Bu asla saklayamayacağın bir şey.” Yutkundu. “Oysa geri kalan her şeyin saklı. Temkinli yürüyüşünün, ceketinin buruşuk yakasının ve tuhaf, asabi tebesümünün ardında saklı. İstesen, o tebessümle beni öldürebilirsin.”

Dikkatle ona baktım.

“Bunu biliyor muydun?” diye sordu suçlarcasına.

“Hayır.”

“Şey, bu gerçek ama...”

“Ne?”

“Görmüyor musun?” Elimi sıktı. “Bundan daha fazlasını istiyorum.” Yüzüne haşın bir gülücük yerleşti. “Sadece seni biraz tanımak istiyorum, Cameron. Hepsi bu.”

Denizin sesi tekrar kulağıma geldi.

Yükseliyordu.

Gerisin geriye dalmadan önce hızla duvara çarpıyordu.

Sonunda başımla onayladım. Karar verdim.

Bunu yapmanın tek bir yolu vardı ve artık yapabiliyordum.

Ayağa kalkıp suya doğru yürüdüm.

Arkama döndüm.

Köprü üstümde yükseliyordu ve yaklaşık on metre ötesinde çömelip ona bakarak konuşmaya başladım.

Sözcükler ağızımdan akıyordu.

“Adım Cameron. Her zaman bir kızın ruhunun derinliklerinde boğulmak istediğimi söylemişimdir ama buna yaklaşmadım bile, hatta bir kıza dokunduğum bile söylenemez. Arkadaşım yok. İki ağabeyimin gölgesinde yaşıyorum; birinin tek amacı başarılı olmaktır, diğersininse mükemmellik, haşın bir gülüş ve kendini insanlara sevdirmeye çabası. Umarım ablam, bir herifin yatağa atıp karşılığında ucuz ruj alabileceği birkaç kuruş ödediği ve bira ısmarlamayı unutmadığı sıradan bir et parçası olmaz. Hafta sonları babamın yanında çalışırım. Ellerim leş gibi olur ve su toplar. Kafamda seks sahneleri olan filmler, okuldan kızlar, mankenler, bir ya da iki bayan öğretmen, reklam yıldızları, takvim kızları, televizyon programlarında harfleri döndüren hostes kızlar, üniformalı kızlar ya da trende oturup kalın kitaplar okuyan gırtlığına kadar parfüme batmış ve bol makyajlı takım elbiseli kızlarla ilgili düşünceler dolaşır. Şehirde çok gezerim ve bunu yaparken evimin ruhunda dolaştığımı hissederim. Ağabeyim Rube’u severim ama kızlara yaptıklarından nefret ederim. Özellikle onunla çıkmaktan daha iyisini yapabilecek senin gibi gerçek

kızlara. Bayan Wolfe idolümdür çünkü bizi bir arada tutmak için ölümüne çalışır. Gerekenden çok daha fazla çalışır ve bir gün onun için çok güzel bir şey yapmak istiyorum. Bir uçağa birinci sınıfa bilet alıp istediği yere göndermek gibi...” Aklıma nefes almak geldi ama bu kez ne söyleyeceğimi unuttum.

Konuşmayı bırakıp ayağa kalktım çünkü çöelmekten dizlerim acımaya başlamıştı. Yavaşça, yaralı bacaklarını kollarıyla saran Octavia Ash’e doğru yürümeye başladım.

“Ben...”

Ona doğru yürürken tekrar durarak bu defa önünde çömeldim. Kanın tekrar bacaklarımda toplanmaya başladığını hissediyordum.

“Ne?” diye sordu. “Nedir?”

Birkaç saniye, bunu yapıp yapmamam gerektiğini düşündüm ama vazgeçmeden önce elimi ceketimin cebine sokup bir tomar kâğıt çıkardım ve sanki sahip olduğum her şeyi ona sunarmış gibi Octavia’ya uzattım. Kâğıtların üstünde sözcüklerim vardı.

“Bunlar bana ait,” dedim, onları uzanan eline bırakırken. “Aç ve oku. Sana kim olduğumu söyleyeceklerdir.”

Söylediğimi yaparak yazdığım ilk sayfayı açtı ve okumaya başladı. Sorun şu ki, sadece başlıklarını okuyordu. Kâğıtları bana geri uzatıp sordu: “Onları benim için sen okur musun, Cameron?”

Düşüncelerim diz çöktü.

Aramızda hafif bir meltem esiyordu, tekrar yanına oturdum ve bu öykünün ilk bölümünde yazdığım sözcüklerle başladım.

“Şehir sokakları gerçeklerle dolu ve bazen onların arasında yürüyorum. Bazen, onlar benim içimde yürüyor...” Sayfayı yavaş ve doğru okuyordum; tıpkı bana hissettirdiği gibi, tıpkı içimden dışarı sızar gibi. Son bölümü biraz daha yüksek sesle okudum. *“Evet, bunu yaptığımda, ona dair her şeyin gözümün önünde dolup taşarak titremesini ve vermesini istiyorum; benim de yapmaya hazır olduğum gibi. Ancak şu an için, mutluluk taş atmayı sürdürüyor. Kendini koruyor. Bekliyorum.”*

Bitirdiğimde sessizlik ikimizi de öyle kavramıştı ki, kâğıdı katlarken çıkardığım ses adeta gürültü gibi geldi. Octavia’nın yüzüne, tutulmuş gibi bir ifade yerleşmişti.

Nazik bir ifadeyle konuşmaya başlamadan önce bir süre bekledi. “Daha önce bir kıza dokunmadın mı?”

“Hayır.”

“Bana kadar?”

“Hayır.”

- “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu.

Ona bakıp başımla onayladım.

“Elimi tutar mısın?”

Her zerresini hissederek Octavia’nın eline uzandığımda

biraz daha yanıma sokulup başını omuzuma yasladı. Bacağını benim bacağımın üstüne atıp ayağını bileğimin altından geçirerek bizi adeta düğümledi.

“Birine sözcüklerimi göstereceğimi hiç tahmin etmezdim,” dedim sessizce.

“Onları beğendim,” diye kulağıma fısıldadı yavaşça.

“İyi hissetmemi sağlıyorlar...”

Az sonra önüme geçip bağdaş kurdu. Yüzüme bakarak o ana kadar yazdığım her şeyi okuttu. Bitirdiğimde, ellerimi tutarak beline doladı ve kalçalarını tutmamı sağladı.

“İstediğin zaman içimde boğulabilirsin, Cameron,” dedi ve sonra tekrar dudaklarını dudaklarımla birleştirerek içime doğru akmaya başladı. Sayfalar hâlâ elimdeydi, kalçalarını tutarken onu kendime doğru bastırıyor, üstümde içime doğru soluk verişini hissediyordum.

Bir süre sonra ayağa kalktık. Octavia bana dönderek ciddi bir soru sordu.

Üstüme yaslandı. “Uçmaya başladığını hissediyor musun?”

“Uçmak mı?” diye sordum.

“Evet.” Tehlikeli, yarı alaycı bir tavırla güldü ve şehir merkezindeki kuleye doğru ilerlemeye başladığımızda sebini anlamaya başladım.

Asansöre binerek profesyonel golf oyuncusu tipinde birkaç İngiliz ve pazar gezmesine çıkmış bir aileyle birlikte en tepeye

çıktık. Çocuklardan biri ısrarla ayağıma basmayı sürdürdü.

“Piç kurusu,” dediğimi hissettim. Rube’la birlikte olsaydım muhtemelen derdim, ama yanımdaki Octavia olunca kötü kötü bakıp demiş gibi yapmakla yetindim. O da bana bakarak onaylar gibi başını salladı. “Kesinlikle.”

Tepeye ulaştıktan sonra bütün katı gezdik ve aşağıda evimi arayıp orada neler olduğunu düşünmekten, hatta her şeyin yolunda olması için dua etmekten kendimi alamadım. Dua aşağıda görebildiğim herkese kadar uzandı ve hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bir Tanrı’ya dua ettiğim halde, her zaman yaptığım gibi hiç düşünmeden, hafifçe kalbime dokunarak orada dikildim.

Özellikle bu kız, diye dua ettim. O iyi olsun, Tanrım. Tamam mı? Tamam mı, Tanrım?

İşte o zaman Octavia hafifçe kalbime dokunduğum yumruğu fark etti. Tanrı’dan cevap yoktu, ama kızdan soru vardı.

“Ne yapıyorsun?” Yüzümü incelerken gözlerindeki merakı fark edebiliyordum. “Cameron?”

Dikkatim hâlâ ayaklarımızın altında uzanan şehirdeydi. “Dua ediyorum diyelim, anlarsın ya?”

“Ne için?”

“Her şeyin yolunda gitmesi için.” Durdum, sonra devam ettim. Neredeyse gülüyordum. “Kiliseye gitmeyeli yedi yıl olmuştur.”

Şehri tepeden seyretmek için bir saatten fazla yukarıda kaldık.

“Ara sıra buraya gelirim,” dedi. “Yüksekleri severim.” Hatta camdaki halı döşenmiş basamağa çıkarak orada durup cama doğru yaslandı. “Geliyor musun?” diye sordu ve dürüst olmak gerekirse, denedim. Ancak cama doğru yaslanmayı ne kadar istersem isteyeyim başaramadım. Düşecekmışim gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Orada öylece oturdum.

Birkaç saniye.

Octavia geri döndüğünde, pek iyi olmadığını fark etti.

“İstedim,” dedim.

“Sorun değil, Cam.”

Konu şu ki, sormak zorunda olduğum bir şey vardı ve sordum. Bir daha asla bu tür bir soru sormayacağıma da kendime söz verdim.

“Octavia?” dedim. Buraya sürekli geldiğini söylediğini hâlâ duyuyordum. Sorduğum zaman da duymaya devam ettim. “Rube’u da buraya getirdin mi?”

Başıyla yavaşça onayladı.

“Ama o cama yaslandı,” diye kendi sorumu cevapladım. “Değil mi?”

Yine başıyla onayladı. “Öyle.”

Sebebini bilmiyorum ama önemli göründü. *Önemliydi.* Kendimi ezik hissediyordum çünkü Rube cama yaslanmıştı

ama ben yapamamıştım. Bu durum bir biçimde umutsuz hissetmeme sebep oldu. Şanki onun yarısı kadar bile değildim.

Çünkü o cama yaslanmıştı, oysa ben yapamamıştım.

Çünkü onda yürek vardı, oysa bende yoktu.

Çünkü...

“Bunun hiçbir anlamı yok.” Düşüncelerimin arasında girdi. “Benim için yok.” Bir an düşündü ve yüzüme baktı. “Cama yaslandı ama asla senin gibi hissettirmeyi başaramadı. Asla kapımın önünde beklemedi. Senin sayfalarıyla yaptığın gibi, bana asla doğruları söylemedi. Başkasına veremeyeceği bir şeyi bana asla vermedi.” Ayrıntıya girmeden anlatmaya çabalıyordu. “Senin yanında olduğum birkaç zamanda, kendi dışıma çıkabildiğimi hissettim, anlarsın ya?” Beni bitirdi. “Rube’u istemiyorum. Başkasını istemiyorum.” Gözleriyle sessizce beni tüketti. “Seni istiyorum.”

Baktım.

Yere doğru.

Önce pabuçlarıma, sonra Octavia Ash’e.

Konuşmak istedim: “Teşekkürler...” Ama parmaklarıyla ağzımı kapatarak beni susturdu.

“Bunu daima hatırla, tamam mı?” dedi. “Tamam mı?”

- Başımınla onayladım.

“Söyle.”

“Tamam,” dedim. Harika elleriyle boynuma, omuzuma, yüzüme dokundu.

BAZEN SEN KIZI TAVLARSIN **-BAZEN KIZ SENİ TAVLAR**

İçimde, uçuşa geçmiş cama doğru yaslanıyorum.

Kırılıyor.

Parçalara ayrılıp dağılıyor.

İvmeyle dışarı fırlıyorum ve hayal bile edemeyeceğim bir hızla yere doğru çekiliyorum.

Dünyanın genişliğini görüyorum.

Düşüş uzadıkça süratim artıyor ve çevremde tanıdığım, bildiğim herkesin ve her şeyin hayalini görüyorum. Rube ile Steve var, babam ile Bayan Wolfe, Keith ile Miffy ve baştan çıkarıcı görüntüsüyle şıfıntı Julia. Hatta kırptığı saçlar etrafıma dökülen berber bile orada.

Tek bir şey düşünüyorum.

Octavia nerede?

Yere doğru yaklaştıkça, düştüğüm yerin su olduğunu görüyorum. Deniz yeşili ve pürüzsüz, ta ki...

Yüzeyden geçip derinlere doğru devam ediyorum. Kuşatılmışım.

Sanırım boğuluyorum. Boğuluyorum.

Fakat aynı zamanda gülümsüyorum.

O pazar akşamı eve döndüğümde, Rube’la her zamanki gibi Miffy’yi yürüyüşe çıkardık. İt her zamankinden daha kötü durumdaydı. Öksürüğü derinlerden geliyordu ve ciğerlerine kadar inmiş gibiydi.

Geri döndüğümüzde Keith’e onu veterinerine götürüp götürmeyeceğini sorduk.

“Tüy yumakları olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Keith’in cevabı gayet kısa ve basitti. “Evet, götürsem iyi olur. Korkunç görünüyor.”

“Daha beter.”

“Of, daha önce de böyle oldu,” diye açıkladı, başka şeyden çok umutsuzluktan. “Asla ciddi bir şey değildi.”

“Her ne ise bize haber ver, tamam mı?”

“Tamam. Hoşça kal, ahbap.”

Bir an köpeği düşündüm. Miffy. Rube’la birlikte ne kadar şikâyet edersek edelim, ona bir şey olursa özleyeceğimizi biliyorduk. Dünyada canını sıkmaktan başka işe yara-

mayan bir sürü şeyi, kaybettikten sonra özleyeceğini bilmek komik. Miffy, harika Pomeranyalı köpek, bunlardan biriydi.

Daha sonra, Rube’la beraber holde otururken, ona Octavia ve benden söz edebileceğim sayısız fırsatı kaçırdım.

Şimdi, dedim kendime. *Şimdi!*

Oysa ağzımdan tek sözcük çıkmadı ve orada öylece oturduk.

Sonra Steve’i ziyarete gittim. Son görüşmemizin üzerinden epey zaman geçmişti ve aslında onu özlemiştim. Tam olarak ifade etmek zor ama pek konuşmadığımız halde Steve’in arkadaşlığına alışmıştım. Eskiye göre çok daha fazla konuşuyorduk ancak yine de yeterince değildi.

Oraya gittiğimde sadece Sal evdeydi.

“Bir dakikaya kalmaz burada olur,” dedi heyecansız bir sesle. “Bir şeyler yemek ister misin? Ya da içmek?”

“Hayır, böyle iyi.”

O akşam beni pek sıcak karşıladığı söylenemezdi, bu kez bana katlanmaya tahammülü yok gibiydi. İfadesi bana bazı sözler fısıldıyordu. Şöyle sözler:

Ezik.

Küçük pislik.

- Bir süre öncesine kadar, Steve’le ben birbirimizi daha iyi anlamaya başlamadan önce, muhtemelen Sal’e ne tür iki ezik erkeğin ağabeyi olduğundan söz etmişti. Hep birlikte yaşarken Rube ve beni sürekli küçümserdi. Saçma sapan şey-

ler yaptığımızı itiraf ediyorum: yol işaretleri çalmak, dövüşmek, köpek yarışlarında bahis oynamak... Steve'e göre şeyler değildi.

Yaklaşık on dakika sonra eve geldiğinde gülümseyerek konuştu: "Selam, epeydir görüşmedik!" Bir an ben de ona gülümsedim ve konuştuğu kişinin Sal olduğunu fark edene kadar bana söylediğini sandım. Son zamanlarda Sal çok fazla eyaletler arası iş yapıyordu. Steve gidip onu öptü. Sonra kardeşinin kanepede oturduğunu fark etti.

"Merhaba, Cam."

"Selam, Steve."

Yalnız kalmak istediklerini görebiliyordum, o yüzden birkaç saniye bekleyip ayağa kalktım. Loş antrede mutfak ışığı onları sarmalıyordu.

"Şey, ben başka zaman yine uğrarım," dedim çabucak. Bir an önce oradan çıkmak istiyordum. Sal beni şimdiye kadar gördüğüm en iyi *defol git* bakışıyla süzüyordu.

"Hayır."

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki bu söz sırtıma saplandı. Döndüğümde Steve tam arkamda duruyordu. Konuşmaya başladığında yüzü ciddiye.

"Gitmek zorunda değilsin, Cam."

Bütün yapabildiğim ağabeyime bakıp, "Takma kafana," demek oldu. Döndüm ve daha fazla düşünmeden çıktım. Nasılsa gidilecek başka yerler de vardı.

Henüz erken olduğu için istasyona gidip Hurtsville trenine binmeye karar verdim. Trenin penceresinde kendi yansımamı görebiliyordum. Saçım yine uzamaya başlamıştı ve bütün isyankârlığıyla dağınık ve dik duruyordu. Siyahtı. Penceredeki görüntüsü simsiyahtı ve ilk kez bir biçimde hoşuma gitti. Trenle birlikte sallanarak içime baktım.

Octavia'nın sokağına karanlık çökmüştü. Evlerden yayılan ışıklar meşale ışığı gibiydi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp tekrar açarsam, evler karanlığın çevresinde sendeleyerek yol bulmaya çalışacak gibi görünüyordu. Her an ışıkların solmaya başlamasını bekliyordum. Bahçe kapısının önünde beklerken, bazen ışıkların önünden insan gölgeleri geçiyordu.

Bir süre, girişe yürüyüp kapıyı çaldığımı hayal etsem de sabırla bekledim. Bazı sebeplerden, içeri girmek doğru gelmiyordu. Henüz değil. Onun dışarı çıkması için can atıyordum, bu konuda hata yapamazdım. Yine de onu gözucuyla bile görmeden gideceğimi bilsem dahi, bunu yapardım. Beni hiç umursamayan bir kız için bile yapmışsam, Octavia için zaten yapardım.

İşte o an, Glebe'deki kızı düşündüm. Bir hırsız gibi zihnime girdi ve sonra hiçbir şey alamadan tekrar yok oldu. Sanki geçmişin utancı bir anda sırtımdan kalkmış, bir yerlere atılmış gibiydi. Onun evinin önünde sayısız kere nasıl bekleyebildiğimi düşündüm. Güldüm bile. Kendime. Octavia'nın mutfak perdesini açtığı andan itibaren birkaç dakika

içinde zihnimden tamamen kayboldu. Sonra Octavia beni görmek için dışarı çıktı.

Tek bir söz etmeden önce ilk fark ettiğim şey deniz kabuğu oldu. Bir parça kordona bağlanmıştı ve boynundan sarkıyordu.

Başımila işaret ederek, “Güzel görünüyor,” dedim ve sağ elimi uzatıp ona dokundum.

“Öyle,” diyerek bana katıldı.

İlk akşam geldiğimde gittiğimiz parka gittik ama bu kez kıymıklı bankta oturmadık. Bu kez nemli çimlerin üstünde yürüyüp eski bir ağacın altında durduk.

“İşte,” dedim ve Octavia’ya önceki gece yatakta otururken yazdığım sözcükleri uzattım. “Bunlar senin.”

Onları okudu, sayfayı öptü ve bir süre bana yaslandı. Ona mızıkasının inleyen sesinden hoşlandığımı söylemişim. O akşamlik bütün cesaretim bundan ibaret görünüyordu. Eve dönmek zorundaydım, o yüzden fazla kalamazdım. Onu görmek, ona dokunmak ve sözcüklerimi vermek güzeldi.

Bahçe kapısına geri döndüğümüzde elini öpüp oradan ayrıldım.

“Hafta sonu görüşür müyüz?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

“Seni ararım,” dedi ve yola koyuldum.

Eve döndüğümde, Steve’i öndeki verandada oturmuş beni beklerken görünce şok oldum.

“Daha ne kadar burada oturmak zorunda kalacağımı me-

rak ediyordum,” diye patladı beni görünce. “Bir saattir buradayım.”

Ona yaklaştım. “Ne? Neden geldin?”

“Gel,” dedi, ayağa kalkarak. “Benim eve gidelim.”

“Önce içeri girip...”

“Ben onlara söyledim bile.”

Steve arabasını sokağın ilerisine park etmişti. Bindikten sonra pek bir şey konuşmadık. Radyoyu açtım ama çalan parçayı hatırlamıyorum bile.

“Bütün bunların anlamı ne?” diye sordum. Ona baktım ama gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bir süre sorumu duyup duymadığını merak ettim. Bir ya da iki saniye beni süzdü ancak hiçbir şey söylemedi. Hâlâ bekliyordu.

Arabadan indiğimizde, “Tanışmanı istediğim biri var,” dedi ve kapıyı çarparak kapadı. “Daha doğrusu onun seninle tanışmasını istiyorum,” dedi.

Merdivenlerden çıkıp eve girdik. Boştu.

“Duşta olmalı,” dedi Steve. Gidip kahve hazırladı ve önüme bir fincan koydu. Kahve, içindeki görüntümle birlikte girdap gibi dönmeye devam ediyor ve beni aşağı doğru çekiyordu.

Bir an, evdekilerin nasıl olduğuna dair standart soru ve cevap konuşmasını yapacağımızı düşündüm ama bunu yapacak gibi görünmüyordu. Zaten az önce bizim eve gittiği için kendi gözleriyle görmüştü. Muhabbet uydurmak Steve’in tarzı değildi.

Bir süredir maçlarını izlemeye gitmiyordum, o yüzden durumu sordum. Tam anlatıyordu ki, Sal banyodan çıktı, hâlâ saçlarını kuruluyordu.

“Selam,” dedi bana.

Başımla selamını alıp yarım yamalak gülümsedim.

İşte o zaman Steve ayağa kalkıp önce bana, sonra ona baktı. Şüphelendiğim gibi, Sal’e benden ve Rube’dan bahsettiğini bir anda anladım. Bir sebepten, bunu Hurtsville’deki bankta otururken düşünmüş ve adeta Steve’in tok sesiyle kardeşlerini nasıl inkâr ettiğini duymuştum. Şimdi olayı baştan alıyor, en azından düzeltmeye çalışıyordu.

“Ayağa kalk,” dedi.

Kalktım.

“Sal,” dedi. Sal bana baktı. Steve konuşmaya devam ederken ben de Sal’e baktım. “Bu benim kardeşim, Cameron.”

Sal’le tokalaştık.

Benim çocuksu, kaba elim.

Onun parfümlü sabun kokan pürüzsüz, temiz eli. Asla gitme şansımın olmadığı otellerin odalarında olduğunu düşündüğüm sabunlardan.

Gözlerimin içine baktı ve ben artık Cameron’dım, Steve’in ezik erkek kardeşi değil.

Daha sonra eve dönerken, Steve’le ben biraz havadan sudan konuştuk. Tam bir şeyler söylerken araya girdim ve bıçak gibi keskin sözlerle lafını böldüm. “Sal’e ilk kez Rube

ve benden söz ederken ezik olduğumuzu söyledin. Bizden utandığını söyledin, değil mi?” Büyük çaba göstersem de, sesim hâlâ sakindi ve en ufak bir suçlama emaresi yoktu.

“Hayır.” Araba evin önüne gelip durdurduğunda inkâr etti.

“Hayır mı?” Gözlerindeki utancı okuyabiliyordum ve ilk kez bu utancın sadece kendi adına olduğunu görüyordum.

“Hayır,” diye onayladı ve sanki sindiremediği bir öfkeyle bana baktı. “Sen ve Rube değil,” diye açıkladı. İfadesi kırgındı. “Sadece sen.”

Tanrım.

Tanrım, diye düşündüm ve ağzım açık kaldı. Sanki Steve uzanmış ve nabzımı çekip almış gibiydi. Kalbimi avuçlarında tutuyor, sanki görebiliyormuş gibi gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Çarpıyordu.

Önce büzülüyor, sonra tekrar diriliyor, adeta kollarından aşağı kanlar süzülüyordu.

Bütün yapabildiğim emniyet kemerini çözüp kalbimi geri almak ve olabildiğince hızlı kendimi arabadan dışarı atmaktı.

- Steve peşimden geldi ama artık çok geçti. Ben verandaya doğru ilerlerken peşimden gelen ayak seslerini duyuyordum. Sözcükler ayaklarının dibine düştü.

“Cam!” diye seslendi. “Cameron!” Sesindeki çılgılığı

duyduğumda neredeyse içeri girmiştim. “Üzgünüm. Ben...”
Sesini daha da yükseltti. “Cam, hata ettim!”

Kapıdan girip kapadım ve sonra dönüp arkama baktım.

Pencerenin önünde Steve’in gölgeler içindeki silueti görünüyordu. Sessiz ve hareketsiz, ışığa yaslanmıştı.

“Hata ettim.”

Tekrar söyledi ama sesi bu kez daha cılız çıkıyordu.

Ürpertici bir dakika geçti.

Çözüldüm.

Yavaşça ön kapıya yürüyüp açtım ve tel kapının diğer tarafındaki ağabeyime baktım.

Biraz bekleyip konuştum. “Unut gitsin,” dedim. “Önemli değil.”

Hâlâ canım yanıyordu, ama dediğim gibi, önemi yoktu. Daha önce de kırılmışım ve yine kırılacaktım. Steve, benim düşündüğü ezik kişi olmadığımı Sal’e göstermek istediği için pişman olmalıydı. İspatladığı tek şey, bir zamanlar benim umutsuz vaka olduğumu düşünmüş olmasıydı. Sadece *benim*.

Çok geçmeden de sözleri beni bıçak gibi yaralamıştı.

Bir duyguyla sarsıldım ve bağlarımdan kurtuldum. Bütün düşüncelerim, beni terk etmeyen kimsesiz bir cümleye ulaşana kadar zincirlerinden boşandı.

Sözcüklerim ve Octavia.

Cümle buydu.

İçimde sendeliyordu.

Beni kurtardı ve neredeyse fısıldayarak, “Kafana takma, ağabey. Sal’e benim ezik olmadığımı söylemene gerek yok,” dedim. Aramızda hâlâ tel kapı vardı. “Bunu *bana* söylemene de gerek yok. Ne olduğumu biliyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Belki bir gün, sana kendimle ilgili daha fazla şey anlattırım, ama şimdilik bekleyip görmek daha iyi. Olacağım şeyin henüz yanına bile yaklaşmadım ve...” İçimi bir duygu kapladı. Her zaman hissettiğim bir duygu. Duraksadım ve gözlerini yakaladım. Bakışlarım kapının içinden geçerek onu hapsetti. “Bir köpeğin ağladığını hiç duydun mu, Steve? Anlarsın ya, öyle yüksek sesle ulur ki, tahammül edemezsin?” Başıyla onayladı. “Bence, açlık başlarına vurduğu için öyle uluyorlar ve benim her gün içimde hissettiğim şey bu. Bir şey olmak için çok açım, *biri* olmak için. Beni duyuyor musun?” Duyuyordu. “Asla eyvallah etmeyeceğim. Ne sana. Ne de başkasına.” Bitirmiştım. “Ben açım, Steve.”

Bazen söylenebilecek en iyi sözcüklerin bunlar olduğunu düşünüyorum.

“Ben açım.”

Sonra kapıyı kapadım.

- Çarparak değil.

Zaten ölmüş olan bir köpeği yaralayamazsınız.

KÖPEKLER AĞLADIĞINDA

Ağlayan bir köpek görmüştüm.

Rüzgârın toprağı parçalamaya çalıştığı ve bir fırtınanın dönerek gökyüzüne doğru yükseldiği akşamlardan biriydi. Tepemde şimşekler çakıyor, gök gürliyordu.

Tehlikeli, ıssız şehirde patileriyle ve pençeleriyle sessizce tıpırdayarak yürüyen köpek dışında sokak boştu. Öylece durmuştu, umutsuz ve aç görünüyordu; ve başladı...

Derken bütün tüyleri en dipten ucuna kadar vahşice dikildi. Yüreğinin derinliklerinden, içgüdüsünün verdiği bütün güçle ulumaya başladı.

Gök gürültüsünden daha yüksek sesle uluyordu. Şimşekten ve rüzgârdan da daha yüksek.

Başını sonsuz gökyüzüne çevirmiş açlık uluyordu ve bu duygu benim içime işliyordu.

Bu benim açlığımı.

Benim gururum.

Gülümsedim.

Şimdi bile gülümsüyorum ve gözlerimde hissediyorum, çünkü açlık çok güçlü bir şey.

Telefon çalıyordu. arşamba akşamı. Saat yediyi henüz geçmişti.

“Alo?”

“Ruben Wolfe?”

“Hayır, ben Cameron.”

“Bak ne diyeceğim,” diye devam etti telefondaki kötü niyetli ses. “Benim için onu çağırır mısın?”

“Elbette, kim arıyor?”

“Hiç kimse.”

“Hiç kimse mi?”

“Bak ahbap, ağabeyini telefona çağır, yoksa senin de defterini düreriz.”

Afallamıştım. Telefonu önce uzaklaştırıp sonra tekrar kulağıma dayadım. “Çağırıyorum. Bir dakika bekle.”

Rube, Şıfıntı Julia’yla birlikte bizim odadaydı. Kapıyı alıp içeri girdim.

“Ne?” dedi Rube. Beni gördüğü için mutlu olmamıştı,

Julia da öyle. Üstünü düzeltmeye çalışıyordu.

Odaya bir adım daha attım. “Telefonda biri var.”

“Bana mı?” diye sordu Rube.

Başım la onayladım.

“Kimmiş peki?”

“Sekreterine benzer bir halim var mı? Kalk ve telefona bak.”

Rube şaşkınlıkla bana bakıp isteksizce ayağa kalkarak dışarı çıktı ve beni Şırfıntı Julia’yla yalnız bıraktı.

Şırfıntı Julia: “Selam, Cam.”

Ben: “Selam, Julia.”

Gülümseyerek yaklaşan Şırfıntı Julia: “Rube, benden pek hoşlanmadığını söylüyor.”

Uzaklaşan ben: “Rube sana istediğini söylemekte özgür.”

Hiç umursamadığımı hisseden Şırfıntı Julia: “Doğru mu?”

Ben: “Şey, açıkçası bilmiyorum. Rube’un ne yaptığı üzerime vazife değil... ama telefondaki her kimse onu öldürmek istediğini biliyorum ve senin yüzünden olduğuna dair bir his var içimde.”

- Gülen Şırfıntı Julia: “Rube yetişkin bir çocuk. Başının çaresine bakabilir.”

Ben: “Bu doğru ama aynı zamanda benim ağabeyim ve tek başına canını yakmalarına izin verecek değilim.”

Şırfıntı Julia: “Bu ne asalet.”

Rube söylenerek içeri geldi, “Neden söz ettiğini anlamıyorum, Cam. Telefonda kimse yok.”

“Sana söylüyorum,” dedim, Rube’u antreye çekeştirerek. Dışarı çıktığımızda ona fısıldadım. “Bir herif vardı, Rube. Ve sesinden seni öldürmek istediği anlaşılıyordu. O yüzden, telefon tekrar çalarsa, kendin aç.”

Telefon tekrar çaldı ve bu kez Rube koşarak odadan çıkıp telefona cevap verdi. Yine yüzüne kapadılar. Üçüncüde Rube telefona doğru hırladı. “Konuşmaya başlasan nasıl olur? Ruben Wolfe’u istiyorsan, buradayım. Hadi, konuş!”

Diğer taraftan cevap veren yoktu ve o akşam telefon bir daha çalmadı ama Julia gittikten sonra Rube’un biraz dalgın olduğunu görebiliyordum. Ruben Wolfe’un olabileceği kadar endişeliydi çünkü hiç kuşkusuz, en az benim kadar o da bir şeylerin yaklaştığını biliyordu. Odada bana baktı. Göz göze geldiğimizde, bakışlarıyla bana bir kavganın yaşılaşmakta olduğunu söylüyordu.

Yatağının üstüne oturdu.

“Sanırım içindeki şu kötü his doğru söylüyordu,” diye başladı. “Julia hakkında. Kesinlikle beraber olduğu son herif.” Rube korkmamıştı çünkü ikimiz de başının çaresine bakabileceğini biliyorduk. Mahallemizdeki en sevilen ama aynı zamanda en çok korkulan kişilerden biriydi. Şu andaki tek sıkıntı, hiçbir şeyin kesin olmamasıydı. Sadece bir histi

ve Rube'un da aynı şeyi hissettiğinin farkındaydım. Kokusunu alabiliyordum.

"Şu kıza adam hakkında bir şey sordun mu?"

"Julia'ya mı?"

"Evet."

"Pek parlak biri olmadığını, ama çok arkadaşı ve çok zamanı olduğunu söylüyor. Yaklaşık bir yıl beraber olmuşlar."

"Ve kız öylece kalkıp onu terk etmiş, öyle mi?"

Rube şöyle bir baktı. "Öyle denebilir."

"Senin için mi? Adamı *senin* için terk ettiyse, gerçekten suratsız hergelenin teki olmalı."

"Ukalalık etme," diye hafiften uyardı. "... adama fırça atmayı düşündüm ama bunun sonu genelde kötü olur. Mahallenin yarısını toplayıp peşine düşerler."

Bir süre sessiz durduk. İkimiz de bu konuyu düşünüyorduk.

"Bir şey olursa," dedim sonunda, "her zaman yanımdayım, tamam mı?"

Rube başıyla onayladı. "Teşekkürler, kardeşim."

Telefon ertesi akşam ve ondan sonraki akşam yine çaldı.

Cuma akşamı üçüncü çalışında Rube ahizeyi kapıp haykırdı. "Ne?!"

Sonra sessizleşti.

"Tamam." Duraksadı. "Tamam, üzgünüm." Bana bakıp omuzlarını silkti. "Veriyorum." Ahizeyi uzaklaştırıp ağız kıs-

mını kapadı. “Telefon sana.” Düşünceli bir halde telefonu bana doğru uzattı. Aklından ne geçiyordu?

“Alo?”

“Benim,” dedi. Octavia’nın sesi telefonda uzanarak beni alıp götürdü. “Yarın çalışıyor musun?”

“Dört buçuğa kadar.”

Bir an düşündü. “Belki, döndüğünde birlikte bir şeyler yapabiliriz. Eski bir sinema salonu var. Galiba *Kızgın Boğ’a*’yı oynatacaklar,” dedi. Konuşması yumuşak ama etkiliydi. Sesi heyecandı. Sesi ürperti-ydi.

Gülümsedim. Elimde değildi. “Elbette.”

“Dört buçuğu geçer geçmez orada olacağım.”

“Tamam, görüşürüz o zaman.”

“Kapatmam gerek.” Veda bile etmeden sözümü kesti. “Gözüm saatte,” dedi ve gitti.

Telefonu kapadığımda, Rube tahmin ettiğim şeyi sordu.

“Kimdi o?” Elmasından bir ısırık aldı. “Se-i tanıdık geldi.”

Yaklaşp mutfak masasına oturdum ve yutkundum. Soluk almaya odaklandım. O an gelip çatmıştı. Buraya kadardı, söylemek zorundaydım. “Octavia’yı hatırlıyor musun?”

Sessizlik oldu.

Musluk su damlattı.

Evyenin içinde infilak etti.

Ne söylediğimi idrak ettiğinde, Rube ikinci bir ısırık almak üzereydi.

Başını yana eğdi. Ağzındaki lokmayı yuttu ve ben, *of hayır, şimdi neler olacak?* diye düşünürken o kafasmda hesap yapmaya başladı.

Bir şey oldu.

Rube gidip musluğu sıktı, sonra dönüp dedi ki, “Pekâlâ, Cam...” Güldü.

Bu gülüş iyiye mi işaretli, kötüye mi? İyi mi, kötü mü? Karar veremedim. Bekledim.

“Ne?” diye sordum. Daha fazla dayanamayacaktım.

“Anlat bana.”

Gergin bir halde, ona olanları anlatmaya başladım. Glebe’deki evin önünde bekleyişimi. Octavia’nın ortaya çıkışını. Treni ve oraya gidişimi. Deniz kabuğunu ve...

Rube, “Tamam, Cam,” dedi ama yüzündeki ifadeden emin değildim. “Şu Octavia...” Artık başını iki yana sallıyordu. “Ona tanrıça gibi davranacaksın, değil mi, Cam?”

Gülümsedim, ama dişlerimi göstermeden. Çok kolay olmuş gibiydi.

Rube sorusunu tekrarladi. “Değil mi, Cam?” Çünkü ikimiz de cevabı biliyorduk. Rube’un tepkisinden hâlâ emin olmadığım halde, bu kez gülümsememi saklamadım. Rube da mutlu görünüyordu ama dürüst olmak gerekirse Rube, ne düşündüğünü merak etmenize izin verecek tiplerden değildi. Biraz güldü ve ben bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. Beraber mutfakta dururken Sarah geldi.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Ne sırtıp duruyorsunuz? Sanki *Scooby Doo*’nun bir bölümü yeni bitmiş gibi görünüyor.”

Rube ellerini çırttı. “Şunu duyana kadar bekle,” diye adeta bağırdı. Bilmiyorum, çok zorluyor gibi görünüyordu. “Octavia’yı hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“Pekâlâ.” Şimdi daha durgun gibiydi. “Onu tekrar göreceksin gibi, çünkü...”

“Biliyordum!” diye araya girdi Sarah. Parmağını bana uzattı. “Bir kız olduğunu biliyordum seni küçük piç ve bana hiçbir şey söylemedin!” Sarah’nın böyle sırtıttığını hiç görmemiştim. “Bekle!” dedi ve yaklaşık otuz saniye sonra elinde polaroid kamerasıyla dönüp Rube’la benim evyeye yaslanmış bir pozumuzu çekti.

“Tekrar gülümseyin, hadi,” dedi. Gülümsedik.

Fotoğrafın oluşmasını beklerken etrafında toplandık ve çok geçmeden Rube’un saçlarıyla benim yü.üm kabaca ortaya çıkmaya başladı. Elma hâlâ Rube’un elindeydi ve ikimizin de üzerinde eski kot pantolonlarımız vardı, Rube iş atletini giymişti, bense eski yağmurluğumu üstüme geçirmiştim. O halde oraya öylece yaslanmış duruyorduk. Son derece doğru görünüyordu, ikimizin de yüzüne birer tebessüm nakşedilmişti.

Görünüyordu...

Sarah fotoğrafı kendine yaklaştırdı.

“Bu resmi sevdim,” dedi hiç düşünmeden. “İki kardeş gibi duruyor.”

Kardeşlerin görünmesi gerektiği gibi, diye düşündüm ve hepimiz fotoğrafa bakmayı sürdürdük. Musluk damlamaya devam ediyor, evyenin içinde daha küçük patlamalar oluşturunuyordu.

“Bırak biz de bakalım,” diyen Rube fotoğrafı Sarah’nın elinden kaparak. O anda biliyordum. Bir şekilde biliyordum.

Davranış biçiminden.

Gözlerini fotoğrafa kilitleme biçiminden.

Ağabeyimin her şeyi berbat etmek üzere olduğunu biliyordum.

Son birkaç dakika boyunca, *geliyorum*, diyordu ve işte gerçekleşiyordu. Durumla ilgili sessiz bir öfke onu bütünüyle ele geçirmişti. Bütün bu olanlardan hoşlanmadığına karar vermişti. Octavia ve Cameron, Rube’a göre doğru değildi. Aklına yatmamıştı. Ters bir şeyler vardı. Artık gözlerinden okuyabiliyordum. İçimden bir ses, buna son vereceğini söylüyordu.

Gülümsedi ama artık gerçek değildi. Ağzını alay etmek için açmıştı, “Evet, ablacığım. Gerçekten harika bir kare.” Sanki kendi çekmiş gibi Sarah’ya gösterdi. “Benim ve genç Artıkçı’nın süper bir pozu, değil mi?”

Sarah’nın kafası karışmıştı. “Artıkçı mı?” diye sordu, benim içim çökerken.

“Kesinlikle,” diye güldü ağabeyim. Hâlâ fotoğrafa bakıyordu. Endişemin ötesine geçip kulaklarıma yumruk gibi inen sözlerini güçlükle duydum. “Kesinlikle, ablacığım,” diye açıkladı. “Artıkçı; kızları ben bulurum, artıkları Cam toplar...”

Sarah’nın o anda bana baktığını hatırlıyorum.

Rube beni sadece birkaç cümleyle bitirmişti. Haftalar sonra, bunu *aslında* neden yaptığını keşfetmiştim ama şu anda sadece yapabildiği için yapmış gibi görünüyordu; çünkü bu evde kızları tavlayan kişi oydu, ben değildim. Cameron değildi. Özellikle, daha önce onunla birlikte olan bir kızı.

Bu bozgunla mutfak zemini ayaklarımın altında açıldı, yukarı uzanan eller beni aşağı çekmeye başladı. Sarah, Rube’un elindeki fotoğrafı çekip alırken kendi kendime, *sakin ol*, dedim. Yüzünden yavaşça ve acıyla yaralı bir görüntü geçti, tekrar bana baktığında öfkemin kabarmaya başladığını hissettim. Beni tamamen ele geçirdiğinde, bozgundan sıyrılıp ayağa kalktım ve ağabeyimin önünde durup yüzüne baktım.

İfadesini okuyabiliyordum. Önümde biçimleniyordu.

“Gerçek bir pisliksin,” dedim. Sesim bana benzemiyordu, normalde içimde bu kadar saldırganlık olmazdı. “Bunu biliyor muydun?”

“O halde pisliğin artıklarını topladığını hatırlatırım,” diye cevap verdi. “Ben olmasam, sen bir hiçsin.” Buraya kaddardı. Bütün gereken buydu. Ağabeyimin üstüne atılıp onu yere indirdim. Arka planda Sarah’nın çığlıklarını duyabili-

yordum. Kulaklarımdaki akım yüzünden ne dediğini bile anlamıyordum. Birden masadaki fincanların, tabakların ve çatalların sessizce mutfak zemininde parçalandığını gördüm. Hemen ardından sırtım yere yapıştı. Benden daha hızlı, daha güçlü olan Rube beni mıhlamıştı. Gördüğüm bir sonraki şey, yaklaşan yumruğuydu. Tam gözümün altında yüzümle buluştu ve her yer sarsıldı. Tavanın ortadan ikiye ayrıldığını sandım. Tekrar birleşip yerine oturduğunda, bu kez ağabeyimin defalarca inen yumruğuyla parçalara ayrıldı. Dizleri omuzlarımda yanıyordu. Gözleri beni didik didik ediyordu. Saçları yüzüne dökülürken artık hamura dönüşmüştüm ve hiçbir şey hissetmiyordum.

“Kes şunu!” diye haykırıyordu Sarah. Dışarı çıkıp koşarak bir kova dolusu suyla geri dönmüştü. Rube tam benim üstümden çekilirken suyu boşalttı. Dondurucu su üstüme çarparken güzel buzlu bir battaniye gibi beni sardı. “Pislik!” diye bağırarak Sarah kovayı Rube’a fırlattı. Rube umursamadan çıkıp gitti.

Tam odayı terk ederken parmağını bana doğru uzattı.

“Bu arada, senin *zorun* ne?” dedi duyarsızca. “Kendi başına hiçbir şey bulamadın, değil mi?” güldü. “Tanrım! Daha önce ağabeyinin bulduğu kızları toplayamazsın. Bu adilik! Sıçır batırdın, seni kahrolası ucube!” Öfkeli, sert, korkunç bir kahrkaha attı. “İşimiz bitince sana Julia’nın numarasını vereyim mi? İster misin?” sonunda kapıyı arkasından çarparak gitti.

Ya ben?

Mutfak zeminine yayılmışım.

Yaralı. Islak.

Dövülmüş.

Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Her şey gerçeküstü görünüyordu.

Kendime, *bu gerçekten oldu mu*, diye sordum ama şişmeye başlayan ve ağrıyan yüzüm gerçek olduğunun kanıtıydı. Kuşku ve şok kalkmamı engelliyordu, ona söylemekten hep çekinmişim ve en büyük korkularım gerçek olmuştu. Bu korkular beni artık ayakları altında ezebilirdi.

Yavaşça çevreme bakındım.

Mutfak zemini, suyla, çanak çömlekle ve muhtelif artıklarla kaplıydı.

PARÇALAR

Bazen sadece bulutlar varmış gibi görünüyor.

Bu akşam bulutlar tepemde asılı, gökyüzünde somurtuyorlar. Sözcükleri yazmamı seyreliyorlar. Onları okuma zahmetine katlandıklarını bile düşünmüyorum.

Kendimi, önümde yere kırık parçalar atılmış bir odada hayal ediyorum.

Onlara doğru yürürken, ne oldukları hakkında bir fikrim yok. O yüzden korkuyla yaklaşıyorum. Adeta yapboz parçaları gibi yere saçılmışlar. Yaralı görünüyorlar.

Çömelerek ayağımın dibindeki parçaları topluyor ve onları bir araya getirmeye başlıyorum.

Birleşen parçalar yavaş yavaş şekil almaya başlıyor. Sonunda görüyorum.

Yerdeki parçalar.

Benim parçalarım.

Ertesi akşam Octavia'yla çıkmadım.

Tam söylediği saatte geldi ama yüzümü gördüğü anda neler olduğunu anladı. Gözümün çevresinde elmacıkkemiğine doğru inen şişmiş mavi bir halka vardı. Öndeki veran-
daya geldiğinde gözlerini benden kaçırdığını hatırlıyorum. Bedeninin onu takip etmesi uzun sürmedi.

Selam yoktu.

Ya da bir incelik.

Orada durup eline dokunmak istedim ve kız, “Yoksa...” dedi.

Yoksa.

Bütün yapabildiğim, yarım kalan soruyu başımla onay vererek cevaplamaktı. Bu acıyı görmezden gelme çabasıydı. *Yoksa Rube mu yaptı?* Asıl sormak istediği soru buydu.

Ayaklarına baktı.

Çok net hatırlıyorum, ayaklarının basamaklardan geri gitmesini ve vücudunu bahçe kapısına taşımasını.

“Üzgünüm, Cam,” dedi. Sözleri çekingendi. “Çok üzgünüm. Tahmin etmeliydim.” Ağabeyimle arama girmesinin verdiği acı açıktı. İfadesi bunu gayet iyi yansıtıyordu. Yüzü neredeyse yere düşmüştü. Oysa önceki akşam Rube’la arama girenin sadece o olmadığını bilmiyordu. Farklı olduğumuz her şeydi söz konusu olan. Rube’un daima kazanan olması ve benim artık ezik olmayı kabullenmememdi. Onun kızlara davranış biçimiyle, benim davranmayı *istediğim* biçimdi. Bütün hayatımı Rube’un gölgesinde yaşadığım halde, bu hayata dokunmayı bile beceremediğim gerçeğiyle yüzleşmemdi. Evet, sanırım her şeydi.

“Lütfen,” diye seslendim arkasından, sesimin viyaklar gibi çıkmasından korkarak. “Octavia, gitme.”

Fakat gitti.

Bahçe kapısından çıktı ve kendini sokağa attı. Yarı koşarak. Yarı yürüyerek. Her adımında panik vardı ve her adımın sesi, daha önce yaşanan her şeyi siler gibiydi. Yüzüne kendini feda etmeye hazır bir ifade yerleşmişti. Rube ve benim iyiliğim için, istediği ya da ikimizin istediği her şeyden bir anda vazgeçmeye hazırdı. Hızla uzaklaştı ve benim tepkilerim ona yetişemeyecek kadar yavaştı.

- *Bu kadar çabuk olabilir mi, diye düşündüm. Her şey bu kadar hızlı yanıp kül olabilir mi? Rube yüzünden beni çiğneyip geçebilir mi?*

Bu gerçeklik tepemde dönüp duruyordu. Tıpkı bir virüs

gibi. Aklımdan her geçirdiğimde daha güçlenerek geri geliyordu. Birkaç dakika içinde en az yüz kere tekrarlamıştım. Sözleri, yüzü. Yumuşak, dökülen adımlarının zalim sesi.

Nasıl bu kadar çabuk olabilir, diye sordum bir kez daha, ama cevap bulamadım. Daha bir hafta önce bana ait her şeyi istiyordu. Beceriksizliklerimi bile seviyordu, kulede camekâna yaslanamayışım gibi. Deniz kabuğunu ve sözcüklerimi seviyordu. Artık hepsi yok olmuştu. Oysa bu akşam için kamda ne kadar çok şey canlandırmıştım.

Soğuk bir sokakta birlikte yürüyecektik, sıcacık.

Boş bir sinema salonunda, sadece ikimiz.

Gülecektik.

Sohbet edecektik.

Octavia'nın evine giden treni beklerken metroda oturacaktık.

Gelip bekleyen, sonra tekrar giden trenleri sayacaktık. Onun treni gelip yola çıktığında çok mutlu olacaktık. Orada duracak, Octavia Ash'i bu kadar mutlu edebildiğim için kendimle gurur duyacaktım...

Öndeki verandadan esen buz gibi rüzgâr yüzümü yaladığında hepsi silinip gitti.

Birkaç dakika sonra, *gerçek* gerçeklikte, arkamdaki kapı hızla kapandı ve Rube dışarı çıktı. Bir an bakiştık ama hiçbir şey söylemedik. Bütün gün çalışırken de hiç konuşmamıştık. Babam, yüzümün halinden dolayı kavga ettiğimizi biliyordu

ama olayın dışında kalmayı tercih etmişti. Daha önce de kavga etmiş ve atlatmıştık, ancak bu kez emin değildim.

Orada, verandanın karanlığında otururken, Rube sadece basamakları inip sokağa çıktı. Tıpkı Octavia gibi. Gittiğinde, ikisinin de dönüp bana bakmadığını fark ettim.

Gece soğuktu ama marazi bir keyifle uzun süre orada kaldım. Rüzgâr sertleşerek yüzümü tokatlamaya başladı. Ceketimin cepleri bile keskin ayazdan nemlenmişti.

Bir kızla dışarı çıkabileceğim ilk akşamdı ve verandanın ötesine bile geçememiştim.

Sonunda, içeri girdim.

Bay ve Bayan Wolfe'la birlikte televizyon seyrettim ama hiçbir şey duymadım ve görmedim. Onlar bir şeye güldüklerinde bunaldım.

Çok geçmeden, Rube'la paylaştığım odaya döndüm ve pencerenin önünde duvara yaslanıp oturdum. Karanlıkta. İtiraf etmek istemesem de gözyaşlarım aşağı inerken yüzümü yakıyordu. Kapı çaldığında onları silme gereği bile duymadım.

Bir şey söylemedim.

Kapı tekrar çaldı, ama bu kez Sarah içeri girip lambayı yaktı. Işığın acıyla gözlerimi tutuşturmasına izin verdim.

“Dışarı çıkmadın mı?” diye sordu.

Yavaşça başımı iki yana salladım.

“Neden?”

“Yüzümü gördü.” Sesim uyuşuktu. “Rube’la kavga ettiğimi anladı.”

“Hepsi bu mu? Öylece gitti mi?”

“Koşarak,” diye dikkat çektim.

“Anlıyorum...”

Bir süre konuşmadan durduk ama Sarah odanın diğer ucunda karşıma oturdu. Sadece oturduk, bakışarak. İtiraf etmeliyim ki yanımda biri olması bir şekilde hoşuma gitmişti. Ayağa kalktığı anda yanıma geldi ve bana elini uzattı.

“Hadi,” dedi. “Sana bir şey göstereceğim.”

İhtiyatla elini tutup ayağa kalktım, onu takip ederek odadan dışarı çıktım, koridoru geçtim ve odasına girdim.

“Kapıyı kapat,” dedi.

Söyleneni yaptım.

Yatağını kaldırıp altından büyük, spiralli bir defter çıkardı. İçinden birkaç polaroid düştü. Kavgadan önce mutfakta çektiği, Rube’la benim bulunduğum fotoğrafı katıma çekti.

“Otur.”

Bir kez daha söyleneni yaptım ve ablam Sarah Wolfe’un özel hayatı gözlerimin önüne serildi. Yaprakları çevirmeye başladı. Her sayfada ya bir taslak, ya bir çizim ya da tamamen bitmiş karakalem bir eser vardı. Evimizin, ailemizin ve sokağımızın taslakları vardı. Süpermarkette çocuklarını çekeştiren annelerin, trenlere hücum eden insanların, Elizabeth Sokağı’nda domino taşları gibi dizilmiş arabaların ve mut-

fakta ısıtılan yemek kalıntılarının taslakları vardı.

Defteri bana verdi, çizimlerin gücüne ve yarattığı duyguya şaşkınlıkla bakarak sayfaları çevirmeye devam ettim.

İş dönüşü panelvandan inen babam.

Bir akşam kanepede yorgunluktan uyuyakalan Bayan Wolfe.

Yağmurda, sokakta mücadele veren isimsiz biri.

Sayfalarca.

Ancak birkaç dakika sonra konuşmayı başarabildim.

“Muhteşemler,” dedim.

“Devam et,” diyerek başıyla işaret etti. “Otuz sekizinci sayfaya git.”

Doğru yere ulaşana kadar pek çok sayfa çevirdim.

O sayfada ben vardım. Renkli kömür kalemle çizilmişti, mavi bir takım içinde, kırmızı kravat ve siyah pabuçlarımla duruyordum. Yüzüm kirliydi ama başım dikti ve hiç kuşkusuz saçlarım feciydi, darmadağınikti ve gökyüzüne doğru dimdik yükseliyordu. Yine de en önemli kısmı ellerimdeki bir çift kırmızı boks eldiveniydi.

Cameron Wolfe.

Mavi bir takım elbise ve boks eldivenleriyle...

“Bunu sevdim,” dedim ablama.

“Evet,” dedi. “Peki, ne anlama geldiğini biliyor musun, Cameron?” Yüzünde herhangi bir tebessüm yoktu. Ciddiydi. “Sana ne anlama geldiğini söyleyeyim mi?”

“Takım ve eldivenlerin mi?”

“Evet.”

Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Söyle.”

Cevap verdi. “Pekâlâ, her şeyden önce, rezilsin. Kendini hep böyle gördün; rezil, sefil, değersiz.” Takım elbiseyi işaret etti. “Takımın bize söylediği, artık bu kadarı yeter. Daha iyi olmayı o kadar çok istiyorsun ki, acı veriyor... Haklı mıyım?”

Dilimi yutmuş gibi başımla onayladım.

“Sonra eldivenler.” Sarah güçlü ve kendinden çok emin-di. “Eldivenler, amacına ulaşmak için, o kişi olmak için daima savaşacağını gösteriyor.” Artık daha kararlı konuşuyor, sözleri bana doğru akıyor ve içime işliyordu. “Fakat sana bir şey söyleyeceğim, Cam. O kızı hâlâ istiyorsan ve her şeyi olduğu gibi bırakırsan... O kızın yürüyüp gitmesine izin verirken, bu eldivenleri sileceğim ve yerine biçimsiz eller çizeceğim. Hatta ellerini kesmek üzere olduğunu gör tereceğim.” Son sözleri çok acımasızdı. “Anladın mı?”

Sessizce onayladım.

“Onu hâlâ istiyor musun?” dedi.

“Elbette.” Başka cevap yoktu.

“O halde,” diye devam etti, “Rube ya da başkasının sana ne yapman veya ne olman gerektiğini söylemesine izin verme. Başkalarının, kendi sefil hayatlarını kolaylaştırmak için ne istediğini önemseme. *Kendin* ne istiyorsan onu yap,

Cam. Anlıyor musun?"

Son kez başımla onayladım.

"Şimdi, kapıyı arkandan kapat." Bu kez gülümsüyordu.

Kapıya doğru yürüdüm ama yarı yolda geri dönüp ablama eğildim ve onu yanağından öptüm. Sonra dışarı çıktım.

"Hey, Cam," diye seslendi ben kaybolmadan önce. Döndüm. "Yazmaya devam et..."

Ona yaklaştım. "Ama nasıl..."

Vazgeçtim, başımla onayladım ve koridora çıktım.

KORİDOR

Eğer içimde sokaklar varsa, koridorlar da olmalı.

İçeri doğru yürüyüşe çıkıyor, odaları ve dolapları geçiyor, daha önce gitmediğim karanlık bir koridor buluyorum. Kapısı yok, doğruca içeri giriyorum. Bir ip var, çekince aydınlatmaya yetecek kadar ışık yanıyor.

Koridor artık ısıldıyor ama gözlerimi acıtmayacak kadar loş.

Yürürken, yavaşça iki yanıma bakıyorum ve bunun ezikler koridoru olduğunu anlıyorum.

Duvarlarda ablam Sarah Wolfe'un görüntüleri asılı. Defterinden alınmış fotoğraflar ve çizimler... Sokaktaki insanlar,

annem ve babam, alışveriş derdine düşenler. Hepsi kendince hayat mücadelesi veren kişiler.

Yol boyunca hepsini inceliyorum.

Ben onlara bakıyorum. Onlar da bana.

... koridorun sonunda, bir ışık var. Buradaki ışıktan çok daha parlak ama göz kırpmıyor. Hatta sanki dikkatimi çekmek için aksıyor.

Aksak ışığa doğru yürüyorum. Az önce koridorda gördüğüm her kişiyi, her görüntüyü hatırlayacağıma yemin ediyorum.

Işık beni bekliyor ve kuşkuyla ona yaklaşıyorum.

Bütün olanlardan sonra, o gece uyumama imkân yoktu. Bir an Octavia'nın evine gitmeyi düşündüm ama bekleyip onu ertesi gün limanda bulmaya karar verdim.

Televizyonda eski bir film vardı.

Sersemleyinceye kadar filmi seyredip kendimi yatağa attım.

Daha önce birkaç sözcük yazıp yatağımın altına tikiştirmiştim ve ben uzanmış tavana bakarken, sanki yukarı tırmanıp üstüme çıktılar.

Rube yorgun argın döndüğünde geç olmuştu. Pabuçlarını ayağından çıkardıktan sonra onlara takılıp tökezledi ve yatmadan önce, gelip kısa bir süre tepemde dikildi. Gözlerim kapalı olduğu halde ağabeyimin varlığını hissediyordum.

Gözlerini kapalı tut, dedim kendime. Ona bir şeyler söylemek üzereydim ki, aklıma mutfak ve kavga geldi. Yumruklar ve sözcükler. Bir nefret duygusu yatağa girdi, hareketsiz ve sessiz kalmamı, saldırgan gidene kadar beklememi fısıldadı.

Saldırgan.

Ağabeyim hakkında böyle düşünmek üzücüydü ama bir anda sahip olduğum tek fırsatı benden koparıp almıştı.

Bir kıza dokunmak.

Bir kızla beraber olmak...

“Selam Artıkçı,” diyeceğini düşündüm ama bir şey söylemedi.

Sadece orada durdu.

Şimdi bile, o anda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Ellerini uzatıp beni uyandırmak, bana kardeşim, diyerek özür dilemek mi istemişti? Veya neden kendi başıma bir kız bulamadığımı sormak mı istemişti? Gölgesi olmaktan vazgeçmem için yalvarmak mı istemişti?

Asla bilemeyeceğim çünkü o an geçti ve bir daha gelmedi. Ayaklarını sürüyerek kendi yatağına döndüğünde ve örtünün üstüne devrildiğinde sona erdi. Rube yatakta nadiren örtünür. Isınmaya ihtiyaç duymaz. Oysa ben tepeme kadar örtünmezsem donarım, soluk alabilecek kadar burnumu açıkta bırakır öyle uzanırım.

Saatler yavaşça geçti ve Rube horlamaya başladığında, hakaret yerini hasara bıraktı. Zihnimde dönüp duran görüntülerle orada uzanırken ses geceyi yırttı. Görüntülerin çoğu Octavia’ya aitti ama Rube, Steve ve Sarah da zaman zaman içime giriyorlardı. Sarah’nın bana gösterdiği çizim aklımdan çıkmıyordu, mavi takım elbise ve boks eldivenleri. Bir se-

bepten, Steve'in görüntüleri de beni rahatsız ediyordu. Onun söylediklerini de duymaya devam ediyordum. İki ağabeyimin beni bu kadar incitmeyi başarması ve bende bir şeyler olduğuna inanan tek kişinin ablam olması ne kadar komikti. O tüm bu süreç boyunca beni izliyordu ve sanırım ablam olmasaydı, ne ertesi gün Octavia'yı bulacak ne de son bir kez Steve'le yüzleşecek cesareti bulabilirdim.

Sabah, önceliğin Steve'de olduğuna karar verdim.

Saat on civarı evine yürüdüm. Zili çalmam gerekmedi çünkü o ve Sal balkondaydı. Beni yukarı çağırmadı. Aksine, ortadan yok olup beni görmek üzere aşağı indi. Bunun bir jest olduğunu düşündüm. O bana geliyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben erken davrandım.

“Bugün ne yapıyorsun?” diye sordum. Sesim dostçaydı. Vericiydi.

Steve balkona baktı ama soruma cevap vermedi. “Burada ne işin var?” dedi. Oraya gidip gün ışığını onu görmek istemem Steve'i şaşırtmıştı. “Senin yerinde olsam, benimle bir daha asla konuşmazdım.” Bakışlarını kaçırdı. “Senin yerinde olsam, sonsuza kadar benden nefret ederdim.”

“Ama ben, sen *değilim*,” dedim. “Bir grup adamı teker teker dövemem. Kafama bira tenekesi atıldıktan sonra gol vuruşu yapamam, kahretsin bira tenekesi *olmadan da* yapamam. Ancak burada *durabilirim*, tam önünde. Beni bir daha asla göremeyeceğini düşünürken, gözlerinin içine bakabili-

rim. Bana yapacağın ya da söyleyeceğin her şeyle başa çıkabilirim.”

Rüzgâr bir soluk aldı.

Ara verdi, sonra tamamen durduğunda Steve konuştu. “Peki.”

Son bir kez ona baktım, sonra uzaklaştım. Balkonun altından geçerken Sal’e seslendim. “Sonra görüşürüz,” deyip Steve’e döndüm. “Yarın ya da hafta içi bir gün gelirim. Belki stadyuma gideriz.”

“İyi fikir,” dedi, ikimiz de kendi yolumuza gittik.

İlk bölüm tamamlanmıştı. Sıra Octavia’daydı.

Trenle limana gidip perona indiğimde, o gün hiçbir şeyin beni durduramayacağını hissediyordum. O anda bütün düşüncelerim kıza doğru meyletmmişti ve parmaklıklardan onun etrafında toplanan, dinleyen, izleyen ve ondan akan müziği özümseyen kalabalığa baktım.

Gerçi kız orada değildi.

Ona ait olan yer tamamen boştu. Diğer sokak çalgıcıları da oraya gitmemişti, anlaşılan orası Octavia’ya aitti. Liman Köprüsü’ne doğru uzanan alan artık sadece alandan ibaretti, sadece bir yoldu. Ne müzik vardı, ne de insanlar.

Oraya koşup tam olması gereken yerde, beni saran ıssızlığın ortasında tek başıma durdum. Birkaç dakika boyunca bir şeyler bulmak, beni bir kızın kokusuna götürecek herhangi bir şey bulmak için çılgın gibi çevreme bakındım.

Hiçbir şey yoktu.

Hatta birkaç kişiye mızıka çalan birini görüp görmediklerini sordum.

Diğer tarafta, Opera Binası'nın yanında biri olduğunu söylediler, son anda teşekkür etmeyi akıl ederek hemen oradan ayrıldım. Diğer tarafa koşarak feribot girişini, bilet gişelerini ve pahalı restoranlarla kafelerin olduğu bulvarı geçtim.

Sonunda, Opera Binası'nın basamaklarında, bir mızıka sesi duydum ve içim umutla doldu.

Orada, diye düşündüm ama köşeyi döndüğümde orada oturmuş çalan yaşlı bir adam buldum. Octavia'yı değil.

Umutla çırpınışlarım sürüyordu.

Onu arayıp bulma çabasıyla yalpalayarak daireler çizerken umutlarım da çöküyordu. Şehirde yürümeye başladım ve çok geçmeden bütün öğleden sonra yürüdüğümü fark ettim. Ayaklarım bana bütün şehir merkezini dolaştırdı ama sadece pandomimcileri, Kraliyet Körler Vakfı için kalem satanları ve Aborjinlerin tuhaf üflemeli çalgısını çalanları bulabildim. Kız hiçbir yerde yoktu.

Ağrıyan bacaklarım ve ayaklarımla sonunda Hurtsville'e giden bir trene atladım ve Octavia'nın evine doğru yürüdüm. Tanrım, buraya ilk yürüyüşümün bir paradisi gibiydi. Sinirlerim şu anda daha gergindi ama gerçek daha korkunç, neredeyse ayıptı. Zira buraya son gelişimde beni istediğini biliyordum. Derinlerde bir yerde, biliyordum. Oysa

şimdi, oradaysa bile, dışarı çıkacağından emin değildim. Çıksa bile, bana eve dönmemi, defolmamı, kendinden uzak olduğu sürece istediğim yerde durmamı söyleyebilir miydi?

Oraya varıp nöbet tutmaya başladığımda neredeyse ikinci vakti olmuştu.

Aradan bir saat geçti ve hava kararmaya başladı.

Sokak lambaları kendiliğinden yandı.

Octavia görünmedi.

Kız ortada yoktu.

Sadece ben vardım, Cameron Wolfe, bir zamanlar Octavia Ash'in yaşadığı evin önünde. Bir an, ön kapının arkasındaki ışıktaki bir hareket gördüğümü sandım, ama kimse dışarı çıkmadı.

Kendi kendime, *gitsen iyi olur*, dedim ama son bir dakika daha kalıp bütün bunların ne anlama geldiğini kendime hatırlatmak istedim. Durumun acımasızlığı bana bir omuz atarak yoluna devam etti. *Acımasızlık*, diye düşündüm, çünkü işte yine buradaydım, beni istemeyen bir kızın evinin önünde dikiliyordum. Ve bu kez çok, ama çok daha beterdik çünkü daha önce kız orada durmamı istemişti. Sadece yirmi dört saat önce beni hâlâ istiyordu ve şu anda her şey bitmişti. Hâlâ yalnızdım. Hâlâ orada duruyordum ve artık evime yürüyüş mesafesinde değildim. Aynı başarısızlığı yaşamak, aynı yalnızlığı ve utancı hissetmek için artık daha uzun bir mesafe kat etmek zorundaydım.

Oradan ayrılırken arkama baktım, pencereden bakan ya da gittiğimi görmek için perdeyi kenara çeken kimse yoktu. Sadece boş bir sokak ve ben vardım.

Bir sonraki akşam da öyle.

Bir sonraki ve bir sonraki de.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, Octavia dışarı çıkana kadar her akşam evin önünde beklemeye karar verdim.

Bu bir rutine dönüştü, tıpkı sabah kalkıp pantolonunuzu giymek gibi. Benim rutin işlerim sabah kalkıp okula yürümek ve üstü karalamalarla dolu sıramı seyrederken ya da binanın ıssız koridorlarını arşınlarken düşüncelere dalmaktı. Okulda ne kadar çok güldüklerini fark ettim. Kahkahalar birden yansıma gibi, boya gibi gelmeye başladı. Üstüme sıçrayıp beni hastalıklı bir insan rengine dönüştüren bir boya gibi. Oradaki işim bittikten sonra Octavia'nın evinin yolunu tutuyor, iki saat bekliyor ve eve dönüyordum. Sonra yemek yiyor ve Miffy'yi gezdiriyordum. Kavgadan sonra Rube benimle birlikte onu gezdirmeyi bırakmıştı.

Hafta içinde Rube'u nadiren görüyordum.

Sadece telefon tekrar çaldığında konuşuyorduk.

“Seninki,” diyordum. Neler söylediğini duymak için asla yanında durmuyordum ve çoğunlukla hat kapanmış oluyordu. Rube giderek daha sinirli olmaya başlamıştı ve ben, zamparalıklarının hiç değilse hayatını zora soktuğunu gördükçe, çaktırmadan keyifleniyordum.

Hurtsville'deki nöbetlerime gelince... Cuma akşamı nihayet kapı açıldı ama dışarı çıkan Octavia değildi. Octavia'nın yüzünü, gözlerini ve dudaklarını kimden aldığı çok açık olan bir kadındı. Yavaşça ve neredeyse üzüntülü bir şekilde bana doğru yürüdü.

Gözlerinde nezaket vardı, sesinin de samimi olduğunu hatırlıyorum.

Yeterince yaklaşıncı benimle konuştu, "Sen Cameron'sın, değil mi?"

Başım la onayladım. "Evet, Bayan Ash, benim." Başımı dik tutup yüzüne bakmak için kendimi zorladım. *Gururlu ol*, dedim kendime.

"Dışarı çıkıp Octavia'nın bu akşam eve gelmeyeceğini söylemek iyi olur diye düşündüm. Hafta sonu bir arkadaşında kalacak." Benimle böyle konuşmanın ona acı verdiğini söyleyebilirdim. "Eve gitsen iyi olur."

"Tamam."

Böyle söylediğim halde, gerçek bu değildi.

Hiçbir şey tamam değildi ve eve gitmek istemiyordum.

Uzaklaşmadan önce dönüp sordum. "Bütün hafta sonu mu?"

Bayan Ash başıyla onayladı. "Yarın izin yap. Dinlenmeye ihtiyacın var." Bakışları bir an sarsıldı. "Şey... Cameron?"

"Evet?"

"Ne olursa olsun, üzgünüm, tamam mı?"

İşte o zaman orada öylece kalakaldım. Onun merhametini istemiyordum. Merhametine tükürmek istiyordum. Üstünden atmak ve öldürmek istiyordum. Oysa bütün yapabildiğim birkaç saniye öylece dikildikten sonra uzaklaşmaktı.

Pazar günü tekrar geleceğim, dedim kendime sokağa çıkar çıkmaz, kızın gerçekten arkadaşında olup olmadığını merak ederek.

“Vazgeçmedin, değil mi?” diye sordu Sarah ertesi akşam. Ona Bayan Ash’le yaptığımız konuşmadan söz ettim. Odasındaki masada fotoğraflar ve başka çizimler vardı.

“Merak etme,” diye ona güvence verdim. “Yarın akşam orada olacağım.”

“Güzel.”

Kurulmuş gibi, ertesi akşam ve hafta boyunca her akşam yine oradaydım. Yaklaşık iki saat boyunca kalıyordum. Bazen daha uzun. Birkaç kez yağmur yağacak gibi oldu, ama bir buçuk hafta boyunca yağmadı. Tam orada iken damlalar birden çivilere dönüştü. Sırılsıklam bir halde orada durmaya devam ettim ve sonunda, kız ön kapıda ardından da verandada göründü.

“Cameron!” diye haykırdı. Bir sonraki sözlerinin, “İçeri gel, içeri gel,” olması için dua ettim ama öyle olmadı.

“Cameron, git buradan!” Sesi feryat gibiydi. Yeşil gözlerinde umutsuzluk ve gökyüzünden kovayla boşalan buza karışmaya hazır ılık yaşlar vardı. Sırılsıklam olması bir da-

kika bile sürmedi. Öyle güzeldi ki, neredeyse nefesim kesilecekti. “Git!” diye bağırdı tekrar. “Evine git!” Acı içinde gözlerini kapatarak içeri girmek üzere geri döndü.

Sesimi bulduğumda ön kapının önündeydi. Hızla çarpan yüreğimin üstünden geçip ağzıma ulaşmıştı.

“Neden?” diye seslendim. Yüzünü bana döndüğünde devam ediyordum. “Bana neden bunu yapıyorsun?” Yutkundum, yüzüne baktım. “Beni bir kez bu durumdan kurtarmıştın. Neden tekrar acı çektiriyorsun?”

İncinmiş, basamakların kenarına geldi, başını kaldırdı ve beni yıktı.

“Belki artık kendini kurtarmaya başlamanın zamanı gelmiştir!” dedi.

Yağmur yağıyordu –daha şiddetli, daha gürültülü– ve sözcükler ikimizi de bozguna uğratarken, her birimiz yapayalnız, orada durduk. Octavia, yaralı ve ıslak, üzüntüden sırlıklam bir vaziyette yavaşça dönüp içeri girdi. Ben, yağmurun ve onun sözlerinin ağırlığı altında ezilmiş, bahçe kapısının önünde kalakaldım.

Eve dönerken öyle ıslaktım ki, yanıma hiç kimse oturmadı.

Üstümden, oturduğum yere ve zemine hüsrana damlıyor, ayağımın dibinde birikinti oluşturuyordu. Merkezde, cebimden biletimi çıkardım, ama geriye sadece vıcık vıcık bir kâğıt yumrusu kalmıştı.

Kondüktör gişedeydi. Yüzü hafif kıllı yaşlı bir kadındı ve sakız çiğniyordu. Ona yaklaştığımda sefil parça elimdeydi.

“Biletin *bu mu?*” diye sordu.

“Doğru,” dedim suratsız bir halde.

Birkaç saniye bana bakıp geçmeme izin verdi. “Malum günlerden biri, ha?”

“Feci,” diye cevap verdim. Geçerken bana göz kırptı.

“Üzülme, hayatım,” diyerek sakızını çiğnemeye devam etti. “Buradan itibaren, her şey yoluna girer.” Buna karşılık hiçbir şey demedim. Islak pabuçlarım kirli zeminde tiz sesler çıkarırken sadece dinledim ve arkamda uzanan ıslak izleri düşündüm. Bıraktığım ayak izlerinin sonsuza doğru uzandığını hissediyordum.

EĞER RUHU AKARSA

Islak ayaklarımla koşuyorum.

İlerde bir kız var.

Hızlı hareket etmiyor ama ne kadar uğraşsam da, onu yakalayamıyorum. Her adımda ayaklarım ağırlaşıyor ve hamurlaşıyor. Seslenmek istiyorum fakat bir şekilde beni duymayacağını biliyorum.

Geçip giden diğer insanlara bile söylemek istiyorum. Demek istiyorum ki...

O kızı seviyorum.

Ama söylemiyorum.

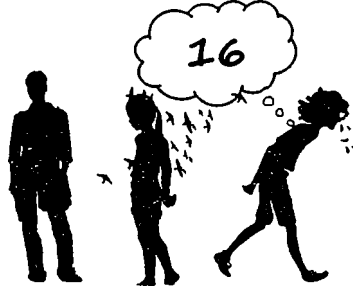
Sonunda bir köşeyi dönüyor ve ben ulaştığımda, orada değil.

Hüsran dolu, soğuk ve sert tuğlalara yaslanıyor, görmediğim, hissetmediğim ya da bilmediğim pek çok şey olduğunu anlıyorum.

O anda, kesin olarak bildiğim tek bir şey var.

Kızla ilgili ve işte şu.

- Eğer ki bir gün ruhu akarsa, üzerime akmasını istiyorum.

Bir hafta boyunca hiç durmadan yağmur yağdı ve bütün bu suyun arasında, her şeyi tamamen değiştirecek potansiyele sahip bir olay gerçekleşti.

Bir trajedi.

Bir yıkım.

Tahmin ettiğiniz gibi, daima hayatımıza girmenin bir yolunu bulan tüy yumağı, küçük pislik, mucize köpek Miffy'yle ilgili.

Olan şuydu:

Zavallı küçük şey ölüverdi.

Perşembe öğleden sonraydı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya, sokakları ve çatıları dövmeye devam ediyordu. Biri ön kapıyı yumruklamaya başladı.

“Bekle!” diye söylendim. Oturma odasında surat asarak tost yiyordum.

Kapıyı açtığımda, karşımda sıırıslıklam, dizlerinin üstüne çökmüş, ufak tefek dazlak bir adam gördüm.

“Keith?” dedim.

Bana baktı, tostum elimden düştü. Arkamdaki Rube sordu. “Neler oluyor?”

Keith’in yüzü acı içindeydi. Yavaşça toparlanırken yüzünden aşağı yağmur damlaları süzülüyordu. Gözleri mutfak penceresine sabitlendi ve sesinde giderek artan bir acıyla cevap verdi.

“Miffy.” Tekrar dağılmak üzereydi. “Öldü. Arka bahçede.”

Rube’la göz göze geldik.

Hızla arkaya koşup kapı arkamızdan çarparak kapanırken çitin üstünden atladık. Çitin üzerindeyken onu gördüm. Çimlerin arasında hareketsiz yatan ıslak bir tüy yumağı.

Hayır, diye düşündüm diğer yana inerken. Kuşku adımlarımı engelliyor, düşüncelerimi çılgına çevirirken vücudumu ağırlaştırıyordu.

Rube da yere indi. Ayakları hızla ıslak çimleri eziyordu. Benim adımlarımın bittiği yerde onunkiler başladı.

Sicim gibi yağmurun altında diz çöktüm.

Köpek ölmüştü.

Ona dokundum.

- Köpek ölmüştü.

Yanıma çömelen Rube’a döndüm. O an için, bütün farklılıklarımız kenara bırakılmıştı.

Köpek ölmüştü.

Yağmur iğne gibi ıslak bedenlerimize saplanırken, bir süre sessizce orada durduk. Kahverengi tüy yumağı, baş belası Pomeranyalı Miffy yağmur damlalarıyla bereleniyordu. Hâlâ yumuşaktı, ama ıslaktı. Hem ben hem de Rube onu okşadık. Gözlerime birkaç başıboş yaş hücum etti. Ciğerlerimizden yükselen buhar ve kahkaha dolu seslerimizle onu gezdirdiğimiz akşamları hatırladım. Ondan şikâyet ettiğimizi, dalga geçtiğimizi ama içten içe önemsedüğimizi. Hatta, *onu sevdiğimizi* düşündüm.

Rube'un yüzü perişandı.

"Zavallı küçük piç," dedi. Sesi garip bir biçimde ağzına yapışmıştı.

Bir şeyler söylemek istiyordum ama nutkum tutulmuştu. Bu günün geleceğini her zaman biliyordum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. Bardaktan boşanan yağmurda değil. Zavallı, donmuş bir tüy yumağı ya da tam şu anda hissettiğim umutsuzluk olarak değil.

Rube onu kaldırdı ve Keith'in arka verandasında korunaklı bir yere taşıdı.

Köpek ölmüştü.

Yağmur dindikten sonra bile içimdeki duygu yatışmadı. Onu okşamayı sürdürdük. Rube ondan özür bile diledi, muhtemelen onu her gördüğünde yönelttiği sözlü tacizler için.

"Üzgünüm," dediğinde, kimle konuştuğunu anlamak için bakmak zorunda kaldım.

Bir süre sonra Keith geldi ama köpeğin yanında kalan Rube ve bendik. Yaklaşık bir saat boyunca onunla birlikte oturduk.

“Katılıyor,” dedim bir noktada.

Rube, “Biliyorum,” diye cevap verdi ve yüzünden zoraki bir tebessüm geçmedi desem, yalan söylemiş olurum. Sanırım, durum buydu. Sırılsıklamdık, üşümüş ve açtık. Bu bir anlamda, Miffy’nin bizden son intikamıydı; suçluluk. Yoksa bizi bir araya getirmek için kendini mi feda etmişti?

İşte buradaydık, komşumuzun arka bahçesinde neredeyse donmuş bir halde, her geçen dakika biraz daha katılan bir köpeği okşuyorduk çünkü onu hiç durmadan aşağılamış ve sonra onu sevme küstahlığını göstermiştik.

“Unut gitsin,” dedi Rube sonunda. Miffy’yi son bir kez okşadı ve gerçekleri dile getirdi. “Miffy, hiç kuşkusuz sen içler acısı bir şahsiyettin. Senden nefret ettim, seni sevdim ve seninle bir arada görülmemek için kafama bir kapüşon geçirdim. Benim için zevkti,” diyerek köpeğin başını son bir kez okşadı. “Şimdi gidiyorum,” diye belirtti. “Sırf sen bir karsırganın ortasında çamaşır ipinin altında ölmeye cüret ettin diye zatürree olacak değilim. O yüzden hoşça kal. Ve dua edelim ki Keith ve karısının yeni alacağı köpek, gerçekten bir *köpek* olsun; kılık değiştirmiş bir sıçan, gelincik ya da başka bir kemirgen değil. Elveda.”

Arka bahçenin karanlığına doğru yürüdü ve tam çiti tır-

manmışken, dönüp son bir kez Miffy'ye baktı. Son bir veda. Sonra gitti. Bir an, Octavia'nın benden kaçtığı gece öndeki verandada otururken, bana bile bu kadarını yapmadığını düşündüm. Kesinlikle *bana* son bir kez bakmamıştı. Gerçi, dü-rüst olmak gerekirse, ben ölmemiştim.

Ben biraz daha takıldım. Keith'in karısı işten eve dö-nünce, benim "Miffy Vakası" demeye başladığım durum yü-zünden pek dertlendi. Sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duru-yordu: "Onu yaktıracamız. Köpeği yaktıracamız." Anlaşılan o ki Miffy, kendisi dahil tüm cesetlerin yakılması için ısrar eden ölen annesinden yadigârdı. "Köpeği yaktırmamız gerek," demeyi sürdürdü ama dönüp ona bakmadı bile. Ne gariptir ki, muhtemelen külleri televizyonun üstünde ya da içki dolabında yerini alacak olan bu köpeği, en çok Rube'la benim sevdiğimiz hissine kapıldım.

Çok geçmeden, hâlâ olup bitenlerin şokunu yaşayarak, elimi katılaşmış bedeninin ve ipeksi kürkünü ı üzerinde gez-dirdim ve ben de onunla vedalaştım.

Eve döndüğümde herkese yakılma haberini verdim. Herkesin, özellikle Rube'un ne kadar şaşırdığını söylemeye gerek yok. Aslında, şaşırmak ağabeyimin tepkisi için doğru sözcük olmayabilir. Dehşete kapıldı demek daha uygun olur.

"Onu yakmak mı?!" diye haykırdı. İnanamadı. "O kö-peği gördün mü? Nasıl sıırıslıklam olmuştu gördün mü?! Önce onu kurutmak zorundalar, yoksa asla yanmaz! Sadece

tüter! Saç kurutma makinesini çıkarmaları gerek!”

Gülmemek elde değildi. Ondan dibine kadar nefret ettiğim bir anda bile, Rube beni hâlâ güldürebiliyordu.

Sanırım saç kurutma makinesi yüzündendi. Keith’in elinde son hız çalışmakta olan kurutma makinesiyle zavallı melezin tepesinde dikildiğini ve karısının arka kapıdan seslendiğini gözümde canlandırdım.

“Kurudu mu, aşkım? Onu artık ateşe atabilir miyiz?”

“Hayır, henüz değil, sevgilim!” diye cevap veriyordu Keith. “Sanırım yaklaşık on dakika daha lazım. Bu kahrolası kuyruk bir türlü kurumuyor!” Miffy dünya tarihindeki en gür kuyruğa sahipti. Sizi temin ederim.

Ertesi gün, cumartesi saat dörtte küçük bir tören yapılabileceğini öğrendik. Köpek cuma günü yakılacaktı.

Miffy’yi gezdiren kişiler olarak, cenaze törenine çağrılmamızdan daha doğal bir şey olamazdı. Ancak bu kadarla kalmadı. Keith, Miffy’nin küllerini kendi arazisi olan arka bahçeye saçmak istedi ve bunu yapmak isteyip istemediğini sordu. “Siz bilirsiniz,” dedi. “Çünkü onunla en çok siz vakit geçiriyordunuz.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

- “Şey, açıkçası...” durduğu yeri hafifçe değiştirdi. “Karım bu fikre pek sıcak bakmıyor, ama ben kafama koydum. Dedim ki, ‘Hayır, o çocuklar bunu hak ediyor ve hepsi bu kadar, Norma.’ ” Güldü ve devam etti, “Karım sizin için

komşunun pislik veletleri diyor.”

Kart orospu, diye düşündüm.

“Kart orospu,” dedi Rube, neyse ki Keith duymadı.

Cumartesi günü babam, Rube ve ben, büyük törene hazırlanmak için saat ikide işi bıraktık ve eve erken döndük. Saat dörtte Rube ve Sarah’yla birlikte komşuya gidip hep birlikte çitin üstünden atladık.

Keith ahşap bir kutu içinde Miffy’yi getirdi. Güneş parlıyor, ayaz donduruyor ve Keith’in karısı küçümseyerek bize bakıyordu.

Kart orospu, diye düşündüm bir kez daha ve tahmin edileceği üzere, Rube aynı şeyi sadece ben ve Sarah’nın duyabileceği bir fısıltıyla tekrarladı. Karşı koymaya çalışsam da hepimiz güldük. Kadın pek keyifli görünmüyordu.

Keith kutuyu tuttu.

Küçük bir konuşma yaparak Miffy’nin ne kadar harika olduğunu anlattı. Ne kadar sadık. Ne kadar güzel. “Ve ne kadar zavallı,” diye fısıldadı Rube tekrar. Gülmemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Yine de ağzımdan hafif bir nida kaçtı, Keith’in karısı bundan hiç hoşlanmadı.

Kahrolası Rube, diye düşündüm. Ondan nefret ederken bile beni güldürebiliyordu. Savunduğu ve bana yaptığı her şeyi hor görsem de, Miffy’ye veryansın ederek bizi güldürebiliyordu.

İşin gerçeği, bu hali tam ona uygundu. Köpeği ne kadar

çok sevdiğimizi iddia ederek orada durmamızın bir anlamı yoktu. Bu sadece onu ne kadar *sevmediğimizi* göstermek olurdu. Biz ona olan sevgimizi şöyle gösteriyorduk:

1. Onu aşağılayarak.
2. Kasten onu kışkırtarak.
3. Sözlü tacizde bulunarak.
4. Onu çitin üstünden atıp atmamayı tartışarak.
5. Çiğneyip çiğneyemeyeceğini bilmeden belirsiz bir karar alıp ona et vererek.
6. Havlatmak için onu dürterek.
7. Başkalarının yanında tanıımıyormuş gibi yaparak.
8. Cenaze töreninde şakalaşarak.
9. Onu fare, sıçan ve diğer kemirgen yaratıklarla karşılaştırarak.
10. Göstermesek de ona ne kadar değer verdiğimizi bilerek.

Törenle ilgili sorun, Keith'in uzattıkça uzatması ve karısının ısrarla ağlamasıydı. Sonunda, herkes sıkılıp baygınlık geçirmeye başladığında ve neredeyse ilahi söyleyecek hale geldiğimizde, Keith çok önemli bir soru sordu. Geri dönüp baktığında, hiç sormamış olmayı dileyeceğinden emindim.

Dedi ki, “Başka bir şey söylemek isteyen var mı?”

Sessizlik.

Saf sessizlik.

Sonra Rube.

Keith, Miffy'den son kalanların içinde olduğu ahşap kutuyu bana vermek üzereydi ki, Rube konuştu, "Aslında evet, benim söyleyeceklerim var."

Hayır Rube, diye düşündüm umutsuzca. Lütfen. Yapma.
Fakat yaptı.

Keith kutuyu elime tutuşturduğunda Rube yüksek ve anlaşılır bir sesle konuşmasına başladı. "Miffy, seni daima hatırlayacağız." Başı dikti. Gururluydu. "Dünyanın gördüğü en komik hayvan kesinlikle sendin ama seni sevdik."

Sarah'ya bakıp gülümsedi ama uzun sürmedi.

Kesinlikle kısaca, çünkü düşünmeye bile fırsat kalmadan Keith'in karısı patladı ve gözyaşları içinde üstümüze yürüdü. Bir saniye içinde tepemdeydi ve kahrolası kutuyu almak için benimle güreşiyordu!

"Onu bize ver, seni küçük pislik," diye tısladı.

Umutsuzca, "Ben ne yaptım?" diye sordum ve bir anda, merkezinde Miffy'nin olduğu bir mücadele başladı. Rube'un elleri de kutunun üstündeydi, arada Miffy ve ben, Norma'yla karşılıklı çekiştiriyorlardı. Sarah, ikisinin verdiği kavgadan görülmeye değer aksiyon kareleri çekiyordu.

Norma salyalar saçarak, "Onu bize ver," dedi ama Rube pes etmedi. Mümkün değildi. Mücadele sürdü, Norma bütün

gücüyle çabalarken Rube gayet rahat eğleniyordu.

Sonunda, Keith müdahale etti.

Çekişmenin ortasına dalıp bağırды: “Norma! Norma! Saçmalamayı bırak!”

Norma bıraktı, Rube da öyle, bir tek benim ellerim kütuda kaldı ve bu saçma duruma gülmek elde değildi. Dü-rüst olmak gerekirse, Norma daha önce söz etmediğim bir olaya hâlâ içerliyordu. Yaklaşık iki yıl önce olan bir şeydi. Rube ve ben birkaç arkadaşımızla arka bahçede futbol oynarken, daha sonra Miffy’yi gezdirmeye başlamamıza sebep olan bir olay meydana geldi. Çıkardığımız gürültü ve sürekli çite çarpan top yüzünden yaşlı Miffy aşırı heyecanlanıyordu. Hafif bir kalp krizi geçirinceye kadar havladı ve durumu telafi edebilmek için Bayan Wolfe hem onun veteriner masraflarını karşıladı, hem de bizi haftada en az iki kere Miffy’yi gezdirmeye mahkûm etti.

Miffy’yle başlangıcımız böyle oldu. *Gerçek* başlangıç; üstelik bu konuda bağırıp çağırdığımız ve sızlandığımız halde, onu sevmeye başladık.

Bununla beraber, arka bahçedeki cenaze töreninde Norma bunu anlayamıyor ve hâlâ köpürüyordu. Ancak birkaç dakika sonra, Miffy’yi arka bahçeye ve rüzgâra bırakmaya hazır olduğumuzda sakinleşebildi.

“Tamam, Cameron,” diye başıyla işaret etti Keith. “Zamanı geldi.”

Beni eski, katlanır bir sandalyenin üstüne çıkardı ve kutuyu açtım.

“Elveda, Miffy,” dedi ve kutuyu tepetaklak çevirerek Miffy’nin içinden boşalmasını bekledim.

Tek sorun, öyle olmadı. İçeri yapışmıştı.

“Aksi şeytan!” diye haykırdı Rube. “Miffy’nin bu kadar yapışkan olacağını tahmin etmeliydik!”

Keith’in karısı hafiften fenalaştı, en azından öyle görünüyordu. Aslında, vahşi daha uygun bir sözcüktü.

Yapabildiğim tek şey kutuyu sallamaktı ama küller yine de dökülmüyordu.

“Parmağını sokup hafifçe karıştır,” diye öneride bulundu Sarah.

Norma ona baktı. “Sen de ukalalığa başlamadın, değil mi, kızım?”

“Asla,” dedi Sarah bütün samimiyetiyle. İyi fikir. Kadıncağızı zamanın bu diliminde hiç kimse üzmemek istemezdi, çünkü birini boğmaya hazır gibi görünüyordu.

Kutuyu tekrar ters çevirdim ve elimi küllerin arasına daldırmadan önce korkuyla büzüldüm.

Bir sonraki boşaltma girişimim başarıyla sonuçlandı. Miffy özgürlüğüne kavuştu. Sarah fotoğraf çekerken rüzgâr külleri sürükleyip Keith’in diğer komşusunun avlusuna savurdu.

“Yo, hayır,” dedi Keith, kafasını kaşıyarak. “Kapı komşumuza ipteki çamaşırları toplamasını söylemem gerektirdi...”

Komşuları, en az birkaç gün boyunca kıyafetlerinin üstüne Miffy’yi de giyeceklerdi.

ÖLÜMÜN ARA VERMESİ

Bir an ara veriyorum ve ölüm düşüncesi zihnime hücum ediyor. Omuzlarımdan asılıp yüzüme üflüyor ve din hakkında, cennet ve cehennem hakkında düşünmeye başlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, cehennemi düşünüyorum.

Sonsuzluğa erdiğinde, gideceğin yerin kesinlikle orası olduğunu düşünmekten daha beter bir şey yok.

Genellikle oraya gideceğimi düşünüyorum.

Bazen, tanıdığım insanların çoğunun oraya gideceğini düşünme ihtimali beni rahatlatıyor. Hatta kendime, bütün ailem cehenneme gidecekse, cennette olmaktansa onlarla birlikte gitmenin daha iyi olduğunu söylüyorum. Demek istediğim, bir anlamda suçlu hissedirim. Onlar orada sonsuza kadar yanarken, ben şeftali yiyerek, cennete giden Miffy gibi Pomeranyalıları okşuyor olurum.

Bilmiyorum.

Gerçekten.

Sadece adam gibi yaşamayı umuyorum. Umarım bu kadarı yeterlidir.

Şu andaki soru, peki sonra ne oldu? Ne zaman Miffy ef-
sanesinin ölümünü bütünüyle düşünmeye kalksam, öykü zih-
nimde bulanıyor. Hata yapmamak için odaklanmam gerek.

Ses.

Daima öyle hatırlıyorum, bodrum katında Rube’un kum
torbasını yumruklarken çıkardığı ses. Hâlâ düzenli olarak
haftada üç kez arayan “Telefoncusu” için hazırlanıyordu.
Rube her akşam uzun süre orada kalıyordu, odaya çıktığında
parmak boğumlarından kan sızdığını görüyordum.

Miffy’nin hatırına bir kenara bıraktığımız farklılıkları-
mız anında geri dönmüştü. Ölümüyle, Miffy bizi sadece ge-
çici olarak bir araya getirebilmişti. Başaramamıştı. Rube’un
bakışlarıyla bana sürekli iletği dışadönük bir farklılığımız
vardı, tabii bana bakacak olursa. Benimle konuştuğu nadir
anlarda ya pencereden bakıyor ya da benden çok kendi ken-
dine konuşuyor olurdu.

“Kahrolası Julia,” dedi bir akşam.

Rube'a her zamanki çağrılardan biri geldiğinde, ağustos başında soğuk bir salı akşamıydı. Ancak bu kez arayan Julia'ydı. Eski sevgilisine, Telefoncu'ya, geri döndüğünü söylüyordu. Anlaşılan herif geri dönmesi için ona yalvarmıştı ve Julia kabul etmişti. Ayrıca, hâlâ peşinde olduğu konusunda Rube'u uyarıyordu. Rube hemen o anda, arka bahçede bu işi halletmeyi teklif etti...

Şıfıntı gitmişti, ama geçmişin kalıntılarını arkasında bırakarak.

Pencerede dikilmiş bu konulardan söz ederken, ona bir zamanlar, ihtiyacı olursa yanında olacağımı söylediğimi hatırladım. "Teşekkürler, kardeşim." O zaman öyle demişti, ama artık emin değildim. Hatta benden yardım *isteyeceğinden* bile emin olmadığım gibi, kendimde o gücü bulacağımdan da emin değildim. Onu, pencerenin önünde sıkıştığı yumruklarına ve üstlerinden sızan kana keyifle bakarken izlemekten başka bir şey yapamadım.

Octavia'nın evine gitmeyi tamamen bıraktım.

Her ne kadar yüzünde sadece acı görsem de, "Belki kendini kurtarmaya başlasan iyi edersin!" deyişi kulaklarımdan gitmiyordu. Gerçekten bunu söylemek istemediğini defalarca kendime tekrarlamıştım, oraya gidip onu beklemekten vazgeçmemi istemiyordu. Böyle yapmıştı çünkü yapılması gereken buydu. İşin hüznü yanı, benden uzak durmasının sebebi Rube'la beni bir araya getirmektir; oysa şu anda, ikisini de kaybetmişim.

Günler ve geceler gelip geçerken, Rube cevapsız çağrılar almaya ve bodrum katındaki kum torbasını yumruklamaya devam ediyordu. Aslında, onunla hesaplaşmak isteyen her kimse ona acıyordum. Sayıları birden fazla bile olsa, en azından birkaç tanesinin canı fena yanacaktı çünkü Rube hızlıydı, güçlüydü ve tereddüt etmezdi.

Bir akşam telefon çaldığında ben açtım ve hattın diğer ucundaki adama beklemesini söyledim. “Ağabeyim seninle konuşmak istiyor,” dedim. “Yani, bu iş giderek gülünç olmaya başladı. Haftanın üç günü arıyorsun. Hiçbir şey söylemiyorsun. Ağabeyimi öldürmekten çok, ondan *hoşlandığını* düşünmeye başlayacağım. Yoksa çoktan onu pataklayıp işini bitirirdin. O yüzden bekle. Sadece bir dakika.”

Bodrum katına indim.

“Ne var?”

Rube genellikle fazla terlemezdi ama kum torbasıyla geçirdiği bir saatin ardından sıırıslıkladı.

“Telefoncu,” dedim.

Soğuk beton basamakları çıkıp telefonu pençeleriyle kavradı.

“Şimdi beni dinle,” diye kükredi. “Yarın akşam saat sekizde eski tren istasyonunda bekliyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?... Evet, işte orası. İstiyorsan gelir ve benimle hesabını görürsün. Ama istemiyorsan, aramayı kes; başıma bela oldun.” Uzunca bir sessizlik oldu. Rube dinliyordu. “Güzel,” dedi. “Sadece sen ve ben. Yalnız.” Tekrar dinledi. “Aynen.

Yardım yok, üçkâğıt yok ve orada biter. Hoşça kal.” Telefonu çarparak kapadığında kafasının içinde şimdiden dövüşmeye başladığını görebiliyordum.

“Tamam mı?” diye sordum.

“Öyle görünüyor,” dedi ve bodrum kapısını kapatmaya indi. “Bunun için şükrediyorum.”

Sonra telefon çaldı. Bir kez daha.

Rube açtı ve o anda arayanın yine Telefoncu olduğunu söyleyebilirdim. Rube’un keyfi kaçmıştı.

“Yine ne var?” diye bağırdı telefona. “Gelemez misin?!”

Her saniye biraz daha sinirleniyordu. “Dinle beni ahabap. *Beni* öldürmek isteyen sensin. O yüzden bunu ne zaman yapacağına bir an önce karar ver. Bu akşama ne dersin ya da hemen şimdi? Hayır mı? Peki, cuma günü? Randevu defterini bir kontrol et ve başka işin olmadığından emin ol.” Bekledi. “Bu kez emin misin? Tamam mı? Bir dakika sonra tekrar arayıp yeniden randevu istemeyeceksin, değil mi? Hayır mı? Cuma akşamı beni öldürmek için uygun geliyor mu? Güzel. Aynı yer, aynı saat. *Cuma*. İyi.”

Bir kez daha telefonu hızla kapadı. Başını iki yana salladı, ama gülüyordu. “Bu herif tam bir soytarı.”

Biraz ekmek yedi, dışarı çıkmaya hazırdı. Julia gittiğine göre, ufukta yeni kızlar görünüyordu. Bir an, *cuma günü onunla gitmemi ister mi*, diye sormayı düşündüm, ama sanırım bunu da *artıkçı* bir davranış biçimi olarak görürdü; yani onun peşinden gitmeyi.

Her neyse, diye düşündüm. *Kendisi kaşındı*. Sonunda

yanlış kıza tosladı ve belki de bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Elbette, kendi kendime benim de geçmişte yanlış yaptığımı söyledim, çünkü Rube sadece Ruben Wolfe olduğu gerçeği yüzünden her türlü tehlikeden sıyırmayı biliyordu ve o her şeyle başa çıkabilirdi.

Yumruklarıyla.

Şımarık cazibesiyle.

Her koşulda başa çıkardı.

Yine de bu kez emin değildim. Bu kez farklıydı. Sonucu cuma akşamı öğrenecektik.

O zamanın gelmesine daha birkaç gün vardı, bense zamanımın çoğunu bu karşılaşmayı ve Octavia'yı düşünerek geçirdim. Daima Octavia. Ona bir mektup yazmayı ya da telefonla aramayı aklımdan geçirdim ama bir türlü elim varmadı. Sarah denemem gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

“O resimdeki ellerimi kesmedin, değil mi?” diye sordum perşembe akşamı.

Neredeyse umutsuzca, başını iki yana sal'amakla yetindi. “Hayır, Cam. Sanırım yeterince mücadele ettin. En azından şimdilik.”

Geriye bir tek cuma akşamı kalmıştı.

Saat yedi buçukta Rube odamızda hazırlanmaya başladı. En eski kot pantolonuyla iş atletini ve botlarını giyerek onları sıkı ve düzgün bir şekilde bağladı. Aynaya bakarak kendine ne yapması gerektiğini tekrarladı. Bir süre kendini süzdü.

Dışarı çıkmadan önce göz göze geldik.

Ne söylemem gerekiyordu? İyi şanslar mı? İnşallah iyice

pataklarsın mı? Benim de gelmemi ister misin mi? Hayır.

Sesimizi çıkarmadık ve gitti.

Çıkarken evdekilere bir arkadaşına gittiğini söyleyip kapıyı hızla kapatarak sokağa çıktı. Mutfak penceresinden bile ne kadar heyecanlı ve acımasız olduğunu görebiliyordum. O yürürken, soğuk hava bile yolundan çekiliyor gibiydi.

Artık karar verme zamanıydı.

Peşinden gidecek miydim, gitmeyecek miydim?

Dakikalar geçti ve sonunda gitmeye karar verdim. Yanlış olduğunu biliyordum ama bütün olup bitenlere rağmen elimde değildi. Mutfak. Octavia'yı kaybetmem. Yine de Rube'un ağabeyim olduğu gerçeğini inkâr edemiyordum ve bela ona doğru ilerliyordu. Hızla odamıza geri dönerek botlarımı ve yağmurluğumu üstüme geçirdim ve yola koyuldum.

Oraya, eski tren istasyonuna ulaştığımda saat sekiz olmak üzereydi. Rube'un çitin kenarında beklediğini görebiliyordum. O yüzden farklı bir sokağa sapıp yan yoldan ilerledim. Böylece aynı yola ama daha yakına geri döndüm ve beklemeye başladım. Yolun kenarından, onun da hâlâ beklediğini görebiliyordum, fakat o beni göremiyordu. Artık beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Eski istasyon, karanlıkta öylece duran hasarlı vagonlarla doluydu. Camları kırılmış ve üstlerine yara gibi çalıntı sözler kazanmıştı. İstasyon meydanını yoldan ayıran telden yapılmış çit yüksekti ve Rube sırtını yaslamıştı.

Bir an, her ihtimale karşı neden arkadaşlarını getirmedini düşündüm. Çevresinde onun için memnuniyetle kavga edecek pek çok kişi vardı. Belki de Rube bunun kişisel bir mesele olduğunu düşündüğü için, tek başına halletmesi gerektiğine karar vermişti.

Düşünceler geçti.

Dakikalar geçti.

Yolun aşağısından sesler gelmeye başladı ve bir süre sonra gölgeler insana dönüştü. Üç kişiydiler. Yanımdan geçerlerken Rube'un doğrulduğunu gördüm. Benim orada olduğumu bile fark etmemişti.

Giderek yaklaştılar ve adrenalin beni esir aldı.

Önemli an gelip çatmıştı.

DERİN SOLUKLAR

Soluğum buhardan oluşmuş.

Diz çöküyor.

Ağzımdan çıkar çıkmaz.

Diz çöküyor, bir an bekliyor ve sonra hava tarafından yutuluyor.

Karanlıkta, ebedi gölgelerin arasında duruyorum. Gözlerim adeta parlıyor. Kabarıp, sert saçlarım yıldızlara doğru uzanıyor. Düşünceler beni tırmalıyor. Hayatım beni dürtük-lüyor ve hazırlanıyorum.

Adım atmaya.

Yerdeki gölgeleri yırtıp havadaki karanlığı yukarı çek-me.

Ellerime, ayaklarıma bakıyorum.

Derin soluklar.

Soluk derinlikler.

Ağırbaşlı bir şekilde, başımla kendime işaret ediyorum.

- Bir adım at.

Tehdit oluşturun.

İleride, fazla uzakta değil, son bir kavga, son bir mücadele var.

Köpekler Ağladığında

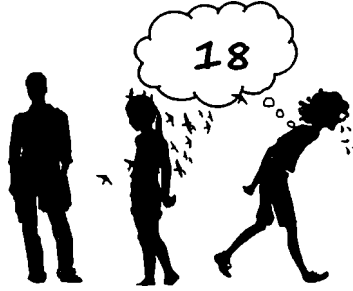
Burada, bu yerde bir şey var. Bir koku. Her şeyiyle korunmuş, her şeyiyle değerli, ham ve gerçek.

Yürüyüp bu kokuyla yüzleştüğimde, ne olduğunu fark ediyorum.

Bu yerin kokusu.

Erkek kardeşlerin kokusu.

Sesi duymak için bekledim.

Hakaret sözcükleri ve dövüşün başladığına işaret eden sol kroşeyi.

Oysa hiçbir şey olmadı.

Üç kişinin ayak sesleri başka bir sokakta kayboldu ve Rube çitin önünde hâlâ yalnızdı. Tekrar tellere yaslanıp ileri geri esnemeye başladı.

Geç kaldı, diye düşündüğünü görebiliyordum. Asla saat takmadığı halde bileğine baktı.

Sekiz buçukta artık gitmem gerektiğine karar verdim. Tam uzaklaşırken, ayağım yere sürttü ve Rube beni gördü; en azından sırtımı.

“Vay,” diye seslendi ve bana doğru geldi. Donakaldım. “Burada ne işin var, Cam?”

Ellerimi ceplerime tikiştirdim. “Bilmiyorum.”

Bir sokak lambasının sokağa dökülen ışığı altında karşı

karşıya geldik. Oradaki tek ışık oydu.

“Geç kaldı,” dedi ağabeyim. Ben cevap vermeden önce uzun bir zaman geçti.

“Belki *biz* kendi sorunumuzu çözmeliyiz.”

“Ne?”

“Beni duydun.”

Rube gelen var mı diye sokağı kolaçan etti, ama görürde kimse yoktu.

“Neyi çözeceğiz?”

“Seni ve beni ve Octavia’yı ve mutfağı ve Artıkçı’yı. Başlangıç için uygun mu?”

“Bu akşam bunun için zamanım yok, Cam.”

“Öyle olsun,” dedim ve yürümeye başladım. Ayaklarım yola sürtüyordu. “Sen ve ben yeterince önemli olduğumuzda, haber verirsin.”

Sokakta biraz ilerlemiştim ki, seslendiğini duydum.

“Buraya gel.”

Ağabeyime geri döndüm ve her şeyi söyledim.

Işığı üzerimize sağanak gibi yağan sokak lambasının altında durduk. Sözlerim yumruk olmuş ve ağabeyime yönelmişti. Hiç tereddüt etmedim. “Neden yapman gerekti, Rube? Söyle bana, neden ilk fırsatımı mahvetmek zorunda hissettin?” Sözlü kombinelerim ağabeyime saldırıyor ve yüzünde patlıyordu.

Hepsini başarıyla karşılayıp karşı atağa geçti. “Bilmiyorum, tamam mı?”

“Evet, biliyorsun.”

Işık sanki daha da parlak görünüyordu. Saklanacak bir yer yoktu.

“Pekâlâ,” dedi öfkeyle, itiraf ederek. Sanki bir şey okuyormuş, konuşmadan önce cümleleri denetliyormuş gibi yere baktı. “Ben sadece –lanet olsun, Cam– ona sahip olmanı istemedim.”

“Hepsi bu mu?” diye köpürdüm. “Nedenmiş peki?”

“Çünkü...” Ayak değiştirdi. “Ona, insanı hasta edecek kadar iyi davranacaktın, Cam ve o bizi karşılaştırıp *benim* nasıl bir pislik olduğumu düşünürken onun yüzüne bakacaktım. Anlayabildin mi?” Ağabeyim gözlerini bana dikti. “Bu kadarı yeter mi?”

Söylediklerinin etkisini göstermesini bekledim. Biraz zaman aldı. Sonunda konuşmaya kalktığımda, Rube sözümü keserek, “Ancak bu kadar çabuk bozguna uğrayacağımı da tahmin etmiyordum. Nasıl bilebilirdim, Cam? Kendimden nefret etmediğim gün var mı sanıyorsun? Elbette yok,” dedi.

Orada durduk.

Ona acımalı mıydım, nefret mi etmeliydim?

Uzun bir süre geçti ve sonunda, sessizliği benim bozmam gerektiğini fark ettim. Issız bir arka sokakta, seyredecek kendimizden başka kimse olmaksızın her şey değişiyordu.

Dedim ki, “Hep sen vardın, Rube. Kızları hep sen tavladın.” Donuk bakışlarımı onun yüzüne diktim. “Oysa bir ta-

nesi bile *seni* tavlamağı. Senin müthiş cazibene, ellerine ve taşıdığıın her şeye tav oldular ama asla seni tavlamadılar. Almakla o kadar meşgulsün ki bir şey vermeye vaktin yok...”

Sözlerimi çok daha delici bir sessizlik izledi ve artık gitme zamanının geldiğini anladım.

Rube birkaç adım önümde duruyordu. Duydukları, daha doğrusu uzun zamandır kendine söylemeye çalışıp duymayı reddettiğı şeyleri başkasının söylemesi karşısında şok olmuştu.

Oradan ayrılmadan son bir şey söyledim: “Sen benim yalnızca ağabeyim değildin, Rube. Benim en iyi arkadaşım-dın.”

Başıyla onayladı, işte o zaman duygularının gözpınarlarında toplanmaya başladığını gördüm.

“Görüşürüz, o halde.”

“Evet,” dedi sessizce. “Sonra görüşürüz.” Ve ben uzaklaştım. Zafer ya da başarı duygusu içinde değildim. Yapılması gerekeni yapmış olmanın rahatlığını yaşıyordum.

Sokağın sonuna yaklaştığımda son bir kez seslendim. “Eve geliyor musun?”

Rube başını iki yana salladı. “Hayır, biraz daha bekleyeceğim.”

Bu sözlerle birlikte sırtımı dünyaya ait olan sokağa döndüm. Eski tren istasyonuna giden sokak, sanki kendi içinde

var olmuş gibi, ortadan yok olmuştu. Yürürken Rube'un gölgesini gözümde canlandırımdı, hâlâ çite yaslanmış bekliyordu. Ayaklarından birini kaldırıp çite dayamıştı ve ağzından buhar çıkıyordu.

Eve gittiğimde fazla bir şey yapmadım. Aramızda geçen konuşmayı düşündüm ve okul için gerekli bir kitap okumaya başladım. Tek bir sözcük bile aklıma girmedi.

Gece ilerledi ve Rube'u beklemeye karar verdim. Birkaç kez kanepenin üstünde uyuyakalmışım. Herkes yatmaya giderken beni uyandırdılar, benim de yatmamı söylediler. Ondan nefret etmeye devam etmek istiyordum ama saatler ilerledikçe, içimdeki kararlılık büyüyordu. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, Rube'un ön kapıdan içeri girdiğini görmeye kararlıyım. Nedenini sormayın ama bunu görmeye ihtiyacım vardı.

Yüzünü görmek istiyordum.

Yarasız.

Beresiz.

Yanımdan geçerken kalkmamı söyleyen sesini duymak istiyordum.

Ancak o akşam ağabeyim Rube eve gelmedi.

Sessizce sıçrayarak uyandığımda vakit gece yarısını geçmişti. Gözlerim açıldı ve oturma odasının sarı ışığı beni delip geçti.

Tek bir düşünceyle iki kez sarsıldım.

Rube.

Rube.

Kanepeden doğrulup odamıza doğru yavaşça yürürken ismi içimde yankılanıyordu. Ümitsiz olsam da onu yatağının üstüne yayılmış halde bulmayı umuyordum. Koridorun karanlığı beni sarmaladı, gıcırdayan döşeme tahtaları ele verdi. Sonra, kapıyı açıp önümdeki odayı gözden geçirdim. Boştu.

Işığı açtım ve ürperdim. Beni kör eden ışıkla birlikte idrak ettim. Geri gidiyordum, gecenin karanlığına.

Oturma odasında, olabildiğince sessiz bir biçimde pa-buçlarımı giyerek montumu üstüme geçirdim ve mutfaktan ön kapıya doğru ilerledim. Gökyüzündeki uyuşuk aydan soluk bir ışık geliyordu. Sokağın kararsız ayazında dışarı-daydım.

Midem kötü bir duyguyla kasılıyordu.

Oradan genzime doğru yükseldi.

Çok geçmeden, hızlı adımlarla eski tren istasyonuna doğru ilerlerken bütün benliğimi sardı. Yoldaki sarhoşların yanından kıl payı geçiyordum. Göz alan farlarıyla arabalar üstüme doğru geliyor, sonra geçip uzaklaşıyorlardı.

Montumun ceplerine soktuğum ellerim terliyordu. Pa-buçlarımın içi sıcacıktı ama ayaklarım buz gibiydi.

“Hey, evlat,” diyen bir ses bana doğru yükseldi. Duy-

mazdan geldim. Bunu söyleyen adamı geçip koşmaya başladım ve eski tren istasyonuna giden sokak önümde belirdi.

Oraya ulaştığımda, deli gibi atan yüreğim neredeyse göğsümü parçalayacaktı.

Sokak.

Boştu.

Şehrin her unutulmuş köşesine ışığını saçan ay dışında boş ve karanlıktı. Bir koku vardı. Korku.

Artık tadını da alabiliyordum.

Ağzımda kan tadı gibiydi. İçimden geçip beni ikiye ayırdığını hissediyordum ki, onu gördüm...

Çitin dibine iki büklüm çökmüş duran biri vardı.

İçimden bir ses Rube'un öyle oturmayacağını söylüyordu

Ona seslendim ama kendim bile zor duydum. Kulaklarım da, bütün sesleri dışlayan muazzam bir uğultu vardı.

Tekrar seslendim: "Rube!"

Yaklaştıkça, Rube olduğunu daha iyi anlıyordum. Ağabeyim çitin önüne yığılmıştı ve ceketine, kot pantolonuna, eski futbol atletine oluk gibi kan akıyordu.

Elleriyle çiti kavramıştı.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

Ne olduğunu biliyordum çünkü aynısını ben de hissediyordum.

Korku.

Korkuydu ve Ruben Wolfe, şu ana kadar asla hiçbir şeyden korkmamıştı. Şimdi şehrin ortasında tek başına oturuyordu ve ben, bunu ona tek kişinin yapamayacağını biliyordum. Gözümün önünde onu tutup sırayla dövdükleri canlandı. Beni gördüğünde gülümsemeye çalıştı ve sessizliğin içinde esen bir meltem gibi boş gözlerle bana baktı.

“Selam, Cam. Geldiğin için teşekkürler.”

Kulaklarımdaki uğultu azalırken ağabeyimin yanına çömeldim.

Bu pozisyona gelebilmek için kendini çite doğru sürüklediğini söyleyebilirdim. Betonun paslı yüzeyine bulaşmış bir kan izi vardı. İze bakılırsa, yaklaşık yirmi metre sürünmüş ve daha fazlasına gücü yetmemişti. Ruben Wolfe’un yenildiğini hiç görmemiştim.

“Pekâlâ,” diye omuz silkti. “Sanırım beni fena benzettiler, ha? Sevinmiş olmalısın...”

Yorumunu duymazdan geldim. Ona eve götürmem gerekiyordu. Kontrolsüz bir biçimde titriyordu. “Ayağa kalkabilir misin?”

Tekrar gülümsedi. “Elbette.”

Rube çite doğru sendeleyip tekrar yığılırken hâlâ gülümsüyordu. Onu yakalayıp tutmaya çalıştım. Üstümden karyarak yüzüstü düşüp yere yapıştı.

Şehir kabarmıştı. Gökyüzü hâlâ uyuşuktu.

Ruben Wolfe yüzükoyun yolda yatıyordu. Çaresiz ve ödü patlamış erkek kardeşi yanı başındaydı.

“Bana yardım etmen gerek, Cam,” dedi. “Kıpırdayamıyorum.” Bana yalvarıyordu. “Kıpırdayamıyorum.”

Onu sırtüstü çevirdim ve kendini kaybetmek üzere olduğunu gördüm. Başlangıçta düşündüğüm kadar çok kan yoktu, ama üstüne düşen gökyüzünün karanlık silüetiyle yüzü gerçekten vahşi görünüyordu.

Onu tekrar çite sürükleyip destekleyerek ayağa kaldırdım. Bir kez daha yığılmak üzereydi ve yürümeye başladığımızda, başaramayacağını anladım.

“Üzgünüm, Cam,” diye fısıldadı. “Üzgünüm.”

“Seni eve götüreceğiz, tamam mı?”

“Hayır,” dedi bana tutunarak. “*Bu yüzden* üzgün değilim, her şey için üzgünüm.” İfadesi beni içine çekip yok etti.

“Tamam,” dedim. “Bizim sorunumuz yok.”

Yüzüne bir rahatlama geldiği anda yere yığıldı. Belki yediği en tatlı yumruk buydu. Ve en son bozgunu. “Sorunumuz yok, ha?” Bu durumda, bu kadar mutlu olabilecek birini tanımıyorum.

Çitten sadece beş metre kadar uzaklaşabilmiştik.

Ağabeyim sırtüstü uzanırken, ben bir dakika kadar dindim...

Bir bulut ayın önünü kapadığında, kollarımı ağabeyimin

bacaklarından ve sırtından geçirip onu yukarı kaldırdım. Rube’u kucağıma almış ıssız bir sokakta taşıyordum.

Yolda kollarım sızlamaya başladı. Sanırım Rube bayılmıştı, ama duramazdım. Onu yere bırakamazdım. Eve ulaşmak zorundaydım.

İnsanlar bizi izledi.

Rube’un kıvrıcık gür saçları yere doğru sarkıyordu.

Adımlara kan karışıyordu. Önce Rube’dan benim üstüme damlıyor, sonra oradan yere ulaşıyordu.

Rube’un kanıydı.

Benim kanımdı.

Wolfe kanıydı.

İçimde bir yerler acıyordu ama yürümeye devam ettim. Mecburdum. Onu taşımayı bırakırsam, tekrar devam etmek çok daha zor olacaktı.

“İyi mi?” diye sordu, partiye gidermiş gibi görünen bir genç. Sadece başımla onaylayabildim ve yürümeye devam ettim.

Rube’u yatağına yatırana kadar, onun başında durup gecedan ve sabaha kadar göreceği rüyalardan koruyana kadar, duramazdım.

Nihayet bizim sokağa saptık ve son bir gayretle onu kaldırdım.

İnledi.

“Ha gayret, Rube,” dedim. “Başaracağız.” Şimdi düşündüğümde, o kadar yolu nasıl geldiğimi anlayamıyorum. O benim ağabeyimdi. Evet, öyleydi. Benim ağabeyimdi.

Bahçe kapısına ulaştığımızda mandalı kaldırmak için Rube’un boştaki ayaklarından birini kullandım ve öndeki verandanın basamaklarını tırmandım.

“Kapı,” dedim, düşündüğümde daha yüksek bir sesle. Rube’u verandaya indirip sinekliği açtım ve anahtarımı kilide soktuğumda dönüp ona baktım. Ağabeyim. *Ağabeyim Rube*, diye düşündüm. Gözlerim yandı.

Tekrar ona doğru yürürken kollarım zonkluyordu ve omurgam sırtımdan çıkmıştı. Onu kaldırdığımda, neredeyse ikimiz birlikte duvara yapışıyorduk.

Eve girerken Rube’un dizini kapı çerçevesine çarpmayı başardım ve odamıza ulaştığımda, yüzünü dehşet ifadesi ele geçirmeden önce, Sarah uykulu gözlerle orada dikiliyordu.

“Bu da ne...”

“Sessiz ol,” dedim. “Sadece bana yardım et.”

Rube’un yatağının üstündeki battaniyeyi açtı ve onu yerine yatırdım. Üstündekileri çıkarıp sadece pantolonuyla botlarını bırakırken, kollarım ateş gibi yanıyordu.

Kesik içindeydi ve kötü yaralanmıştı. Birkaç kaburgası şişmişti ve gözlerinden biri simsiyahtı. Parmak boğumları bile kanıyordu. *Sağlam birkaç tane oturtmuş*, diye düşündüm

ama Őu anda bunun bir önemi yoktu.

Orada durduk. Sarah bakışlarını Rube'dan bana çevirip montuma bulaşan kanı fark edince bir çığlık attı.

Işığđ kapatmıştık ama artık koridorun ışığı yanıyordu.

Birinin geldiğini hissetmiştik. Ben, Bayan Wolfe olduğunu biliyordum. Daha onu görmeden, yüzündeki acı ifadeyi tahmin edebiliyordum.

"İyileşecek," diyebildim ama Bayan Wolfe gitmedi. Rube bana bir şeyler söylemeye çalışırken, yanımıza doğru geldi.

Rube elini battaniyenin altından çıkarıp elimi tuttu.

"Teşekkürler," dedi. "Teşekkürler, kardeşim."

Pencereden gelen soluk ışık bana vurdu. Yüreğim uludu.

GÖZLER ANLAR

Kendimi, insanların üstüme doğru geldiği, şehirdeki bir sokakta buluyorum. Bir şekilde, kıpırdamadan durmayı başarıyorum ve çok geçmeden bütün bu insanların yüzü olmadığını fark ediyorum. Gözleri boş ve yüzleri ifadesiz.

Ancak bu akına karşı yürümeye başladığımda, yüzlerden bazılarının şeklini koruduğunu görüyorum.

Bir noktada, kendi yolunu bulmaya çalışan Sarah'yı görüyorum ve bir diğerinde babamı ve Bayan Wolfe'u. El ele birlikte yürüyorlar.

Uzarlarda, Octavia'yı görüyorum.

Yüzünü göremiyorum çünkü benimle aynı yönde yürüyor. Kalabalığın arasında sadece saçlarını boynunu ve omuzlarını görebiliyorum.

Kuşkusuz, daha önce olduğu gibi, ilk tepkim peşinden gitmek oluyor. Oysa birden duruyorum. Durup sağ tarafıma bakıyorum ve bu işi yapacak bir ayna ya da cam olmadığı halde, kendi yansımanı görüyorum. Sadece beton bir duvar ama yine de kendimi görebiliyorum.

Gözlerimi görüyorum.

Açlığın ve tutkunun gözlerini.

Bana diyorlar ki:

“Buradan uzaklaşma; henüz değil.”

Bana soruyorlar:

“İyi misin, Cameron?”

Bunu düşünüyorum ve kendime iyice bakıyorum. Çocuksu kollarıma, pis tırnaklarıma ve istekli yüzüme. Gözlere bakıyorum, açlığı ve tutkuyu görüyorum. Giderek beslenip büyüyorlar, beni kendi başıma bir değer, bir kimlik yapmaya kararlılar.

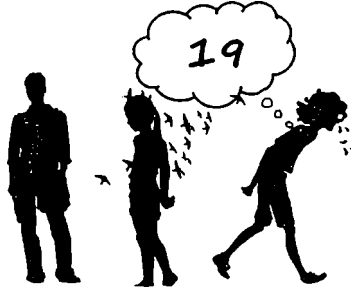
Başımınla onaylıyorum.

Artık ilerleyebilirim çünkü burada, ne kadar kırılgan olursa olsun, içimde büyüyen yolundallığı hissediyorum.

İşin komiği yolundalık gerçek bir sözcük değil. Sözlükte yok.

Oysa benim içimde var.

Hakkını teslim edeceğim.

Rube ertesi sabah kalkıp babam ve benimle birlikte işe geldi. Yaralıydı ve kanaması zaman zaman devam ediyordu. Yine de kalktı ve elinden geldiğince sıkı çalıştı. O kadar dayak yedikten sonra ertesi gün işe gidip çalışacak fazla insan olduğunu sanmıyorum.

İşte o Rube'du.

Açıklamak için söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Sabah annem ve babam tartışmaya başlayınca herkes kalktı ama tartışma bittiğinde, gerçekten bitmişti. Bayan Wolfe, Rube'dan akşamları evde daha çok kalmasını istemişti. Aslında yalvarmıştı ve Rube'un bu konuda tartışma şansı yoktu. Ona tamamen hak vermişti ve arabaya doluşarak uzaklaşmıştık. Arabada kokusu burnuma geliyordu, bütün kesikleri dezenfektan kokuyordu.

Rube sonunda önceki geceyle ilgili bulanık ayrıntıları

sormaya başladığında ikinci vakti olmuştu.

“Peki uzaklık ne kadardı, Cam?” Sözleri gelip tam önümde durdu. Gerçeği istiyorlardı.

İşi bıraktım. “Neyin uzaklığı?”

“Anlarsın işte.” Bakışlarımı yakaladı. “Dün gece beni ne kadar taşıdın?”

“Biraz.”

“Bütün yolu mu?”

Başım la onayladım.

“Üzgünüm,” dedi ama buna gerek olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Unut gitsin,” dedim.

Öğleden sonra çabucak geçti. Rube’un çalışmasını zaman zaman izlemiştim ve bir şekilde iyi olacağını biliyordum. Rube o tiplerdendi. Yaşıyorsa, iyi olmanın yolunu bulurdu.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu daha sonra, onu seyredip merak ederek baktığımı gördüğü bir anda.

“Hiç.”

Gülmeyi bile başardık, özellikle ben çünkü insanları seyrederken yakalanmaktan vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Bana göre insanları seyretmek kötü bir alışkanlık değildi. Vazgeçmem gereken, yakalanmaktı. Eve döndüğümüzde, Rube’la paylaştığımız odadaki masamda beni bir he-diye bekliyordu. Siyah tuşları olan, gri eski bir daktilo.

“Beğendin mi?” dedi arkamdan bir ses. “Bir ikinci el dükkânında gördüm ve almak zorundaydım.” Sarah gülümseyerek koluma dokundu. “Senindir, Cam.”

Yürüyüp ona dokundum. Parmaklarım üstünde uçtu, onu hissettim.

“Teşekkür ederim.” Dönüp yüzüne baktım. “Teşekkürler, Sarah. Çok güzel.”

Daha sonra, Sarah’ın telefonda Steve’le konuştuğunu duydum. Ertesi gün yarımalmı vardı ve herkes gitmeye karar verdi. Tahmin edemediğim şey, Steve’in o akşam bizim eve gelmesiydi.

Arabasını park edip bana doğru yürümeye başladığında öndeki verandadaydım. Orada durdu.

“Selam, Cam.”

“Selam, Steve.”

Orada durarak birbirimizi süzdük. Buradaki son konuşmamızı hatırladım. Gerçi bu akşam Steve’in yüzü bitkindi, kış başlangıcında stadyumda olduğu gibi.

“Dün akşam neler olduğunu duydum,” diye başladı. “Sarah telefonda söyledi.”

“Rube’u görmeye mi geldin?” diye sordum. “Yattı ama hâlâ uyanık olduğuna bahse girerim.” Kapıyı açmaya gittim, ama Steve içeri girmedi.

Kıpırdamadan önümde duruyordu.

“Ne?” diye sordum. “Ne var?”

Sesi dik ama sakindi. “Rube’u görmeye gelmedim, seni görmeye geldim.” Bakışını hafifçe düzeltti. Daha saygındı. “Sarah onu eski tren istasyonundan buraya taşıdığını söyledi...”

“Bir şey değildi...”

“Hayır. Yalan söyleme, Cam. *Bir şeydi.*” Tepemde dikildi ama bu artık sadece fiziksel bir durumdu. Boyla ilgili bir konu. “Bir şeydi, tamam mı?”

Kabullendim. “Tamam.”

Steve orada durdu.

Ben orada durdum.

Aramızdaki sessizlik büyürken birbirimize gülümsedik.

Bir süre sonra içeri girdi ama fazla kalmadı. İçerde daktilomun başına geçmiştim ki gelip vedalaştı. Aklıma tek bir sözcük bile gelmedi.

İşin doğrusu, daktilo beni ürkütmüştü çünkü onunla mükemmel yazmak istiyordum. Saat onu geçtiğinde ben hâlâ bakmaya devam ediyordum.

Yakında, diye düşündüm. *Sözcükler yakında gelecek...*

Haftalar ilerledi ve kış kapıya dayandı. Steve sezonun büyük finalini kazandı. Bazı şeyler sonsuza kadar değişmesine rağmen, Rube ve ben tekrar kardeş olduk. Tamamen iyileşti ve hâlâ inatlımaz yakışıklıydı. İşin gerçeği, yaraları onu daha da çekici bir hale getirmişti.

Babamın artık bize fazla ihtiyacı olmuyordu ve bir cumartesi günü öğleden sonra, Octavia Ash'i merak ettim. Onu hâlâ deli gibi istiyordum ve defalarca beraber olduğumuzu hayal etmiştim. Onun da benim gibi hissetmesini diliyordum. Onsuz gecelerin ve günlerin bir anlamı yoktu ve kış mevsiminin son cumartesi günü, orada olup olmadığını görmek için limana gittim. Orada olmasını diliyordum çünkü benden daha fazla kaçmasını istemiyordum. Beni istese de istemese de olduğu gibi davranmasını istiyordum. Liman ona aitti ve oradan uzaklaşmasına sebep olursam, kendimden nefret ederdim.

Merkezde bir trene atladım ve çabucak Circular Quay'e ulaştım.

Perondan insanları görebiliyordum.

Mızıkası olan bir kızın etrafında toplanmışlardı ve içime tanıdık bir his doldu. *Octavia Ash*, diye düşündüm ve onu uzaktan seyretmek, belki ağzından yükselen birkaç notayı yakalayabilmek için oraya doğru ilerledim. *Bir şans daha*, diye düşündüm.

Öğleden sonra Bronte'ye giden bir otobüse binip yeni bir kabuk aradım. İlkinin benzerini bulamadım. Denemedim bile. Bulduğum kabuk hafif kırıkta ama çok güzeldi. Yumuşak dalgaları ve içine işlemiş bronz bir rengi vardı. O akşam, Rube'a ertesi gün ne yapacağımı söyledim. İtiraz etmedi. Aslında, memnun olduğunu düşünüyorum. Bunu istiyordu.

“İtirazın yok mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Hatta istersen, seninle gelirim.”

Artık önemli değildi. Aramızda düşmanlık yoktu. Hatta Rube ve Octavia’nın birlikte olduklarına dair bir düşünce bile. Şimdi çok uzaklarda kalmıştı. Artık farklı kişilerdik. Octavia asla Rube’la birlikte *olmamıştı*, bu hayatta değil. Ağabeyimi eve taşıdığım gece başlayan hayatta değil.

“Sakıncası var mı?” diye sordu tekrar.

“Neyin?”

“Seninle gelmemin?”

Bir süre düşününce bir terslik hissetmedim.

“Sorun değil,” dedim.

Ertesi gün birlikte trene yetiştik. Circular Quay’deki peronda, cebimden kabuğu çıkardım ve yola koyulduk.

“İyi şanslar,” dedi Rube. Geride kalıp bekledi.

Kalabalık oradaydı.

Kız oradaydı ve bu kez tereddüt etmedim.

Kalabalığın arasından geçip önünde durdum. Sonra çömeldim. Müzik sona erdiğinde kabuğu öptüm ve yavaşça ceketinin üstüne koydum. Tekrar ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım. “Ben Cameron Wolfe,” dedim. Gözlerim bulanmıştı ama devam ettim. “Ve seni özlüyorum...”

Sözlerim kayda alındı ve bir an, Octavia’yla ben öylece

durduk. Kalabalığın ortasında, sessizce.

“Ee?” diye sordu yaşlıca bir kadın ve ben o anda hâlâ ilk kabuktan yaptığı kolyeyi taktığını fark ettim. Belki bir umut vardı...

Sesini duymak istiyordum. Zaten buna benzer bir kabuğu olduğunu ama yine de bunu da alacağını söylemesini istiyordum. Ve gülümsediğini görmek istiyordum. Kenarlarda tıkmış dişlerini görmek istiyordum.

Ancak tek bir söz bile gelmedi.

Sadece durduk.

“Deniz kenarında bekleyeceğim,” dedim yavaşça. “İşin bittiğinde gelersen, orada olacağım. Gelmezsen, sorun değil,” diyerek geri döndüm ve kalabalığın arasına karıştım. Müzik bir yumru gibi yükselene kadar uzun bir sessizlik oldu. Suyun kenarına çömeldiğimde hâlâ duyabiliyordum ve gelse de gelmese de elimden geleni yaptığımı biliyordum. Elimden geleni yapmıştım.

Rube’u tamamen unutmuştum ama arkamda belirmesi uzun sürmedi.

“Cam?”

“Selam, Rube.”

“İyi gitti mi?”

“Sanırım.”

Çömelirken, elleri cepleriyle oynuyordu. İkimiz de de-

nize bakıyorduk ve ben, Rube'un yavaş yavaş dağıldığını görebiliyordum. Bakmaya devam ederken, "Hemen gideceğim ama önce sana söylemek zorunda olduğum bir şey var..." dedi. Artık bana bakıyordu. Göz gözeydik.

"Rube?" diye sordum.

Limanın suları yükseldi ve tekrar battı.

"Bak," dedi. "Hayatım boyunca, bir anlamda hep bana hayran olmanı istedim, anlarsın ya?" Yüzündeki ifade değişmemişti.

Başımla onayladım.

"Ama artık biliyorum," diye devam etti. "Artık biliyorum."

Bekledim ama devamı gelmedi. Sordum. "Neyi biliyor-sun?"

Gözlerini bana dikti, konuşurken sesi titriyordu. "Benim sana hayran olduğumu..."

Sözleri beni sarmalayıp içime işledi. Derimin altına sızdıklarında geri dönüşün olmadığını biliyordum. Daima oradaydılar, şu anda da Ruben Wolfe ve benim aramda. Orada çömelmiş durduk. Sonunda dünyayla yüzleşmek üzere ayağa kalktığımızda, içimde yükselen bir şeyler hissediyordum. Ellerini, dizlerini içimde hissediyordum. Yükseliyor, yükseliyordu. Ve ben gülümsüyordum.

Açlığı düşünerek gülümsüyordum, çünkü ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

Açlık.

Tutku.

Sonra, yavaşça, yürürken güzelliğini hissettim ve tadını aldım; tıpkı ağzımın içindeki sözcükler gibi.

SÖZCÜKLERİN SINIRI

Deniz kenarında oturmuş, sadece zihnimde yazıyorum.

Evde, daktilo bekliyor.

Yanımda, sessizce bir kız oturuyor ve mutluyum, çünkü sonuçta, bu kıızı tavlamadığımı fark ettim, yani her anlamda...

Onu buldum.

Ve izin verdiğimiz sürece, onu bulmaya devam etmek istiyorum.

...deniz bize bakıyor ve şu anda sözcüklerin sınırını, kanın sadakatini ve kızların müziğini düşünüyorum. Kardeşlerin ellerini ve gece uluyan aç köpekleri.

Hatırlayacak çok fazla an var ve baze.. gerçekte kişiler olmadığımızı düşünüyorum. Belki sadece anlardan ibaretiz.

Zayıflık anları, dayanıklılık anları.

Kurtulma anları, her şeyden kurtulma.

Şehirde dolaşan insanlara bakıp nerede olduklarını ve hayatlarındaki anların onlara neler yaptığını düşünüyorum. Eğer benim gibilerse, anlar onların yolunu kesmiş ve onları vurmuştur.

Bazen sadece hayatta kalmayı başarıyorum.

Fakat bazen, varlığımın zirvesine çıkıp kollarımı açıyor
ve daha fazlası için yalvarıyorum.

İşte o zaman içimde öyküler oluşuyor.

Beni sürekli buluyor.

Öyküler sadece kıza değil, aynı zamanda bana giden
adımlardan oluşuyorlar. Açlıktan ve tutkudan oluşuyor ve
düzgün yaşamaya çalışıyorlar.

Tek sorun, bu öykülerden hangisinin önceliği olduğunu
bilmiyorum.

Belki hepsi tek bir öyküde buluşuyor.

Göreceğiz, sanırım.

Karar verdiğimde, size söyleyeceğim.

